

ГЕОРГИ БОЖИЛОВ

НЕВЯНА

"Невяна"

© Издател: Георги Божилов

София, 2022, 2023

© Автор: Георги Божилов

© Корица: Георги Божилов

ISBN: 978-619-92229-0-4

© Всички права запазени! Тази книга не може да се разпространява по какъвто и да е начин без съгласието на автора.

1

Имало едно време

Живели някога, много отдавна, цар и царица. Казвали се Бранимир и Цветелина. Тяхното царство било едно от най-хубавите, а палата им - за чудо и приказ. Но най-сияйна сякаш била любовта им - хората надлъж и нашир разправяли за тях и за нестихващата им обич.

Уви, земната им приказка не продължила дълго - един ден царицата се споминала. А това изпълнило иначе доброто сърце на цар Бранимир с печал и непрогледен мрак. Той не искал да се примири, че е загубил своята любима - затова започнал да дири начини да я съживи и заповядал на всички в царството да сторят същото.

Минали години, а копнежа на царя така и не стихнал. И ето, че един ден в палата му се появила старица, която идвала отдалеч. Тя била чула за неуморното му търсене и знаела как да му помогне. Затуй му рекла:

*Чуй сега, царю Бранимире-
ти брода си ще спреш
и лек за царицата си няма да дириш вече,
защото аз дошла съм да ти кажа,
че зная къде се крие туй що ще ти помогне
да се събереш ти с нея.
Има нейде там - далеч, далеч,
през три планини и три реки
една горица- китна, чудна,
но в гъстите си дебри - мрачна.
Сал едничък лъч в тоз мрак се прокрадва -
лъча на Живата вода, оградена с красиви цветя.
Но не водата ще те събере с твоята царица –
тя мъртва е вече,
да вкусят устните ѝ таз капка живот не ще помогне.
Туй дете ти трябва - него ще намериш вътре, във водата.*

*Ала знай- трябва сам да отидеш там и да го откриеш,
защото инак мрака теб и стражите ти ще погълне.*

Царят послушал старицата - веднага заповядал да подготвят най-хубавия бял кон, сетне го възседнал и яхнал. Преминал трите планини и трите реки, и се озовал в гората. И наистина- в началото си тя била светла, дружелюбна, но в сърцевината си - мрачна.

Ала Бранимир не се отказал - неговата безценна любима била важна за него, щял да стори всичко за да я види отново жива и здрава. Затова си проправил път и през най-грубите клони докато не стигнал до полянката с цветята.

Ах, тъй красиви били тези цветя - невени. Тъй силно му напомнили те за любовта му към Цветелина, носеща името им, че той откъснал едно от тях - с копнежа да го подари на своята царица, когато отново я види.

Тъй, с цветето в ръката, царят понечил да потърси и езерцето с Живата вода. Но внезапно чул нейде отстрани шум, затова се скрил зад близко дърво.

Видял две вълшебни създания- гномчета. Били намръщени и се карали.

- Рекох ти вече - няма да ти дам да го сториш! Щещ, не щещ - ще се простиш с мулето си, то ще си остане на небето!

- Не искам, бе, не искам да върша нещо тъй зловещо! Ама не искам и да се простя с мулето си - толкова много си го обичах!

- Ще се научиш да обичаш нещо друго! Но туй дето искаш да го сторим тук- то не е хубаво. Детето, родено в Живата вода, трябва да живее - то не ти е виновно, че мулето ти остаря и умря. Да върнем туй чедо в дълбините на езерото, да го удавим само заради преданието, че така ще бъдем дарени със силата да съживим някого - не, туй е нередно, грозно е!

- Ех, прав си, стари друже, прав си... Не знам какви демони ме бяха обладали, та да искам туй нещо. Хайде, дай да се връщаме у дома си преди да са ме изкушили пак!

Рекло гномчето и заедно с другаря му се извърнали на другата страна и си тръгнали. Не видели прикрития зад дървото цар, който пък сега гледал с още по-пламенно вълнение към полянката с невените. Веднъж щом гномчетата вече ги нямало, той тръгнал да върви сред цветята и да търси езерцето.

Накрая го намерил - тя била пред него, Живата вода. Кристално чиста, нежна, запленяваща. Царят се надвесил над нея и се загледал с трепет в дълбините ѝ.

И ето, че сред тях отведнъж се появило бебе - малко, новородено момиченце. Изплувало магически на повърхност-та - било живо и здраво и спяло сладък сън. Щом го видял, царят се разтреперал още повече. Чул бил преданието от гномчетата и вече знаел, че за да върне живота у своята любима Цветелина, трябвало да отнеме този на невинното мъниче.

Гледал го Бранимир, гледал го дълго... Гледал и се колебаел... Копнежът отново да види своята царица бил изгарящ, но да убие едно новородено за тази цел изглеждало нечовешко. Затова така и не го сторил. С тежко въздихание мъжът се пресегнал към бебето, но не за да го върне към дълбините и да го удави, а за да го поеме в обятията си.

Изправил се и полюлял мъничето. Започнал да му шепне:

- Не знам какво направи ти с мен, приказно чедо, но аз се чувствам омагьосан. Не ще позволя нещо да ти се случи - дори ще те взема с мен в моя палат и ще те защитавам с цената на всичко. Ти ще бъдеш дъщерята, за която аз и моята любима Цветелина копняхме нявга, но така и не се сдобихме. Принцесата на нашето царство.

Целунал бебето по челото и рекъл:

- И ти, като едно цвете, не по-малко красиво от жената, която можеше да бъде твоя майка, също ще носиш име на цве-те - огледал се, погледнал и хубавото стръкче в ръката си и се усмихнал. - Невяна.

И така, Бранимир се върнал в своя палат заедно с малкото момиченце. Но да поживи това невинно създание не го отказало от идеята да съживи съпругата си - още щом оставил новородената принцеса на грижите на бавачките, които някога били отгледали и самия него, той отишъл да потърси старата баба, която му била казала за езерцето с Живата вода. Дирил я къде ли не, но нея я нямало никъде.

Така царят бил принуден да се примири, че трябвало да търси други начини да си върне Цветелина. Ала отсега нататък поне в живота му щял да грее друг един безценен лъч, сгряващ смрачената му душа...

Минали се още години. Невяна станала лъчезарно момиченце с дълги руси коси и кристално чисти сини очи - също като водите на езерцето, в което се бе родила.

През тези години цар Бранимир застарял, но не спирал да вярва, че ще върне своята любима царица. До денят, в който в царството се появило неочакван мрак, прикрит зад външния вид на една хубава и лъжливо добронамерена на вид дама на име Горана. Тя била зла магьосница, която копнеела цялото царство да бъде под нейната власт, но това никой не го знаел.

Дали с демоничното си вълшебство или просто с коварния си чар, Горана успяла да убеди царя, че за малката Невяна щяло да бъде добре тя да има и майка в живота си. Затова Бранимир решил да се ожени за злата магьосница без да знае за нечистите ѝ намерения.

Ала веднъж щом станала царица и заживяла в двореца, новата мащеха на Невяна ѝ направила тъмна магия. В една непрогледна нощ, злокобни сенки се появили в стаята на малкото дете докато то спяло. Обгърнали момиченцето в обятията си и го понесли навън - над царството, а после и извън него. Прелетели над три планини и три реки и се озовали в горичката, в която нявга се била родила Невяна.

Както им било заповядано, тъмните духове хвърлили момиченцето в езерото и започнали да го давят. Чак сега Невяна се събудила ала нямало как да се защити.

Но тогава ненадейно били възпрени от няколко камъчета, с които някой ги замерил. Така сенките оставили момиченцето във водата и избягали, а този, който я бил спасил с помощта на прашката си - малко тъмнокосо момченце със сини очи - бързо отишъл да я извади от водата.

За радост Невяна била жива, затова още щом се загледала в другото дете, го попитала:

- Как се озовах тук?

- Не знам - отвърнало момчето. - Но мрачни сенки искаха да те удавят в това езерце с Жива вода. Аз те спасих.

- Благодаря ти! - възкликнала Невяна и го прегърнала, но въпреки това тревогата у нея не стихнала. - Но сега не знам какво да правя. Далеч съм от дома и от моя татко.

- Можеш да дойдеш с мен. Аз живея в приказна долина недалеч оттук, в селцето на едни добри дворници. Те ще се погрижат за теб.

Невяна се съгласила - тъжно ѝ станало за нейния баща, но нямала друг избор. Да остане сама из гората в тези тъмни часове я плашело. Затова тръгнала с момиченцето, което пък я попитало:

- Ти как се казваш? Много си хубава.

- Благодаря ти. Името ми е Невяна - момичето се огледало и се усмихнало. - Като тези цветя!

- По-красива си дори от тях.

- Благодаря ти отново! - възкликнала принцесата, изчервена. - Ами ти? Как се казваш?

- Калоян - отговорил малкият юнак.

И така, те продължили към селцето в котловината. Стигнали до него тъкмо на заран и били приветствани от симпатичните шарени духчета на възрастни на вид мъже и жени. Те се погрижили за Невяна така, сякаш била тяхно чедо- дори ѝ дали стая в една от къщите, в която да спи.

За жалост никой от тях не знаел как да помогне на Невяна да се върне у дома- не били чували за цар Бранимир и неговото царство, защото никога не били излизали твърде далеч от селото. Затова момичето се почувствало принудено да остане да живее тук, заедно с Калоян и добрите дворници.

Ала там, в далечното царство, нейният баща не спирал да я търси. Не бил прежалил своята Цветелина - нямало да остави и своята Невяна на неизвестното.

Че кой истински любящ родител би го сторил?

2

Отвлечането на девойката

Тази история ми я разказаха горските нимфи, когато ги посетих в съня си. На последвалото станах пряк свидетел - те просто ме понесоха със себе си и със своята опияняваща магия, и заедно се озовахме невидими на какви ли не удивителни места.

Започна се от селцето на дворниците, в което с времето Невяна порасна и стана красива девойка. А заедно с нея се измени и Калоян - годините го превърнаха в млад и напет момък.

Той и тя станаха неразделни. Макар и натъжена за своя баща и за царството му, което чувстваше като свой роден дом, Невяна не позволи на тъгата да вгорчи живота ѝ и да я превърне в печален образ на страданието. Напротив - колкото повече време прекарваше в селцето и колкото повече двамата с Калоян се сближаваха в своето безгрижно детство, а и в юношеските си години, толкова по-щастлива се чувстваше девойката.

Но, както във всяка приказка, бе речено да дойде ден, в който всичко да се промени.

За младата принцеса и нейният верен другар този ден беше същия, в който цар Бранимир, вече побелял и видимо състарен от всичките тревоги, взе решението да отиде до езерцето с Живата гора сред гората с невените. Веднъж бе открил Невяна там - надяваше се, че щеше някак да я открие втори път.

През предходните години Горана, вече заела стабилно мястото си на нова царица, бе съумяла да го разсее от тази му идея - понякога с думи, понякога с магия. Знаеше къде мрачните ѝ сенки бяха оставили девойката полужива и, макар и да бе решила да я остави на мира, стига да стои далеч от

царството, магьосницата не можеше да допусне Бранимир отново да се събере с нея.

Ала ето, че бе дошъл и въпросния ден, в който дори и нейното влияние вече не се явяваше достатъчно силно, за да манипулира царя. Затова Горана стори друго - още на заран в същия ден, тя заръча на същите зловещи сенки да отидат да открият изчезналата принцеса и да я заведат в някоя тъмна пещера, където да довършат започнатото без някой да ги спре и този път. Те я послушаха и се понесоха към горичката, а съвсем скоро откриха и селцето на дворниците...

В същите тези слънчеви часове на деня Невяна тъкмо се разхождаше по главната пътечка от селището и с усмивка поздравяваше всички. Срещата ѝ с един по-специален дворник - нисък и слаб прегърбен старец с бели коси, бе по-различна - разговора им колкото я развълнува, толкова я смути.

- Ах, Невянке, Невянке... Моме за чудо и приказ! Няма ли да ви женим вече теб и Калоянчо?

Девојката потрепера. Изчерви се.

- Аз и Калоян сме си само другарчета. Обичаме се, но не с такава обич, дядо Стамене.

- Недей крий, Невяно, недей... - засмя се старецът. - По-дълго съм бил на тая земя от вас и знам... виждам... Ти и той ще сте заедно. Писано ви е.

Невяна се усмихна, все тъй изчервена. Тогава завари Калоян да се задава по същата пътека - това я накара да потрепне. Дядо Стамен също го видя и се ухили дори още по-широко. Девојката, за да не ги подхване старецът и двамата в същия разговор, избърза да се приближи към момъка първа.

- Калояне! Чаках те да дойдеш! Къде беше цяла сутрин?

- Отидох до другото село- да набавя за баба Дамянка слама за кошници- от онази добрата, жилавата. Защо си ме чакала?

- Добре си сторил да помогнеш на баба Дамянка - тя вече трудно ходи, а тия кошници за нас ги майстори все пак, като една вярна помощница-дворница. Но аз те викам, за да отидем сега при чешмата. Чичо Вельо е там и се мъчи много - мъчи се да накара водата да тръгне. Страх го е, че жаден змей може би се крие вътре и не я пуска.

- За тия змейове съм чувал само по приказките. Инак са умни, разсъдливи, с възпитание. Да идем да видим каква е тази работа.

Невяна кимна. Двамата се извърнаха по посоката, от която идваше девойката и, след като подминаха широко усмихнатия дядо Стамен, продължиха да вървят надолу - чак до другия край на селото. Там се намираше най-голямата чешма, от която всички си набавяха вода. Пред нея на колене бе застанал едър дворник в напреднала възраст, с прошарени коси и мустаци - опитваше се да отмести камъкът, от който извираше водата.

Щом момчето и момичето се доближиха към него, лицето му грейна.

- Ей, Невяно, моме лъчезарно! Браво, че намери Калоянчо, че млади ръце са ми на мен нужни - камъка да премахнем, змея да прогоним!

- Дали е змей наистина? - почуди се момъкът, като се загледа в чешмата.

- Не зная, не зная... Но ей сегичка ще разберем!

Рече чичо Вельо и се изправи, за да прихване камъкът от друг ъгъл. Даде знак на Калоян да стори същото - преди той да го е сторил обаче... се случи нещо, което ужаси и тях, и Невяна.

Мрачни сенки надвиснаха из небесата. Изглеждаха като тъмни облаци, закриващи слънцето, но бяха друго - летящо зло, което само Калоян позна.

- Това са онези зли духове! - извика той и мигом отскочи към Невяна, готов да я защити отново. - Онези, които искаха да те удавят!

- О, не! - изкрещя с ужас девойката, но още преди момъкът да е успял да я предпази, едната от сенките я грабна и полетя с нея към небесата.

- Не! Невяна! - извика Калоян и мигом хукна след тях - но по земя.

Тича ли, тича- не можа да ги настигне. Яхна дори кон и се насочи с него по посоката, в която тъмните сили отвеждаха момичето - уви, пак не успя да ги догони. Скоро се изгубиха зад дърветата на гората.

Но Калоян не предаде надеждата си - макар и изпълнено с ужас и тревога, сърцето на младия юнак вярваше, че щеше да намери пътя до безценната нему девойка.

Междувременно, самата Невяна също не се остави на злокобните сенки. Носи се с тях известно време, вкопчена в лапите на едната, а щом по едно време се понесоха над високите планински възвишения ѝ дойде идея. Посочи скалите отдолу и извика развълнувано:

- Ах, ето го! Прохода! Прохода на злото!

Сенките се спряха на едно място във въздуха и се загледаха.

- Какво говориш, момиче? - чу се тайнствения, хриптящ глас на едната от тях.

- Ей там, долу, вижте - отговори Невяна и пак им посочи планинските скали. - Онези големи камъни - измежду тях има проход. Не вярвах, че съществува, но ето, виждам го - истински е. В този проход като влезеш - право в Подземния свят отиваш. Там е приказка за такива като вас- трябва да идете, да се насладите!

- Лъжеш ни ти, девойче, лъжеш ли, за да се спасиш... - отвърна друга сянка с неприкрито съмнение, но и някак изкушена. - Ала нека да идем, да видим- ако истината казваш, за нас блаженство ще е!

Подлъгани от думите на момичето, сенките се понесоха заедно с нея надолу- към процепа измежду скалите, за който говореше тя. Ала тъкмо, когато се канеха да минат през него, тя отново извика:

- Ама как така с мен ще влизате вътре!? Там не е за хо-ра - само за тъмни сили! Хората отиват в Подземния свят чак като им е отредено - ако заведете някой там преди да му е дошло времето, ще бъдете жестоко наказани!

Знаеше, че рискуваше да предизвика тъмните сенки да ѝ посегнат, но трябваше да предприеме тази стъпка, за да се опита да се спаси. Те самите се спогледаха със зловещите си очи, а тази, която държеше Невяна в лапите си, я остави на скалата до процепа.

- Един от вас нека остане тук, с нея. Да я пази да не избяга.

- Един от нас ли? - троснато отвърна друга сянка. - Че защо да не си ти?

- Аз я носих до сега - заслужавам отдих вътре, в онзи свят сред скалите.

- Аз пък ви казах, че тя се крие в онова село - благодарение на мен я намерихме - чу се гласа на трета сянка.

- Аз пък съм най-доказал се пред Горана - само да ѝ кажа, че не сте ми дали да вляза вътре, тежко и горко ви!

- Не си ти най-доказал се - аз съм!

- Не, аз съм!

Неусетно, измежду сенките бе избухнал ожесточен спор. Точно това и бе целяла Невяна - докато те се караха на входа на пещерата и не я гледаха, девойката тайничко се изниза настрани, по една стръмна козя пътечка. В края ѝ имаше пещера - момичето се скри в нея тъкмо когато сенките установиха отсъствието ѝ. Скри се и с разтреперани устни прошепна името, което бе чула от сенките:

- Горана... Ах... нима тя е изпратила тези зли сили да ме погубят?

А докато изумената млада дама се чудеше над неочакваното разкритие, както казахме, мрачните силуети при процепа измежду скалите усетиха нейното отсъствие.

- Къде отиде тя? - извика едната сянка.

- Излъга ни! Избяга! Знаех си!

- Да я намерим!

Всичките тръгнаха устремени в произволна посока. Започнаха да кръжат около същите тези планински възвишения и да търсят Невяна - тя нямаше как да е отишла твърде далеч. А самата тя пък, скрита в пещерата, с ужас усети тяхната студенина да приближава насам. Знаеше го - скоро сенките щяха да я открият и отново да я отведат нанякъде, а втори път тя нямаше да успее да ги залъже.

Точно когато започваше да се чувства обречена, Невяна чу нейде от тъмнината зад себе си дрезгав женски глас. Отначало я стресна, но после ѝ даде надежда:

- Коя си ти и какво дириш в хралупата ми? Да те спася ли искаш?

Девојката се обърна в същата посока с широко отворени очи. Не бе сигурна какво да отвърне, но все пак каза:

- От спасение имам нужда - да. Но не те знам коя си ти - моля те, покажи ми се на светло.

Отстрани, при входа на пещерата влизаше дневна светлина - а щом притежателката на тайнствения глас застана там, Невяна с изумление успя да види, че това бе една голяма кафява мечка.

- Ти... ти можеш да ми помогнеш да се измъкна от тук? - попита я с трепет.

- Че не си ли дошла тук за това? За да ме помолиш да те пренеса в Сияйната гора - там където, иронично, и до днес отиват тия дето искат да се избавят от злите сили.

- Защо иронично? - попита Невяна.

- Нека отидем там и ще разбереш - последно искаш ли да те отведе?

- Ами... да, всъщност искам! - колеблива, но съзнаваща, че това вероятно беше единствения ѝ изход, Невяна си пое въздух и се подготви да напусне тази околност.

Говорещата мечка стори заръчаното - кимна с голямата си глава, сетне се приведе надолу и даде знак на девојката да я възседне. Красавицата го стори, след което животното тръгна сред непрогледния мрак на четири лапи - докато изведнъж мрака не се озари от лека, мимолетна светлина.

Когато зловещите сенки, изпратени от Горана, влязоха в пещерата, те така и не откриха девойката, която търсеха - защото вълшебната мечка вече я бе пренесла другаде.

3

Гората и Горана

- Това ли е... Сияйната гора?

Невяна беше обърквана. Гледаше ли, гледаше на всички посоки с широко изцъклени очи и не виждаше никакво сияние. Напротив - гората, в която се бяха пренесли току-що с магическата мечка бе тъмна, посърнала. Клоните на дърветата бяха приведени унило, а малкото останали крепящи се листа по тях - изсъхнали.

Логично, девойката се уплаши, че може би бе попаднала в капан - този път заложен от доброто на вид говорещо животно. Ала мечката побърза да разсее тези съмнения - пристъпи заедно с нея напред по една пътечка из повяхналата гора и рече:

- Нека видът на това място да не те заблуждава. Някога тук бе слънчево, лъчезарно. Но злата магия на жестока магьосница го превърна в това, което е сега.

- Ех... колко жалко... - въздъхна Невяна.

- Да... жалко е... Но дори и в този вид, гората още е дом и убежище на мен и на много други вълшебни същества - същите онези, които го помним и в хубавите му дни. Ах, какви хубави дни бяха!

Мечката, изпълнена с чувствени спомени, не издържа да отронва тези слова просто ей така - трябваше да ги изрази с песен. Продължи да върви напред сред дърветата и да споделя с възседналата я приказна красавица историята на това място - този път с нежна мелодия, която сякаш и самата все още жива гора допълваше с шепотите си:

*В светъл ден с полъх чуден
таз гора роди се за света обрулен
Проблясъци древни, сияния мимолетни -
Ах, тез безценни спомени цветни!*

*Вълшебство, мила- точно туй ти казвам аз,
вълшебство тук живя- и в студ, и в мраз!
Дърветата нежни, реките - копнежни,
А тревите - ах, тревите - тъй зелени, безбрежни!*

*Символ и на сила, и на всеки ценен час
На всеки миг дарен за всекиго от нас
Повярвай - не лъжа, сърцето мое съдържа
ми сълзите - ех, сълзите - за туй за дете ще ти кажа...*

*За онзи миг... за онзи ден
Когато сила тъмна яви се пред мен
И гората тя обгърна,
сал за миг - а после си тръгна*

И ето...

*В мрачен ден в свят отруден
Полъх няма - онзи полъх чуден
Гората заглъхна, сърцето замлъкна -
Не, не смея и дума да гъкна!*

*Но пък зная, че има - зная си, че има аз
Пламък нежен - и за студ, и за мраз!
Живеем безцветни, но с мисли мимолетни
За вяра - ах, тази вяра - че идат дни най-заветни!*

*Таз гора живее... Да, живее- и още как!
Макар сломена - има път, има бряг!
Ний живеем още тук, пак живеем напук,*

На съдбата - ах, съдбата - да ударим ний с юмрук

*И да върнем пак живота
От всичко вехто ний да махнем хомота
Тежестта ни да се свие
Да чуем вик - вик да се извие*

На сияние...

*В светъл ден в бъдеще забулен
Не зная кога, но зная - ще е чуден!
Трепет вечен, во веки нам обречен -
Да, на нас ни е предречен!*

С позитивен, обнадежден завършек, макар и изпълнена с много тъга, песента на мечката успя да докосне душата на Невяна. Девојката се разчувства и изрече:

- Съжалявам, че отсъдих грешно за това място само по вида му. Тук има много повече светлина, отколкото изглежда на пръв поглед.

Слезе от гърба на мечката. Пресегна се към една малка катеричка, която любопитно се подаваше от хралупата си от страни. Погали я, сетне се приведе и помилва със същата нежност и дребното таралежче, което не се сви на топка и не я убоде, а любвеобилно я погледна с очичките си.

Да, сияние без съмнение имаше в Сияйната гора - злата магьосница не бе успяла да отнеме на жителите ѝ онова, което бе най-важното.

Мечката се зарадва да види колко добродетел излъчваше красивата девојка. Усмихна се и рече:

- Нашият дом имаше нужда да го освети и твоята светлина. Така и не те попитах как се казваш, момиче?

- Невяна.

- Ех, и името ти хубаво - също като самата теб.

- Благодаря... Един важен за мен човек ми го казва от години - отвърна девојката и въздъхна за своя дългогодишен

приятел Калоян и за мисълта, че заради тъмните сили сега тя се намираше тъй далеч от него.

- При този човек копнееш да се върнеш, нали? - попита мечката и тръгна нанякъде, а Невяна я последва - Надявам се да мога да ти помогна. В гората има един човек, една вълшебна жена, която знае много за света извън нея, макар и да не може да го напуска.

- Защо не може? - на момичето му стана интересно.

- Туй е много дълга история, дъще. Много дълга. Но мога да ти кажа основното от нея - че тя, Горската Чудотворка, пожертва свободата си, за да не погинем всички. Още когато злата Горана направи магията си, Чудотворката стори така, че всичко тук да не изгори, а само да потъне в мрак...

- Горана? - неочаквания шок за Невяна ѝ дойде изневиделица - тя за втори път чуваше името на своята мащеха в подобна реч.

- Да, тя е злата магьосница, която ни причини това. Защо, да не би да я познаваш?

- Не само я познавам - преди години живеех в един дворец с нея. Тя е съпруга на баща ми, царя.

- О, ти си принцеса? И Горана ти е доведена майка? - този път мечката беше изумена.

- Да, а сега, след като чух твоите думи и след като ги свързах с едни други на сенките, които ме отвлякоха... започвам да осъзнавам, че може би именно тя е виновна и за моите неволи. Още като бях малка същите тези сенки ме бяха отвлекли от бащиния дворец докато спях и се бяха опитали да ме удавят - вероятно тя ги е пратила, за да ме отстрани. Но не разбирам защо ѝ е било да го прави...

- Сърцето на Горана е зло - затова. Но с твоята помощ може би с Горската Чудотворка най-накрая ще измислим как да я победим, за да върнем на Сияйната гора предишния ѝ вълшебен вид.

- Тази... Чудотворка... тя близо ли живее?

- Тя живее навсякъде из гората, няма си конкретен дом. Тук е нейният затвор след саможертвата, която направи, за да

ни защити - а всички ние до един сме ѝ безкрайно благодарни и вратите на домовете ни са винаги отворени за нея. Някои от нас дори я обичат толкова много, че я канят за кума или кръстница на децата си - и днес Чудотворката ще присъства именно на едно такова събитие. В дома на мен и на мъжа ми.

- О... ти си имаш мъж? И... деца?

- Да, всъщност аз така и не ти се представих както подобава. Казвам се Ная и живея в къщурка на другия край на гората. С мъжа ми Доно си имаме малко и много палаво мече - Йони, а наскоро се сдобихме и с първа дъщеричка - Даная. На нея Чудотворката ще бъде кръстница.

- Ще ми бъде приятно да се запозная с всички тях! И задружно да обсъдим завръщането ми у дома... всъщност и в двата ми дома - този при Калоян и този при татко ми, когото трябва да предупредим за Горана!

Рече и срещна пълното одобрение на мечката Ная. Двете продължиха напред и вървяха още дълго.

По същото това време сенките се върнаха с лоши новини при коварната си господарка Горана в царския дворец - бяха изпуснали от погледите си Невяна и девойката отново се бе измъкнала от тях.

Злата царица седеше сама на трона си в голямата зала на двореца. Щом ги чу се изправи с целия си мрачен респектирац вид - на висока жена с дълги черни коси и очи. В погледа ѝ проблясваха искри на гняв, но тя не си позволи да я изрази по груб начин - просто процеди през зъби:

- За втори път се проваляте, глупаци... Защо ли отново повярвах, че ще си свършите работата както трябва? Ще трябва явно сама да се заема с всичко!

Изрече това и тръгна напред, измежду сенките. Отиде до вратите на залата, а зад нея тъмните духове изчезнаха, готови да се завърнат, когато тя ги призове отново.

Горана излезе от тук и отиде при портата на замъка - точно там, където цар Бранимир тъкмо обличаше доспехите си и се канеше да поеме по пътя си към езерцето с Живата вода. Приблужи се до него и издаде стон, а ръката си сложи на челото си.

- Ох... ох, колко ме заболя!

Царят се стресна. Погледна към своята съпруга и отиде да я подкрепи с една ръка и с думите:

- Какво ти има, Горано?

- Заболя ме, мили мой съпруге... Цялото тяло ме заболя, но най-вече главата!

- Да не си се разболяла? Тези дни духаше силен вятър около двореца.

- Не, не е това, Бранимире, не е това... - продължи да се преструва. - Мисля, че е тревога... Тревога за теб... Казвала съм ти, че имам усет за такива неща. Не бива днес да тръгваш на път към гората с езерцето. Не бива, защото ще погинеш. Моля те, недей, не тръгвай! Не и днес!

Царят потрепера. Отдели въздишка и рече:

- На твоят усет съм се доверявал винаги, Горано. Добре, ще остана тук, при теб. И ще почакам, но копнежът ми да открия моята Невяна няма да стихне.

- Ще отидеш, Бранимире, ще отидеш... Ще отидеш и ще я намериш, но не днес! - Горана рече това с престорена загриженост, но и с тънка усмивка и доволен поглед в очите.

Заблуденият цар я изпрати до леглото в личните ѝ покои, където я остави да си почива, а същевременно повика някои от най-добрите си лекари - да се погрижат за нея. А после, докато мнимо болната му жена тайничко кроеше следващите си нечисти планове, Бранимир отиде другаде - в подземие дълбоко в основите на двореца. Там имаше една стая, за която знаеше само той, защото намиращото се вътре бе твърде съкровено за него.

Всъщност бяха две неща, поставени в две вълшебни стъклени сфери, които ги запазваха свежи въпреки дългогодишния им живот като откъснати цветя. Едното ни е

познато - това бе същия онзи невен, който царят бе откъснал в деня, в който в търсенето на пътя си към Цветелина бе открил нещо не по-малко ценно. Другото бе красив венец от жълтурчета.

Пресягайки се първо към едничкото цвете, царят с въздишка докосна сферата пред него.

- Ще те открия, дъще моя... Ще те открия и ще ти подаря туй що пазех за своята любима, но с времето осъзнах, че то е било за теб - моята красива Невяна...

Сетне погледна и към сферата с венеца. Докосна и него и прошепна:

- А на теб, Цветелино... Ах, когато си върна и теб, царице моя, ще ти дам този венец! Пазя го, безценна ми любов - пазя го и го помня закичен на главата ти в деня, в който те срещнах за първи път и мигом се влюбих в теб. Този венец - някой ден той ще ни даде силата, от която се нуждаем!

4

Чудотворката

Горския край, в който Ная живееше със своето семейство, бе топъл и уютен въпреки неспокойните чувства, които можеше да предизвика повяхналата природа наоколо.

Невяна сама се увери в това, когато двете с голямата мечка направиха първите си крачки по пътеката измежду схлупените къшурки на селцето, до което най-накрая бяха стигнали. Навсякъде щъкаха горски обитатели - зайчета, сърнички, бобърчета, лемури и др. И сякаш хубавото усещане се пораждаше не толкова от самите домове, колкото от задружното присъствие на всички тях.

Животинките с интерес се загледаха в човешката девойка, а някои от най-любопитните дори се завтекоха, за да се запознаят с нея. А тя дари всички с дружелюбно отношение и винаги широка усмивка, макар и тревогата в душата ѝ да не стихваше, но красавицата да я прикриваше умело.

Накрая Невяна и Ная стигнаха и до там, накъдето се бяха запътили - една от, разбираемо, най-големите къщи, като се има предвид, че в нея живееха мечки. Още на прага видяха и единия от най-важните членове на този дом - малко кафяво мече, което седеше с гръб към тях и с лапичките си оставяше кални следи точно при входа. Компания му правеше малко сиво зайче. Вероятно се опитваха да рисуват нещо, което не се понрави особено на майката ня единия от тях - голямата мечка присви вежди и изрече троснато на висок глас:

- Йони, до кога ще се разправяме за едно и също?
Калните драсканици - само в задния двор!

Мечето и зайчето се стреснаха и мигом се обърнаха по посока на гласа. Детето на Ная изрече с умилителен глас:

- Мамо... прибираш се по-рано! Аз... съжа... - не доизказа извинението си, защото заинтригувания му поглед попадна на красивата Невяна. - Еха! Това човек ли е?

- Да - кимна Ная.

- Не може да бъде! - възкликна сивото зайче и пъргаво започна да подскача около девойката, оглеждайки я от всички страни. - Ти си втория човек, който виждаме в този край след Чудотворката!

- О... нима от тук не са минавали други хора след налагането на проклятието? - изненада се Невяна и междувременно приклекна пред дечицата, за да ги погали по козината.

- Не, не са - Чудотворката се постара да е сигурна, че никой повече няма да попадне в този... капан - отговори голямата мечка, после въздъхна. - Така и не ти го казах това, момиче, но още преди да пожелае да ни унищожи съвсем, злата Горана бе направила така, че всеки, който попадне в тази гора, е обречен да се превърне в някакво животно. Ние със семейството ни винаги сме си били мечки, но пък много от другите обитатели на това селце нявга бяха хора. Затова Чудотворката, чиято специална мощ я предпазваше от тази магия, се опита да противодейства на онова предходно проклятие на злокобната магьосница. Уви, именно така я разяри и я накара да реши да ни унищожи... Така намали и влиянието на приказната ни покровителка - тя вече не можеше да отмени нито тази, нито предишната магия.

- Но... но ако хората в тази гора винаги се превръщат в животни... защо аз все още съм човек? - недоумя Невяна и дори огледа самата себе си от горе до долу.

- Защото, за радост, още преди Горана да е запратила по Сияйната гора своята пагубна магия, Чудотворката успя навреме да стори така, че поне да превърне това място в невидимо за външните очи. За всеки случай постави някои свои довереници като мен и още няколко по-възрастни

животни като пазители на специални портали, чрез които с наша помощ хората в случай на беда или на друга наложителна причина да могат да се пренесат тук без да ги докосва някое от проклятията на магьосницата.

- Всичко ми става все по-ясно - рече Невяна. - Ах, как можа татко ми да повярва на тази жена! Кой знае какво може вече да е сторила или да планува да стори с нашето царство!

- Твоят баща е цар? Ти си принцеса? - беше видимо развълнувано мечето Йони.

- Да, но за жалост злата Горана е прокарала своите коварни пръсти и в нашия дом без ние дори да го осъзнаваме! И трябва да намерим начин да я спрем преди да е вгорчила още животи!

- Ще го сторим - или поне ще се опитаме - каза голямата мечка. - Но нека първо влезем вътре и да почакаме Чудотворката да дойде - скоро ще е.

Невяна се съгласи. Тя, Ная, Йони и малкото зайче (чието име беше Рони) пристъпиха през прага на голямата къща и отидоха в добре подредения приветлив хол. Там имаше един диван, на който сега седеше голям мечок, полюляващ в горните си лапи спящо наскоро родено мече. Това бяха мъжа на отскорошната ни позната - Доно - и малката им дъщеричка Даная. Появата на човек тук изуми и него не по-малко от децата, но двете жени бързо обясниха и на него, и на останалите, ситуацията.

И така, всички седнаха около масата и започнаха да чакат появата на Чудотворката. Ная, като една гостоприемна домакиня, мигом извади всевъзможни храни, с които да почерпи гостенката им (и които биха се усладили не само на мечките, а и на хората). А докато се намираха около тази софра, Невяна нямаше как да не навлезе повече в темата за тайнствената вълшебна героиня, която очакваха:

- Тази... Чудотворка... Ще ми кажете ли нещо повече за нея? Интересно ми е коя е, откъде е...

- Ще ти разкажем, дъще, ще ти разкажем... - започна да кима Доно с усмивка на лицето. - Хубаво ни е да говорим за

нея - добре е историята за тази велика жена да се предава във времето.

- А величието винаги е било част от нея. Още от деня на самото ѝ раждане - рече Ная. - Защото тя е дъщеря не на коя да е, а на феята на феите - Телеандра. Чувала ли си за нея?

- Не.

- Значи и за нея трябва да ти разкажем. Телеандра е като покровител на всички феи - не само в царството, в което се намира нашата гора, а и надлъж и нашир извън него. Много малко хора и животни са я виждали - тя се явява само по наистина специални случаи. Но легендите говорят, че като била млада се влюбила в красив човешки момък. От любовта им се родила и нашата Чудотворка. Тя винаги имала вълшебството на феите у себе си, но никога не го използвала за лична изгода, а само за да помага на другите - също като майка си.

- Така помогна и на нас в онзи запомнящ се ден - въздъхна Доно. - Бе тъй героична, когато застана пред всички нас на пътя на злата магия на Горана. Благодарение на нея сме живи - на нея и на нейната саможертва, която я затвори завинаги тук, в пределите на нашата посърнала, но поне все още цяла, гора.

- Тя защо е била тук тогава, в онзи ден? - почуди се Невяна.

- Никой не знае - отговори Ная. - И тя не казва. Но си ѝ личи, че е тъжна за света извън гората. За предишния ѝ живот... За майчицата си, за татко си... И те самите явно и до днес не са намерили някой от онези проходи, които Чудотворката създаде, за да ги пазим. Не ги ли открият, самата гора ще остане невидима и за тях, за да ги предпази - бащата все пак е човек, и то вече стар, грохнал, ако още е жив... А Телеандра - макар и с дарбата на фея, на външен вид и тя е като човешка жена, затова вероятно проклятието би превърнало и нея в животно ако се появи тук.

- Колко жалко... Със своята самоотверженост Чудотворката ви е спасила, но е лишила самата себе си от... своето семейство...

Невяна изглеждаше натъжена. Но предстоеше настроението ѝ да се приповдигне и то не благодарение на кой да е, а на самата вълшебна спасителка на гората, която скоро потропа на вратата.

- Това е тя! Това е тя! - започна да подскача весело мечето Йони докато майка му стана и отиде да отвори.

И ето, че скоро в тази стая пристъпи и самата тя - Чудотворката. Изглеждаше доста зряла, но от онези, най-достолепните. Висока, с дълги прошарени коси и изваяна фигура, а очите ѝ - като две красиви сини мъниста. С усмивка погали по главичките Йони и приятелчето му Рони, сетне погледна благо Доно и съзерца с умиление малката Даная, която той притискаше в своите обятия.

Единствената непозната тук обаче провокира у нея чувства на някакво вълнение. Не каза нищо, защото Ная първа рече:

- Тази девойка е много специална. Казва се Невяна и по-рано днес я спасих от летящи тъмни сенки, изпратени от Горана да я отвлекат и погубят.

- О... ти познаваш Горана... - прошепна Чудотворката, чийто поглед и за миг не се бе откъсвал от този на човешката девойка.

- Да, тя се омъжи за баща ми преди години - Невяна учтиво се изправи и се здрависа с вълшебната дама. - Клетият той, очевидно не е знаел какво зло вкарва в дома ни... Заради духовете на Горана аз бях отвличена още като малка и от тогава не съм го виждала.

- На какво ли не е способна... - процеди през зъби Чудотворката, а погледът ѝ проблесна гневно. - Но ще дойде и нейният Видовден!

- Може и да е скоро този ден - каза Ная. - Защото Невяна може да е наш помощник - ще ѝ помогнем да се върне в двореца на баща си и така ще е близо до Горана.

- Баща ти е цар? - попита Чудотворката, все тъй загледана в Невяна.

- Да. Не знам дали сте чували за него, защото в другото село, в което се озовах преди години, никой не го знаеше - Бранимир.

Словата ѝ неочаквано развълнуваха по-възрастните пред нея.

- Бранимир? - ококори се Ная. - Цар Бранимир ли е този твоя баща, за когото ми говориш?

- Да, той е. Цар Бранимир Велики. Защо, няма поне вие го познавате?

- Че как да не го познаваме, чедото ми! - възкликна мечката. - Нашата някога прелестна Сияеща гора се намира именно в неговото царство!

- О, няма? - претръпна от свое си вълнение Невяна. - Значи съм близо до дома си! Или поне... до първия си дом... - тук леко се натъжи - за Калоян и за добрите дворници, които бяха далеч.

- Да - дворецът му е през няколко градове и села от тук. Ама че хубава случайност! Не знам как по-рано не те бях питала за името на баща ти!

- Значи Невяна ще може да се прибере у дома? И да ни помогне да победим Горана и да си върнем стария вид на гората? - попита трепетно Йони.

При този негов въпрос всички погледнаха най-вече към Чудотворката. Тя самата също все още се вълнуваше, но въпреки това копнежите ѝ си имаха мярка. Или по-точно-достигаха до реалистична гледна точка.

Рече:

- Невяна вероятно ще можем да върнем у дома ѝ - да. Но другото трудно ще е, почти невъзможно. Проклятието на Горана е мощно, на вид необратимо. Не знам дали просто като я победим ще успеем да го отменим.

Известно време бе отместила погледа си от девойката, но сега го върна към нея и дори се пресегна, за да я докосне нежно с ръка по лицето.

- Но ти, дъще... - съзерца я с блага усмивка и топлота. - Ти си онзи светъл лъч, който ни бе нужен в тази мрачна гора... Дали ще успеем или не - това не можем да го знаем. Но ще те последваме - към надеждата, която твоята поява ни дава.

Девојката се почувства докосната от словата на зрелата дама, а и от нежността, с която тя се отнасяше към нея - непознатата. Кимна и рече уверено:

- Като ми помогнете да се върна у дома при татко си обещавам и аз да помогна на вас. Вие ще дойдете с мен и ще се скриете някъде около двореца докато не намеря начин да ви вкарам вътре. Тогава всички заедно ще намерим начин да победим Горана! - изрече това, но изведнъж се сепна и се загледа в Чудотворката с леко неудобство. - О... съжалявам... съвсем забравих, че ти си затворена в тази гора и не можеш да излизаш от нея...

- Тялото ми не може - отвърна по-възрастната жена. - Но душата ми - да, макар и само за няколко дена на всяко десетилетие. Ще бъда с вас и ще ви съпътствам.

- Чудесно! Имаме план значи! - възкликна доволно Ная.

- Мамо, мамо, искам и аз да дойда! - Йони започна да подскача нетърпеливо около нея. - Моля те, моля те!

- И аз, и аз! - беше не по-малко ентусиазиран Рони.

- Още сте твърде малки, рожбичките ми... - приведе се над тях Ная и ги помилва с двете си горни лапи. - Като пораснете ще можете да обикаляте много и да си намирате какви ли не приключения навред!

Двете дечица не останаха особено доволни от нейния отговор - те само седнаха настрани троснато, с недоволни погледи.

- Ала преди да тръгнем... - чу се тогава гласа на Чудотворката, която отиде отстрани, при малката спяща Даная и я помилва нежно, - ... е редно да изпълня дълга си като призвана кръстница на това малко новородено създание... Хайде, да се съберем всички в центъра на селото!

Другите се съгласиха с охота - включително Невяна, която, макар и да копнееше да се прибере при своя баща също

толкова силно, колкото копнееше да открие и Калоян и дворниците, знаеше че изпълняването на дълга бе нещо не по-малко важно от мисията по избавянето от злото. Защото избавянето от злото често се случваше именно чрез изпълняването на дълга.

Събраха се всички на малкия площад в центъра на горското село - и под 'всички' иде реч не само за Чудотворката, семейството на малката Даная и за новата им позната Невяна, а за цялото селище и околностите му. Всякакви животинки се стекоха, за да станат свидетели на кръщенето на новороденото мече. А самият ритуал бе завладяващ - Чудотворката, като кръстница на мъничето, използва магията си, за да дари с още повече цвят и позитивизъм традиционната за тази земи процедура. Навсякъде около нея, бебето-животинче и останалите присъстващи се разнесоха проблясващи искрици, допълнени от нежна мелодия, огласяща всичко.

Накрая, Чудотворката изкъпа малката Даная в светена вода - и макар и мечето да се разплака, както правеха повечето бебета на тази възраст, неговата кръстница бързо върна детската му усмивчица като го подсуши с меко одеяло и му изوماгьоса една красива дървена дрънкалка в три цвята - бял, зелен и червен.

Сетне всички започнаха да празнуват - с много ядене, пиене и много песни. Това продължи дори и след като на някои от най-важните присъстващи им се наложи да тръгват - Ная остави момиченцето си на грижите на неговия баща и заедно с Чудотворката и Невяна се отпавиха към онзи край на гората, от който тръгваше пътеката, отвеждаща към двореца на цар Бранимир.

5 Лъжи

Междувременно на всички тези горски събития, в самия дворец Горана не спираше да обикаля нервно из покоите си и да се чуди какво ли можеше да направи, за да възпре срещата на Бранимир с Невяна. Злата магьосница вече не можеше да има доверие само на сенките - те два пъти я бяха разочаровали. Трябваше тя самата да стори нещо...

Голям проблем за царицата бе, че тя дори не знаеше къде се намираше девойката в момента. Злокобните слуги на Горана бяха отвели момичето далеч, далеч от гората с Живата вода и селото на дворниците. Вероятно сега Невяна се криеше нейде там объркана и уплашена... Нямаше да е лесно да бъде открита.

Без дори да предполага, че доведената ѝ шерка се намираше в прокълнатата от самата нея гора в същото това царство, на магьосницата по едно време ѝ дойде идея. За тази цел беше нужно да отиде до селата, обкръжаващи двореца - но знаеше, че нямаше да бъде от нейна полза Бранимир да усети отсъствието ѝ, тя все пак се преструваше на отпаднала пред него.

За това отиде до вратата на стаята и я заключи. Сетне пристъпи към прозореца и хвана малката птичка, кацнала там и я пъкна в клетка. Размаха към пернатото животинче и изрече заклинание, което го дари с глас.

- Да видим дали се е получило... - потърка с ръце Горана и преправи гласа си. - Горано! Горано, царице! Вратите на покоите ви затворени са, а вие болна вътре лежите! Добре ли сте?

- Да, да, добре съм! Уморена съм, спя! Не ме мислете! - отвърна мигновено птичката.

- Чудесно! Чудесно! - плесна доволно с ръце магьосницата и остави клетката на леглото си.

Тогава се обърна по посока на прозореца и тя самата се превърна в птица. Излетя навън и отиде до най-близкото село - това, което се намираше непосредствено до крепостните стени на двореца. Там кацна тайно на една полянка и се преобрази отново - този път в стара баба с бастун, но и с пелерина с качулка - за не се вижда цялото ѝ лице. Тръгна да върви насам-натам куцукайки и да вика:

- Селяни! Поданици на Бранимир - нашият обичан цар! Чуйте ме! Аз съм бабата, която нявга му каза къде да открие принцесата си!

Жителите на селото се развълнуваха. Бяха чували за тази история, а някои дори я помнеха - все пак царят дълго бе търсил въпросната баба след първата си и единствена среща с нея. Без да знаят, че това не беше истинската тя, всички се насъбраха около преобразената Горана и чуха заръката ѝ:

- Чуйте ме, чуйте ме! Чуйте ме и няма да сгрешите, а напротив - ще върнете на своя цар неговата принцеса! Но за да стане туй трябва много да внимавате - да внимавате и да се оглеждате! Защо из царството броди зла сила, която се преструва на принцесата Невяна! Тя прилича на нея - приела е нейния вид, но вече не е детенце, а хубава пораснала девойка! Ала не се лъжете - не са чисти помислите ѝ. Тя всъщност е затворила истинската ни принцеса нейде там в тайното си свърталище - и единствения шанс на обичаното от всички нас момиче е тази зла сила да бъде пленена и унищожена от мен и магията ми! Затуй всеки който я види - мигом да дойде тук и да надуе този рог!

Изведнъж изوماгьоса в средата на селото една голяма трибуна, към която водеха стъпала, а на върха им - голям рог.

Селяните, без да предполагат, че биваха заблудени от истинското преобразено зло, с охота се съгласиха да са нащрек и да дадат сигнал ако се наложи. И не само те. През целия ден

Горана обикаляше ли, обикаляше всевъзможни градове и села наоколо и ги дари със същите заръки и още и още рогове - чак се умори. Но знаеше, че си струваше - така всеки из околностите, който видеше Невяна, щеше да я предупреди и тя щеше да действа моментално.

Доволна от делото си, злата царица се прибра в двореца си. Върна истинския си вид, пусна птичката да си върви и облече най-хубавите си дрехи - онези, които знаеше, че са любими на съпруга ѝ. В този вид напусна стаята си и развълнувана отиде в залата, където Бранимир седеше на една маса се занимаваше с делата си.

- Ах, царю! Ах, съпруже! - възкликна и отиде трепетно към него.

- Горано? Какво става? Добре ли си? - попита той и я огледа колебливо.

- Да, добре съм, добре съм! Моите болезки мигом изчезнаха когато разбрах туй, за което идвам при теб! До мен достигна мътва... Не, не е мътва - новина е. В нашата околност се е върнала онази баба, за която говорил си ми ти! Онази, която те е пратила първи да откриеш бебето Невяна!

Царят се развълнува. Изправи се.

- Правилно ли чуват ушите ми? Истината ли ми говориш, Горано? Онази баба дете толкова години я търсих, но не я открих... Тя... отново е тук, в царството?

Не изрече истинската причина да се вълнува толкова - Цветелина. Не беше уместно да говори с такъв копнеж за предишната си жена пред настоящата, макар и договорените отношения в брака му с Горана да бяха породени най-вече заради благото на отдавна изчезналата Невяна, а не по любов.

Магьосницата, която беше наясно с това, не се тревожеше по този въпрос - тя по-скоро продължи с театъра си:

- Да, Бранимире, тук е. Върнала се е. Върнала се е, за да предупреди поданиците ти, че из царството обикаля зла самозванка! Тя на Невяна се е преобразила и се преструва на нея, а истинската ти щерка държи затворена някъде! Но бабата

навреме се е завтекла, за да ни предупреди- тя всички хора наоколо е предупредила да внимават, да се оглеждат! Дала е на всяко селище по един голям рог - да го надуе всеки, който види лъжливата Невяна! Така бабата щяла да разбере за нея и щяла да отиде да я спре! Бъди готов и ти, Бранимире! Бъди готов и ти да изпратиш най-верните си стражи там, от където се чуе първо рога! Ако бабата не стигне навреме - поне те да отидат и да хванат злата магьосница! Защото само като тя бъде пленена и унищожена- само тогава истинската ни Невяна ще може да се върне при нас!

Бранимир, с цялата си наивност, повярва на всяка една дума на коварната си съпруга. Развълнуван от мисълта, че може би най-накрая щеше да открие своето пораснало чедо, той мигом заръча на всичките си стражи да застанат на денонощен пост при крепостната стена на двореца - и още щом чуят рога, да се отправят натам.

Планът на Горана вървеше като по вода...

А клетата млада Невяна дори не предполагаше, че с приближаването към първия си дом неволно щеше да попадне в капана на злата си мащеха.

Беше хубав ранен следобед, когато тя, Чудотворката и Ная достигнаха до онзи край на гората, откъдето тръгваше пътеката за към двореца, която минаваше през някои селища. Щом застанаха там, точно когато мечката и девойката се канеха да пристъпят навън, под слънцето извън сенките на горките дървета, вълшебната по-зряла дама с тях се спря.

- Тук трябва да отделя душата от тялото си. Моля ви, запазете тишина - рече тя и затвори очи, а ръцете си извади плавно на двете страни.

Невяна и Ная проследиха удивителния ритуал, в който Чудотворката започна да шепне някакви вълшебни слова, а косите и дрехите ѝ се повяха от ветреца, който я обгърна. Няколко мига тя просто сияеше в шарени цветове, след което

изведнъж нейната душа - досущ съвсем изглеждаща като самата нея - излезе от тялото, а то се просна безжизнено сред тревите встрани. За да не го види някой, откъсналата се от физическото си 'аз' дама призова нова магия, с която изкриви клоните на близките дървета и храсталаци - така, че да го прикрият.

Погледна с благо изражение мечката и момичето. Пристъпи към тях все още сияеща и рече:

- Ритуалът е успешен и аз вече мога да изляза от гората, макар и за кратко! Ала трябва да знаете - веднъж щом пристъпим из слънчевите поля извън сенките на дърветата, всичко зад нас ще изчезне за погледите ни, а аз вече няма да имам своите сили, защото те са навеки свързани с гората, от която съм част. Сигурни ли сте, че сте готови?

Ная и Невяна се спогледаха. Сигурни бяха - кимнаха.

И така, трите дами направиха и първите си крачки извън Сияйната гора. И наистина - както ги бе предупредила Чудотворката, да напуснат този лес промени нещата за тях. Дърветата зад тях изчезнаха, а самата респектираща зряла дама заприлича на обикновен човек, без сияние. Иронично за един дух да изглежда... нормален.

Тръгнаха трите по пътеката към двореца - а той вече се виждаше там далеч, далеч. Но колкото и далеч да беше, Невяна нямаше как да не го познае - това беше нейният първи дом, който и сега докарваше трепетни чувства у нея.

Както си вървяха девойката, мечката и духът неусетно стигнаха и до първото село. Беше малко и скътано наред котловината, с не повече от десетина-петнадесет къщурки. Тъй като не се намираше никак близо до двореца, Горана така и не го бе посетила, за да подлъже жителите му и да ги дари с един от онези рогове - затова и никой нищо не им каза, а някои хора даже ги поздравиха приветливо. Същото беше и в следващото подобно село, през което минаваше пътеката.

В третото село се случи друго. И тук злата магьосница не бе минавала, но пък тъкмо когато Невяна, Ная и Чудотворката излизаха от него, по пътеката срещу тях се

зададе съсухрен побелял мъж с каруца, дърпана от немощен стар кон. Само като видя Невяна позна у нея порасналата щерка на царя и дръпна юздите на животното си.

- Девойче... - реши да я провери като се обърна той към нея. - Не зная аз дали съм прав, но ти на нашата изчезнала принцеса ми приличаш!

- Да, аз съм! - възкликна тя, радостна, че някой я бе познал, но без да предполага за коварния план на мащехата си. - Отивам в двореца, при татко си! Той много ще се зарадва да ме види!

- Аха... Ще се зарадва, да... - престори се пред нея старецът и мигом обърна посоката на каруцата си. - Качете се при мен, ще ви закарам по-бързичко до там!

Без да предполагат за заплахата, девойката и нейните две спътнички приеха с охота - качиха се на каручката и потеглиха.

Минаха през още едно село, в което никой не позна Невяна. После обаче, когато вече доста се бяха приближили до околностите на двореца, стигнаха и до едно от населените места, през които Горана бе преминавала. Затова и не един човек от двете страни на пътеката се заглеждаше със смут към хубавата девойка, някои дори последваха каруцата.

Забелязали този интерес към появата им, момичето, мечката и душата на Чудотворката се спогледаха.

- Тук има нещо съмнително - каза жената с прошарените коси.

Ала преди да са успели да сторят нещо, каруцарят накара коня да спре точно в центъра на селото, където се намираще рога от Горана. По същото време тук се насъбраха доста хора.

- Туй е самозванката, нали? - извика друг един мъж.

- Тя е, да! - възкликна възрастна жена.

- Трябва да надуем рога! - предложи друга.

- Не, аз ще го надуя - аз я намерих! - извика каруцарят и от раз скочи натам.

Разбира се, честността невинаги бе черта, присъща на хората. Завидели на стареца, че той щеше да обере почестите задето бе открил мнимата принцеса (без да предполагат, че тя беше истинската такава), много от селяните се скараха с него и всички започнаха да се борят кой първи ще стигне до рога, за да го надуе.

Така неволно бяха оставили без голям надзор най-важното - самата Невяна. А тя, попаднала отново в ситуация, в която кавгата между други можеше да се окаже от нейна полза, мигом скочи от каруцата заедно с мечката и Чудотворката. Трите побягнаха нанякъде, а щом някои от селяните ги забелязаха, мигом хукнаха след тях.

Точно тогава се чу и рогът - единия от селяните, който в шумотевицата така и не бе установил бягството на принцесата, го наду доволно, а така извести нейната поява не само за Горана, а и за Бранимир и неговите стражи. Всички те мигом поеха насам, докато междувременно самата Невяна продължаваше да тича ли, тича заедно с двете си приятелки.

Ала тълпата приближаваше - скоро щеше да ги настигне. Точно когато ситуацията изглеждаше безнадеждна обаче, изведнъж Невяна, Ная и Чудотворката стигнаха до една порутена стара къща в покрайнините на селото, пред която стоеше една жена, прикрита в сенките на тъмния си дом. Тя им помахаше и им каза:

- Насам! Елате, ще ви скрия!

Не знаеха да имат друг избор - мигом отскочиха натам и влязоха в къщата, а непознатата затвори вратата зад тях. Тъй като не можеха да са сигурни дали и тя не беше враг, девойката, мечката и духът така и не се обърнаха с гръб към нея - тези от тях, които имаха физическо тяло дори се подготвиха да се защитят ако се наложи.

Ала не им се наложи, защото след като хвърли тайно един камък към дървената стена на съседна къща, за да отклони с шума преследвачите от правилната посока, тайнствената спасителка на трите ни познати спътнички

затвори вратата на къщата си и се обърна към тях. Излезе на светлина така, че да могат да я видят.

Изумиха се. Защото жената, макар и на вид като прелестна красавица, имаше нещо твърде характерно в излъчването си - цялата ѝ кожа лъщеше по някак особен, жълтеникав начин. Но докато за Невяна и Ная тя бе просто една странна непозната, то Чудотворката ясно показва, че я знаеше, когато изрече:

- Това... това си ти... Чувала съм за теб и историята ти!

- Чували са за мен и историята ми надлъж и нашир - но малцина знаят какво стана след това... - отвърна необичайната хубавица и щом направи още една крачка към другите три дами им позволи още по-добре да установят каква бе причината кожата ѝ да лъщи - тя бе цялата покрита със... злато.

Тайнствената им спасителка беше златно момиче. Или по-скоро - някога е била златно момиче, защото днес по-скоро създаваше впечатлението за една голяма и излъчваща достойнство зряла златна жена.

6

Преследването

- Някога живях другаде - далеч оттук, в другото царст-во - започна разказа си необичайната жена. - С мъжа ми, царския син, бяхме много щастливи. Той първо ме бе избрал заради вида ми - чул бе, че всички говорят за мен и за моят късмет да се окъпя във вълшебна река и да стана цялата от зла-то - ала с годините ме обикна и заради мен самата. С него се сдобихме с три рожби - две момчета и едно момиче. А когато баща му се спомина, ние станяхме царя и царицата. Живяхме щастливо и честито - като в някоя от онези народни приказки. Ала един ден тъмен облак надвисна над нашето царство. Беше една зла магьосница - Горана. Тя отвлече моя мъж и трите ни деца - и до днес не зная къде са. Затова тръгнах по широкия свят да ги търся. Още не съм ги намерила, но пък наскоро, като минах през тукашното царство, ми казаха, че Горана живее тук и даже седи на трона до царя. Клетия той - не зная как го е подмамила, но откакто разбрах за всичко това се усамотих в тази къщичка. Стоях затворена тук няколко дена и обмислях какво да правя, за да разоблича Горана - до днес, когато попаднах на нещо неочаквано. Както си седях до прозореца и гледах към двореца, видях във въздуха да се носи птица. И преди я бях виждала - това беше злата магьосница, ала преобразена. Щом кацна до една къща се превърна в старица с качулка. Не ме видя, но аз я видях и я проследих. Отиде до центъра на селото и взе да разправя на всички, че из околностите на двореца обикаляла девойка-самозванка, която се преструвала на

изгубената принцеса Невяна. И за миг не повярвах на тази вещица, но другите хора повярваха.

- О... значи за това всички ме преследваха? - възкликна с тревога момичето. - Благодаря ти, че ме спаси!

- Няма за какво да ми благодариш, дъще - бих сторила всичко, за да попреча на злините на Горана. Но все още не знам къде тя държи мъжа ми и децата ни - затова не съм сигурна какво да правя оттук насетне.

- Ще се присъединиш към нашата дружина - каза Чудотворката и се спогледа с приятелките си. - И ние сме тръгнали тъкмо Горана да разгромим. Цар Бранимир е заблуден, но ще го предупредим за опасността.

- Няма да стигнем лесно до тях - ще ни трябва помощ. И аз знам къде да я намерим - рече Златната жена, сетне се извърна на другата страна и отиде в притъмнения ъгъл на стаята. Там на пода имаше притвор към някакъв тунел - отвори вратичката му и обясни. - Ето тук ще влезем и дълго време ще ходим - чак до късни нощи. Но накрая ще стигнем до един свят вълшебен със създания чудати - те ще ни помогнат.

Речено-сторено. Без да се замислят Чудотворката, Невяна и Ная се съгласиха на плана на своята нова позната - имаха доверие на нейните думи. И, макар и да не им се искаше да се отклоняват много от царството, знаеха че в новосъздалата се заради лъжите на Горана ситуация не можеха просто тъй да си обикалят насам-натам без подкрепление - някой можеше да ги види и този път те да не успеят да избягат и да се скрият навреме.

Последваха Златната жена в тунела.

Вървяха, вървяха и разговора си продължиха.

-Значи ти си истинската принцеса Невяна? Горана затова иска да ти навреди - за да не се върнеш в двореца? - попита най-новата позната на момичето.

- Да, аз съм. Когато бях малка тя заповяда на тъмни сенки да ме отвлекат.

- Знам ги, знам ги. Тези сенки отвлякоха и моя цар и децата ни. Да видя, че ти си още жива и здрава, ми дава надежда и за тях.

- Мен ме спаси едно момче - Калоян. С него заживяхме в китно селце на добри дворници, защото не знаехме как да се върна до дома. Но сенките ме откриха отново - тази сутрин. Пак ме поведоха със себе си и този път той не успя да ни настигне. За радост ги подмавих и избягах, а после тази добра мечка ме спаси.

- Заведох я в Сияйната гора, не зная дали си я чувала - рече Ная. - И нея Горана нявга прокле, много е зла. Добре че беше Чудотворката, да се жертва за нас и да ни спаси.

С признателна усмивка погледна към духа.

- Чувала съм легендите за тази гора, да - каза Златната жена и въздъхна. - Ех, тази Горана, на всички ни е стъжнила живота.

Вярно си беше - никой друг не можа да каже и дума по въпроса.

Докато четирите тъй различни една от друга жени преминаваха през подземните тунели, в центъра на селото, от което бяха тръгнали, самата Горана се яви отново пред всички - пак в заблуждаващия си вид на онази старица от едно време. Едвам чула звука от рога, тя бе оставила всичко друго и се бе насочила право насам.

- Къде е девойката-самозванка? Дошла ли е наистина или някой шега си прави с мен?

- Тук беше, тук беше! - извика едната от селянките.

- Аз я докарах тук от другото село - и нея, и нейните приятелки - обади се каруцарят.

- Приятелки? Какви приятелки?

- Една мечка и една странна жена - май дух беше - отвърна трети човек от селото. - Като разбраха, че са в

опасност - побягнаха, а ние ги последвахме. Ала изведнъж изчезнаха някъде и се отказахме.

Горана се намръщи и стисна гневно зъби. Дойде ѝ да изругае, но се спря - трябваше да се преструва на милата и загрижена старица. Вместо това каза:

- Ще ме заведете там, където сте я изгубили - аз ще я потърся и може да я намеря.

Селяните се съгласиха. Поведоха мнимата старица към онази уличка с къщата на Златната жена. Щом Горана се озова там, започна да се оглежда. Отиде към къщата и потропа на вратата. После потропа и втори път.

- Тук живее ли някой? - попита тя селяните.

- Нявга живееше един стар говедар, но се спомина - но туй бе преди години - отвърна една жена.

- Последните няколко дена като че живееше пак някой вътре - чу се гласа на друга. - Веднъж по тъмно видях нейния силует - жена, хубава, изваяна. Може да е била дъщеря или внучка на говедаря.

- Хм... има тук нещо съмнително - рече Горана и направо отвори вратата пред себе си. - Да проверим.

Влезе вътре, а някои от селяните я последваха. Всички взеха да се оглеждат навсякъде, но не откриваха нищо. Докато по едно време Горана, чийто поглед беше най-зорък, забеляза капака на пода в тъмния ъгъл. Досети се, че Невяна и нейните помощници вероятно бяха избягали натам, но тъкмо като се канеше да каже нещо по въпроса, нейде откъм полята встрани на къщата се чу шум от копита. Магьосницата и селяните погледнаха натам и видяха, че насам приближаваше армията на цар Бранимир, заедно със самия него на чело.

Това можеше да усложни нещата за Горана - щом съпруга ѝ я видеше, щеше да разбере, че тя не бе същата онази старица от преди години. Затова злата жена трябваше да си спечели време.

- Оставете ме сама в тази къща, да разуча повече - може и да намеря нещо. Но царя не го пускайте да идва тук - опасно ще е за него - рече тя на селяните. - Отклонете го към някое

друго село, а пък после като му върна неговата Невяна ще ни е благодарен на всички за благодарната лъжа.

Заблудените мъже и жени се съгласиха на нейното предложение. Излязоха от къщурката и оставиха злата магьосница сама в нея. А Горана само това и чакаше - мигом отвори капака, влезе в тунела и затвори вратичката зад себе си. Тръгна напред.

Скоро, когато цар Бранимир стигна до селото, мъжете и жените се насъбраха около него. Той ги попита трепетно:

- Чух звука на рога! Тук е била самозванката, която се преструва на моята Невяна, нали?

- Да, царю, тук беше! - отвърна едната от жените - Ала побягна нанякъде - елате, ще ви заведем!

Царят кимна с глава. Той и армията му последваха жената и още няколко други селяни - до същото място, където беше къщичката. Там обаче жената го излъга:

- Ей тук тя и нейните съучастници взеха преднина.

- Отначало ги изгубихме от поглед, но после ги видяхме в далечината - отидоха към другото село. Ние нямахме коне и не можахме да ги последваме. - рече друг мъж.

- Какви са тия съучастници? - попита царя.

- Една говореща мечка и една хубава зряла жена, която може би беше дух.

- Побързайте, царю, побързайте - може би още не са много далеч и ще ги настигнете! - заръча му лъжливо единия от мъжете.

Царят им повярва - не виждаше защо биха го излъгали. Даде знак на армията си и тръгна с тях из полята. Едвам насочили се натам обаче, те бяха спрени от друг един стар селянин, който им препречи пътя.

- Недейте, царю, не отивайте натам! Моите побратими селяните излъгаха ви! Излъгаха ви, но за ваше добро, не им се сърдете!

- Защо са ме излъгали?

- Защото онази старица им заръча така - трябвало да ви пазим от опасности. Но аз на нея не ѝ вярвам много още

откакто се появи в селото ни и ни каза ония неща и ни даде оня рог. Стар съм аз, ама помня - тази баба не е същата онази, която нявга дойде в царството ни, за да ви помогне! Друга е - тя е самозванката, а не принцесата!

- Значи принцесата... наистина е била Невяна? - потрепна с невиждано вълнение Бранимир, завладян от мисълта най-накрая да открие своето чедо.

- Тя беше, тя беше - потвърди стареца, с усмивка. - За последно я виждах като момиченце, когато идвах да ви нося зърно в двореца. Но я познах - пораснала е вече, станала е млада девойка, красива като невените, на които е наречена... но е тя.

- Ах... милата ми Невяна... - въздъхна с усмивка на надежда царя, сетне попита - А онази старица - тя къде е, знаеш ли?

- Оставихме я в онази къща след като ни заръча да ви излъжем, за да не се изложите на опасност - отговори стареца и посочи къщурката на Златната жена. - Ала щом ни го рече то-ва - вече бях сигурен, че тя лъже за всичко. Искаше да ви отклони от търсенето - явно беше видяла нещо в къщата, което ние - не.

- Да отиваме тогава натам! - заповяда Бранимир на армията си, а на добрия възрастен мъж рече. - Благодаря ти, дядо. Ще ти дам награда за добротата и честността - каквото пожелаеш! И куп жълтици да са ти на сърцето - твои са!

- Аз жълтици не искам, царю. Сал едно искам - да намерите принцесата ни!

“Какъв благороден човек” - рече си наум Бранимир, дарявайки стареца с блага усмивка.

След това се обърна с коня си на другата страна и отиде заедно с армията при къщичката. Там, при нея, сега вече нямаше никой.

Бранимир и подчинените му влязоха вътре с подготвени мечове. Но не видяха нищо - не и в първите минути. Ала изведнъж единия от стражите забеляза капака в притъмнения ъгъл.

- Царя, вижте... Това тук някакъв проход ще да е...

Бранимир отиде и надзърна от другата страна на капака, когато го отвориша пред него.

- Да, тунел е - сигурно там с отишли моята Невяна и нейните приятели, а мнимата старица ги е последвала. Да отидем и ние, пък да видим накъде ще ни отведе пътя!

Поданиците му го послушаха с охота. Заедно с него на чело влязоха в тунела и тръгнаха напред.

По време на всички тези събития, предвожданите от Златната жена наши познати стигнаха и до там, накъдето ги водеше тя - тъкмо като се стъмваше, както и тя им бе казала.

А че се е стъмнило и четирите установиха щом стигнаха до края на тунела и там видяха блещукаща светлина - ала лека, едвам забележима. Жената със златна кожа първа отиде до там и отмести растенията, които висяха нейде отгоре и препречваха пътя.

- Ето, стигнахме, стигнахме... - каза доволна тя и даде знак на девойката, мечката и духът на Чудотворката да минат от другата страна преди нея.

Тя я послушаха и го сториха. А така се озоваха пред удивителна картина.

Намираха се на издадена скала, която позволяваше да се види цялата околност. А именно - огромен подземен град, изграден от разноцветни скъпоценни камъни, проблясващи под лунната светлина, която влизаше от огромен просторен отвор над него. Изглеждаше тъй необичаен, тъй невиджан за това царство - вероятно затова сега най-младата от четирите спътници, Невяна, ахна в изумление. За краткия си към този момент живот не бе попадала на нещо тъй магично на вид.

- Къде сме? - попита тя с цялото си удивление.

- В Града на Ценностите - отговори Златната жена. - Тук всички живеят насред несметни богатства и дори самите им къщи са съградени от такива. Но не се лъжете - жителите не са щастливи. Защото, макар и обградени от невиджан

разкош, всички са посърнали. Малцима имат усмивки на лицата си и някакъв устрем - за радост сега съм ви повела към един от тях.

Тръгна по една стръмна пътека, която отвеждаше към първите къщи, а Невяна, Ная и Чудотворката я последваха. По пътя си, изненадващо, не видяха никой - сякаш градът беше изоставен.

- Защо няма никой? - попита девойката.

- Защото през нощта никой не излиза навън, нито дори подава очите си през прозореца - има поверие, че който дръзне да пристъпи извън прага на дома си по лунно време, зъл змей ще го нападне и изяде. Но има и такива, които не вярват на подобни врели-некипели, като моя приятел.

- Той явно е доста различен от останалите - доста по-уверен, смел - каза Ная.

- Такъв е. Всъщност, той не е от тук - но преди години, когато е бил на път, е попаднал на това място и много му е харесало, затова е останал. Но за първи път е дошъл по тъмно - затова и е видял, че няма никакъв змей. И не само - всъщност, моят приятел е много умен и знае доста работи, дори изобретява разни неща. Още преди години е имал близък допир с истински змейове - затова знае, че те не всичките са зли.

- Това ходи го обяснявай на хората от този град! - пошегува се мечката.

- Уви, никога не са повярвали на него - няма да повярват и на мен - въздъхна Златната жена. - Някои хора просто си живеят в страх.

Не рече нищо повече по този въпрос, а ги поведе настрани, по пътеката, отвеждаща до една от къщите, в които и по това време на нощта все още светеше. Потропа на вратата.

- Аз съм! - провикна се, но опитвайки се да не е твърде силно, за да не събуди никой от спящите по другите къщи.

- Ах, Златке, ти ли си наистина... Влизай, влизай... направо влизай, че сега не мога да ти отворя! - чу се мъжки глас отвътре.

Тя стори това - отвори вратата и влезе в къщата заедно с другите жени.

Всички се озоваха в не много обширно, но доста уютно помещение, в което имаше специален кът - маса, обсипана от разни пергаменти и чертежи. До нея на един стол стоеше мъж, който тъкмо завърташе едно болтче в най-новото си изобретение- голям дървен човек, който вероятно можеше да е от полза за някои неща.

Самия мъж беше едър и в доста напреднала възраст - с бяла коса и бяла брада.

- Ааа! Водиш ми и гости ли, дъще! - възкликна с широка усмивка стария приятел на Златната жена, като стана от стола си, избърса ръце в престилката си и отиде към тях, за да им се представи. - Радвам се, радвам се! В този дом не идват често други хора - страх ги е да не дойде змея - да ме изяде, задето не се подчинявам на правилата му, а покрай мен да изяде и тях! Но както и да е, приятно ми е да се запознаем. Казвам се Ърнест Хетфийлд.

7

Змеят

Съвсем скоро Ърнест и неговите четири изненадващо появили се гостенки вече се намираха в съседна стая - седнали по дивани около масичка, на която имаше чашки с лимонада, подготвена специално от стареца.

- И тъй... какво ви води насам? - попита той жените.

- Бягаме, Ърнест, отново бягаме... - отвърна с въздишка Златната жена. - Онази зла магьосница, Горана- тя преследва това момиче, Невяна, иска да я убие. Доведох я тук, понеже знам, че ти правиш разни изобретения и ще можеш да ни помогнеш да стигнем до двореца, в който живее бащата на момичето - цар Бранимир, на когото Горана е втора съпруга. Трябва да го предупредим каква зла жена си е взел.

- И трябва да се върна при него, защото не сме се виждали откакто злата ми мащеха заповяда на коварни сенки да ме отвлекат от дома ми като малка. Той е много притеснен - рече Невяна.

- Хм... разбирам, разбирам... - почеса се по брадичката Ърнест. - Знам какво е да бягаш от злото, мили мои. Какво е да се бориш с неправдата. Толкова много друми съм извървял, толкова много неща съм видял - затова знам, че трябва да ви помогна. Само ме оставете да помисля, а през това време си допийте лимонадите.

Дамите се съгласиха с него. А той стана от мястото си и отиде в другата стая, при чертежите си.

Докато девойката, Златната жена, Чудотворката и мечката отпиваха от вкусната лимонена напитка обаче, тази, срещу която се подготвяха да се изправят - Горана - също стигна до интересното подземно селище след като бе вървяла дълго по тунела. Спря се за кратко на скалата, огледа мястото и се усмихна широко, а смрачените ѝ очи проблеснаха. Тя се досети кое е това място - бе чувала легендите за тайния скрит в земните недра град, на който жителите му се страхували от зъл змей и затова цяла нощ не излизали никъде.

Което мигом породи в коварната душа на магьосницата нов план как да открие Невяна. Тя се преобрази за пореден път- този път в огромен триглав змей с крила. Прелетя до първата къща и подаде едната от главите си вътре. Вътре имаше мъж и жена, които се уплашиха. Жената изкрещя:

- Моля те, пощади ни!

- Ще ви пощадя, ще ви пощадя... - отвърна Горана. - Но само ако ми кажете туй дете ми трябва.

- Всичко ще ти кажем, всичко ще ти кажем!

- По тия земи са минали хубава девойка, по-зряла от нея дама-дух и една говореща мечка, а може би и още една жена, дете им помага. Виждали ли сте ги?

- Не сме виждали нищо, не сме виждали нищо!- извика мъжът.

- Ние се крием тук, в леглото си - не надзъртаме навън!- допълни мъжът.

Отговорът им ядоса злата магьосница. Тя се завъртя и замахна с опашката си право към очите им и ослепи клетниците.

- Тъй ви се пада - като не гледате туй дете трябва, няма да гледате нищо! - рече им, а докато те болезнено крещяха и се превиваха в леглата си, долетя до друг прозорец в селото. Пъхна главата си вътре.

Там имаше една старица, която седеше на люлеещ се стол. Щом видя змеят, тя се уплаши и извика:

- Моля те, пощади ме!

И на нея Горана рече:

- Ще те пощадя, ще те пощадя... Но само ако ми кажеш туй дето ми трябва.

- Всичко ще ти кажа, всичко ще ти кажа!

- По тия земи са минали хубава девойка, по-зряла от нея дама-дух и една говореща мечка, а може би и още една жена, дето им помага. Чувала ли си нещо за тях?

- Не съм чувала нищо, не съм чувала нищо! Аз стара съм вече - не чувам много добре!

Ядосала се пак Горана и отново замахнала с опашката си - този път два пъти, към ушите на бабата. Откъснала ги и тя съвсем оглушала.

- Тъй ти се пада - като не чуваш туй дето трябва, няма да чуваш изобщо! - извикало злото триглаво чудовище и оставило старицата да си плаче сама в къщата.

Горана долетяла до трета къща. Пак пъкнала главата си в прозореца и този път заварила там едно малко момченце. Щом видяло змеят то също се уплашило и заплакало:

- Моля те, пощади ме!

- Ще те пощадя, ще те пощадя... Но само ако ми кажеш туй дето ми трябва.

- Всичко ще ти кажа, всичко ще ти кажа!

- По тия земи са минали хубава девойка, по-зряла от нея дама-дух и една говореща мечка, а може би и още една жена, дето им помага. Виждал ли си, чувал ли си нещо за тях?

- Видях ги и чух ги - да! - този път отговорът беше различен и мигом заинтригува преобразената магьосница. - Малко преди ти да дойдеш, четири такива жени минаха пред къщата! Едната наистина беше девойка - млада, хубава, като някое цвете! Другата беше по-зряла, но пак хубава - и да, сякаш дух беше. Третата беше говореща мечка дето ходеше изправена на задните си два крака. А четвъртата беше цялата от злато!

- Хм... златна жена... ясно... - досети се за какво идеше реч Горана и тънка усмивка се изписа на лицето ѝ. - Кажете ми, видя ли ги накъде отидоха?

- Да. Мама и татко не ми дават да гледам през прозореца докато е нощ, но аз бях любопитен. Отидоха надолу по пътеката - право до къщата на стария Ърнест Хетфийлд?

- Ърнест Хетфийлд? - това име вече се стори непознато на Горана. - Какъв е той?

- Стар и много мъдър човек е - изобретява разни неща. От край време живее в нашето градче, но преди това е бил къде ли не, видял е какви ли не неща.

- Ясно... Имат нужда от помощ и си мислят, че ще е толкова лесно... - изсмя се триглавият звяр, сетне погледна към момченцето. - Заслужи си живота, момче. Но сега ме заведи до къщата.

- Не мога да изляза от къщата - мама и татко са при вратата и няма да ми дадат.

- Ти не ги мисли тях, а направо се качи на главата ми - заповяда му Горана, а уплашеното дете, иска - не иска, я послуша.

Прелетяха над съседните къщи и момчето посочи с пръст онази, в която живееше Хетфийлд. Приблжиха се към нея и Горана кацна тихо в задния двор. Отидоха с момчето тайно до прозореца и надзърнаха през прозорчето - така видяха седналите в едната стая Невяна, Ная, Златната жена и Чудотворката. Последната от които накара злата магьосница да се ококори - веднага я позна.

- Ах, как хубавко са се насъбрали моите врагини... - изрече тя тихо, но с присмех. - Да ги чуем какво планират без да знаят, че ги подслушвам!

Заслушаха се - и тя, и момчето.

- Знаете ли, мисля че можем да направим капан на Горана - рече Чудотворката. - Ако стареца намери с какво изобретение да ни помогне да стигнем до двореца - ще го използваме, но не само за да предупредим цар Бранимир, а и

за да заблудим самата нея, че я нападаме там, на място. Така ще я подлъжем да избяга към Сияйната гора - а за нея аз ще направя гората видима, за да влезе тя неволно вътре и да се превърне в животно без да се усети. А щом аз се върна там, при тялото си в същата гора, ще възвърна и своите сили- така ще мога да я пленя тази напаст и тя никога да не успее да избяга.

- Тя може и да не се хване в този капан - предположи Невяна.

- Ще се хване, ще се хване - минаха много години откакто омагьоса гората и си помисли, че я е унищожила. Сигурно вече съвсем е забравила, че някога е била там. Но ако все пак планът ни не успее - всичко е възможно - имам и друго наум. Аз си знам какво, но все още няма да ви казвам, че не съм сигурна дали ще се получи.

- Ех, ех... Какви са глупави всичките... - изкикоти се отново Горана. - Вярват, че ще им се дам току-така! Не са познали! Дори до двореца няма да стигнат, защото ще си останат завинаги в това градче- тук, заровени дълбоко под земята, където им е мястото! - погледна към момчето до себе си и му заръча - Слушай сега. Ще започнеш да тичаш измежду къщите да викаш с пълно гърло следното: “Змеят дойде, змеят дойде! Явете му се извън къщите си - инак ще ги изгори с огнения си дъх, а с тях ще изгори и вас цели целенички!”.

- Но... - притесни се детето.

- Без ‘Но’! - повиши тон преобразената магьосница ала без да рискува да я чуят. - Стори го, иначе няма да имам милост към теб и семейството ти!

Детето се оказа притиснато - трябваше да стори каквото му бе заръчал злият триглав змея. Веднага хукна из градчето и започна да крещи с пълно гърло:

- Змеят дойде, змеят дойде! Явете му се извън къщите си - инак ще ги изгори с огнения си дъх, а с тях ще изгори и вас цели целенички!

Клетите хорица чуха виковете и не знаеха какво да правят. Някои от тях си останаха скрити, други подадоха плахо

глави извън прозорците си, за да видят дали момчето говореше истината.

А Горана бе помислила и за това - щом видя какъв смут всяваше детето, тя потърка лапите си и призова сенките-слуги.

- Слушайте сега! - обърна се троснато към тях. - Този път не искам да се проваляте! Съединете се в едно и приемоте вид на триглав змей като мен! После започнете да прелитате над града - докато всички не излязат от къщите си! А когато и Невяна излезе и се загуби насред суматохата - грабнете я и ми я доведете там, в онзи притъмнен тунел!

Посочи един тъмен притвор недалеч оттук - не онзи, от който бе дошла, а друг, който явно водеше другаде. Сенките кимнаха с главите си и изпълниха заповедта им - сляха се в едно цяло и приеха формата на триглав змей. Полетяха над градчето и бяха забелязани от жителите му, които един по един започнаха да излизат от домовете си, защото ги беше страх, че ако не изпълнеха заръката, щяха да погинат.

И насъбрали се в къщата на Ърнест Хетфийлд надзърнаха извън прозорците, включително и самия той, който тъкмо се беше върнал при жените.

- Злият змей... истински бил, бе! - възкликна изумена Ная.

- Тук има нещо съмнително - присви вежди Ърнест.

- Дали да излезем и ние навън? - почуди се Златната жена.

- Това може да е капан на Горана - Чудотворката първа изрече тази възможност. Погледна към девойката и ѝ заръча - Невянке, ти по-добре се скрий в тази ракла тук. Не излизай каквото и да стане освен ако аз не ти кажа - ето, вземи и вързопа с храна, която си взехме още от гората, в случай че останеш вътре дълго!

- Но аз... аз не мога да ви оставя да се излагате на опасност! - възкликна момичето.

- Послушай я, чедото ми... - рече мечката с топъл, загрижен тон. - Ако това наистина е някакъв зъл кроеж на

Горана, ти ще си тази в опасност ако излезеш на улицата! А тя никога няма да се сети да те търси тук, в шкафа!

- Ех... добре... - не ѝ се искаше на Невяна, но с въздишка се съгласи - все доста тежкия вързоп и с него се скри в не много голямата дървена ракла встрани.

Другите три жени и стареца излязоха навън и започнаха да гледат нагоре, към привидението, което приличаше на змей. Златната жена, като се загледа повече, възкликна:

- Това познато ми е! Не е змей, а сенките на Горана, само че слети в едно!

- Знаех си, че е нейн план! - извика Чудотворката.

А докато те се натъкваха на някои осезания, недалеч оттук, самата Горана с нетърпение очакваше да ѝ довлечат доведената ѝ дъщеря. Междувременно обаче, от другия тунел - онзи, от който тя и останалите жени бяха дошли неотдавна - и цар Бранимир и армията му най-накрая стигнаха до този подземен град. Огледаха го и ахнаха, но също така със смут установиха какъв хаос цареше тук - над къщите кръжеше мрачен триглав змей, а хората един по един излизаха от домовете си крещящи и ревящи (някои от тях, вече пострадали от злодея, бяха глухи или слепи).

- Напред! - заповяда тогава царя на подчинените си. - Вие помогнете на тези клетки хорица, а аз ще потърся Невяна и дружината ѝ!

Другите не се поколебаха - всички тръгнаха натам заедно с него.

Ала нито те, нито някой от клетите жители на този подземен град знаеха, че селището всъщност бе изградено на доста специално място в недрата на утихнал вулкан. Да се насъберат толкова много хора накуп, а към тях да се присъедини и цяла армия с конници, всичките до един тропачи силно с краката и копитата си, събуди отдавна заспалата стихия. Земните пластове под основите на Града на Ценностите започнаха да се разместват, а това можеше да причини само едно - трусове.

Нова вълна от крясъци и хаос. Някои тичаха на една страна, втори - на друга, трети - на трета. Уви, щом се отвори, земята погълна не един клетник, а скоро, когато и огнената лава се надигна, стана дори още по-страшно.

Насред суматоката, Ърнест, Чудотворката, Златната жена и Ная едвам успяха да се спасят - благодарение на изобретателя, който благодарение на уменията си знаеше как бързо да съгради временен мост, с който да помогне не само на себе си и на жени, а и на възможно най-много други хора и конници да преминат живи до онзи, първия тунел. За жалост това не бе от полза на един от най-важните за тях, който се намираше на другия край на града...

- Невяна... - прошепна разтревожена Ная, гледайки към постепенно разрушаващия се град пред тях.

- Ще литна... Ще литна и ще отида да ѝ кажа да излезе, да бяга! - извика Чудотворката и дори не дочака отговор - насочи се в тази посока.

Междувременно, цар Бранимир, който насред целия този хаос се бе разминал с тях и така и не ги бе видял, в момента вървеше с коня си близо до къщата, в която се намираше скритата Невяна. Мъжът едвам успяваше да укроти животно-то - то се мяташе насам-натам като лудо и имаше голям риск по някое време да го хвърли в някой от процепите или направо в огнената лава.

- Невянке! Невяно, дъще, тук ли си!? - викаше ли, викаше мъжът, но никой не му отговаряше... до едно време.

Изведнъж, скритата в раклата девойка чу гласа на баща си. Беше ужасена от трусовете - не знаеше какво се случваше - но да чуе гласа му я дари с надежда.

- Татко! - възкликна с пълно гърло красавицата и понечи да отвори раклата, ала преди да го е сторила, силен трус така разклати и тази къща, че преобърна всичко, а шкафът със скритото момиче се претъркули и изхвърча навън през прозореца - право надолу по склона към един от най-големите новопоявили се процепа. - Помощ!!!!

Този път цар Бранимир чу гласа на дъщеря си и това разтърси душата му из основи - така, както и тялото му бе разтърсено от разрушителната природа наоколо.

- Невянке! - изкрещя той и като видя търкалящият се шкаф, мигом яхна коня си натам.

Уви, не успя да стигне навреме. Пред ужасения поглед на един баща, раклата със затворената вътре млада негова щерка се претъркули през ръба и полетя надолу из бездънната на вид пропаст...

- Не! Дъще! Не!!! - изкрещя мъжът, скочи от коня си и падна на колене, а погледът му надвисна над зейналата паст - но дъното ѝ дори не се виждаше.

Нямаше изгледи някой да е оцелял след такова падане.

Видяла това от своето скривалище в близкия притъмнен тунел, Горана се усмихна широко. Планът ѝ не се бе получил както го бе замислила, но все пак беше успешен - Невяна вече я нямаше. Безкрайно доволна, злата магьосница призова мрачните си сенки да се върнат при нея.

По същото това време, летящата Чудотворка реагира съвсем различно щом видя какво бе станало. Тя се просълзи - прииска ѝ се да бе успяла да стигне навреме и да спаси невинната девойка. А да види как бащата на момичето страдаше неутешимо, само накара сърцето ѝ да се свие още повече. Със силни, дълбоки чувства, тя стъпи на тревите до ъгъла на къщата - тъкмо когато трусовете спряха. Опря се там, пое си тежко въздух, сетне направи няколко крачки към мъжа. Понечи да му заговори, да се опита да го утеши но тогава изведнъж отстрани се появи друга жена, която очевидно не я виждаше - затова Чудотворката реши да остане прикрита още известно време, като за да стане свидетел на разговора им с царя.

- Ах, Бранимире... Ах, съпруже! - другата жена - Горана- пристъпи към своя мъж в реалния си вид. - Видях я! Тя беше тук, но не можах да я спася!

Царят погледна към нея, облещен.

- Горано... Ти... ти как дойде на това място?

- Не дойдох сама - доведоха ме насила! - излъга мелодраматично магьосницата, при което падна на колене до мъжа си и прокара ръка през гърба му. - Онзи зъл триглав змей - той ме отвлече. Той всъщност може да се преобразява на хора. Той се е престорил на бабичката, която тази сутрин е обикаляла из царството ни и е говорила на всички за фалшивата Невяна! Сторил го е, защото е искал да попречи на истинската принцеса да достигне до дома си! Да, Бранимире, да! Онази не е била самозванка - била е истинската ти щерка! Аз самата разбрах за това, когато малко след разговора ни започнах да обикалям из селата и да я търся, за да разбера повече и да ти върна дъщерята - прости ми, сторих го тайно от теб, защото не исках да ти давам напразни надежди! Уви, когато разкрих змея той ме отвлече и ме затвори в онзи тунел ей там, където плануваше да ме изяде щом си събере и други хора! Тъкмо като започнаха трусовете успях да се измъкна и хукнах да спася Невяна - той преди малко ми бе казал, че тя се крие в ракла в тая къща тук. Съжалявам, съпруже... съжалявам, не успях да спася чедото ти!

Преструвката ѝ успя да заблуди Бранимир - макар и с натежало от мъка сърце за Невяна, той погали злата си съпруга по едната буза и промълви:

- Не се обвинявай, Горано... Ти добра жена си... Онзи змей... Той е истинското зло! Заради неговите кроежи аз неволно убих сам своята дъщеря, търсейки я, за да я спася! Ах, Горано, ах, Горано! Сърцето ми никога не е било по-мрачно! Толкоз години търся своята Невяна... и още повече търся своята Цветелина... А накрая съдбата ми дава единствено печал!

- Тъй е в живота, Бранимире, тъй е... - прошепна Горана, която улови в мъката на царя нещо, което можеше да ѝ бъде от полза. - Не съм ти го казвала, но аз никога не съм вярвала в доброто, макар и да съм се опитвала... Този свят не е норма-лен - само злото побеждава у него! И може би със зло трябва и ние да вървим напред оттук нататък! Само така ти ще успееш да отмъстиш за края на най-ценното ти!

Слушаше я цар Бранимир - слушаше и се бореше със себе си. Но накрая душата му не издържа - поддаде се на нейните манипулации. Завладян от гняв, той смрачи погледа си, стисна юмрук и се изправи.

- Права си, Горано... Права си... - процеди през зъби. - Само със зло трябва да се живее явно! Така всички ще ни съдят, но ние няма да имаме какво да ни спира, защото няма да изпитваме добри чувства към нищо! Хайде, да се върнем в двореца си! Да се върнем там и да започнем да планираме как всички ще си платят задето моите Невяна и Цветелина ми бяха отнети!

Рече, хвана за ръка подмолната си жена и се качи с нея на коня си. Тръгнаха към останалото от армията на царството им.

Не забелязаха прикритата встрани Чудотворка, която с потрес бе наблюдавала сцената им. С потрес и тъга, че заради загубата си царят се бе поддал на злото влияние на съпругата си. Жената-дух се бе замислила дали да не им се яви, но бе преценила, че щеше да е по-добре да не рискува - мощта на Горана бе твърде голяма. Трябваше да се съгради нов план, с който да я победят.

Завладяна от чутовна тъга, Чудотворката отиде до ръба на пропастта и отдели няколко сълзи за Невяна, които полетяха надолу в бездната...

8

Изгубена... отново

Никой не знаеше, че Невяна беше още жива.

Всъщност, след като раклата се бе катурнала надолу в дълбокия процеп, тя се бе изгубила от погледите на всички, но пък младата девойка бе извадила късмет- дървеният шкаф не се бе разбил на дъното на тази пропаст, а бе цопнал във вълшебна подземна река. Река, която от векове се носеше бурно, с магични неоновы нюанси из тесни тунели и която накрая завършваше в обширно езеро сред подземна пещера, където единствения лъч светлина пък идваше от малка дупка високо, високо горе, сред скалите.

През цялото време Невяна бе треперила ли треперила, но така и не се бе опитала да излезе от раклата докато тя се бе движела. Девойката само бе притискала плътно към себе си вързопчето с храните и бе чакала нещо да се промени.

И ето, че шкафът изведнъж се спря при брега на езерцето - чак тогава Невяна си пое дълбоко въздух, отвори капака и подаде глава навън. Щом установи, че тук беше тихо и пусто, реши и да излезе напълно и да се огледа.

Ала веднъж щом захвърли настрани вързопчето с храната, тя получи неочаквана изненада, която я стресна.

- Ох! - чу се възкликание откъм вързопчето.

Невяна пристъпи ококорена натам. Тъкмо когато надзърна плахо, от него изведнъж изскочиха две малки животинки - мече и зайче. Йони и Рони.

- Ах! Добре, че беше опашчицата ми - да омекоти уда-ра! - викаше зайчето, докосващо най-пухкавата част от себе си.

- Деца! Какво правите тук! - недоумяваше Невяна.

Животинчетата се спогледаха колебливо, някак виновно.

- Бяхме много любопитни, а мама не ни даваше да дойдем с вас.

- Затова се скрихме във вързопчето!

- Моля те, не ни се сърди! - измоли се Йони и направи такава една милувидна физиономия, че добрата девойка нямаше как да го гледа накриво.

Невяна въздъхна.

- Ех, ех, ех... Мислех си, че само мен неволята ме е докарала дотук, но явно и вие сте се подредили добре... Искаме- не искаме, ще трябва да сме спътници оттук нататък, каквото и да предстои. Но аз ще вървя пред вас - по-голяма съм и трябва да ви защитавам.

- Така да е! - възкликна Рони и се огледа. - А всъщност... накъде ще вървим?

Невяна сама осъзна, че не знаеше отговора. И тя се огледа, и Йони също, но никой не беше сигурен в каква посока из тъмното подземие да се тръгне. Накрая тръгнаха надясно.

Вървяха, вървяха и стигнаха до един процеп. Не, не просто процеп - това беше проход към нечие убежище. И

веднъж щом девойката първа понечи да влезе вътре, от там се чу троснат глас:

- Кои сте вие и какво правите в моят дом?

- Извиняваме се! Не знаехме, че някой живее тук! - извика Невяна и заедно с мечето и зайчето се загледаха към летящото създание, което излезе от процепа.

Малко прилепче.

- Ти... самичък ли живееш тук?

- Да си имаме уважението - аз съм момиче! И не, не живея тук самичка! - отвърна намръщеното крилато същество. - Но мама не се прибира вкъщи вече няколко дена - откакто отиде до Царството над земята!

- О, наблизко има път към царство над земята? - изпълни се с надежда Невяна. - Ние точно натам сме се запътили-навън. Ако искаш ела с нас и може да потърсим заедно майка ти! А ако въпросното царство все още е това на татко ми - ще викнем и още много хора, които да ни помогнат! Аз съм принцесата му!

Почуди се прилепчето, почуди се... пък накрая реши да се съгласи на предложението. Полетя нанякъде и рече:

- Добре. Последвайте ме. Аз, между другото, се казвам Тони.

- Аз съм Невяна.

- А ние сме Йони и Рони! Ти пък щом си Тони... имената ни си подхождат!

- Да, така е! - съгласи се прилепчето и за първи път се усмихна.

Девойката и другите две животни го последваха. Вървяха си всичките известно време и междувременно се заговориха:

- Ти не ми приличаш на принцесата на нашето царство - каза прилепчето на Невяна. - Тя е по-малка.

- Ех, значи сме в друго царство и ще трябва да търсим майка ти сами... но обещавам - ще я намерим! - опита се да придобие сигурност девойката.

- А вие как се озовахте в нашата пещера?

- Дълга история. Но идваме от далеч, много далеч - каза Невяна и погледна подсмехната към мечето и зайчето. - Тези двама палавници не трябваше да идват, но се бяха скрили във вързопчето ни с храната.

- Ммм храна! Да знаете как огладнях! - възкликна Йони и потърка коремчето си. - Жалко, че трябваше да изядем онази във вързопчето, за да се поберем в него!

- Ако сте гладни- в царството все още има и места, на които можем да си намерим нещо за ядене по дърветата.

- Все още? Защо, какво е станало там? - почуди се Невяна.

- Ех, ех, и това е дълга история... Но нашето царство над земята не е същото като преди. Напоследък е тъмно, потискащо. Двореца някога сияеше, а днес е потънал в мрак.

- Колко жалко... - въздъхна Невяна. - Светът е доста променен тези дни. Дано като победим Горана да успеем да спасим поне частица от него.

- О, значи и вие познавате Горана? - почуди се Тони.

- Да. Защо, да не би тя да е омагьосала и вашето царство?

- Тя беше, тя беше... но и не само тя. Нейният мъж - също много зъл човек - сега управлява това царство, тя му го остави на него.

- Горана си има... мъж? Тоест... друг мъж!? - извика Невяна, шокирана.

- Да - отвърна прилепчето. - Че и втори ли има?

- Да, моят татко. Тя е негова царица от много години.

- Че тя съвсем скоро беше в нашето царство и помагаше на злия Марсел да се възкачи на трона! Явно е невярна на татко ти! Нищо изненадващо за нея! Ах, дано майчицата ми да е добре - опазвам се, че може да са ѝ сторили нещо!

- Да бъдем позитивни - предложи Невяна. - Доброто винаги побеждава накрая - не само в приказките е така! Светлината е някъде там!

- В този случай светлината е пред нас! - възкликна Йо-ни. - Вижте!

Той посочи с лапичката си едно тунелче, в дъното на което имаше нещо като стълбище, изградено от големи камъни. Неяде отгоре над него наистина влизаше някаква светлина- слънчева. Новият ден бе дошъл.

- Това е пътя за навън, към който ви вода! - каза Тони. - Но трябва да ви предупредя отново- макар и горе да е ден, царството е много мрачно!

Скоро и другите герои се увериха в това. Щом излязоха на повърхността благодарение на каменното стълбище, Неяна, Йони и Рони изцъклиха очи и отвориха широко усти. Намираха се на възвишение наскред скалите и пред тях можеше да се види цялата околност - повехнали треви и дървета, пресъхнали реки и замък до скоро бляскав и сияен, а сега обгърнат от тъмни облаци.

Дори не беше нужно отново да изричат нещо за Горана - личеше си, че и четиримата гледаха много зле на нея и бяха възмутени в какво тя превръщаше всичко около себе си. Сега целите им бяха други - трябваше да открият майката на Тони, а и пътя към своите домове.

Тръгнаха да вървят из повехналите буренясали шубраци, в които и пътеките не бяха твърде ясни. Вървяха, вървяха и стигнаха до едно селце. Около него всички дървета бяха изсъхнали освен едно - с вкусни на вид череши. Изненадващо, около него нямаше тълпи от хора, които да се борят за плодовете му - имаше само един старец, подпрял се на бастуна си и гледащ с тъга нагоре.

Девојката и животинчетата се приближиха към него.

- Какво става, дядо? - попита момичето. - Защо тъй тъжно гледаш към дървото.

Мъжът погледна към нея и нейните приятелчета. Поклати глава.

- Дъще, дъще... ако ти кажа - няма да повярваш...

- Кажи ми.

- Е, добре... Виж го това дърво - какво е красиво, плодородно. Само то е такова в селото. Ала туй е с причина - дървото е прокълнато още от преди по тия земи да дойдат

Горана и Марсел, затова не го хвана магията им. Който хапне от плода му - пада тежко болен. Но старо поверие гласи, че лекът се криел нейде там, навътре сред листата му, в короната му. Уви, за да стигне човек до това място трябва да премине през гъстите клони и да изяде всички череша на пътя си - инак короната няма да се отвори за него и да го допусне. Опитаха се всякакви смели юнаци туй да сторят, да спасят града ни от мъчителен глад - не успяха, а някои вече не са на тая земя, отровиха ги плодовете. Тая сутрин и моя син се нареди да е сред смелчаците - затуй сега лежи тежко болен у дома, а аз не знам как да му помогна.

Невяна въздъхна. Погледна към прилепчето Тони и го попита:

- Ти имаш крилца - можеш ли да полетиш и да влезеш вътре, при лека?

- Ще се опитам! - рече животинчето и се понесе натам.

Ала веднъж щом короната на дърветата го видя, че иска да навлезе в нея, се присви, затвори се. А откъм дървото се чу сърдит женски глас:

- Марш от тука! Не можете да ме измамите вие мене - по-умна съм от вас!

- Но... защо правиш всичко това? - попита Невяна и отиде натам, за да говори с дървото. - Клетите селяни гладни са, някои от тях умират от плодовете ти... Моля ти се, дай им надежда!

- А на мен надежда даде ли някой нявга? - чу се същият онзи глас откъм короната. - Знаеш ли, че и аз бях хубава, млада девойка - също като тебе! Ала един ден се влюбих в момък, който се оказа измамник! Исках да се ожения за него, но той ме искаше само заради зестрата ми - аз богата бях! Веднъж щом се венчахме, той избяга и не се върна повече! А аз седнах тук, край селото и започнах да плача. Плаках ли, плаках - никой не ме съжали. Накрая сълзите ми вир създадоха около мен, а цялата тая вода направи почвата плодородна - затуй тя изникна навсякъде около мен и постепенно ме заключи в недрата си. Превърнах се в дърво, черешово- като

любимия ми плод, който моето либе нявга закичваше зад ушите ми докогато се преструваше, че ме обича. Ала днес тез сълзи горчиви са - затова който ги изяде, погива.

Тъгата отново обгърна доброто сърце на Невяна, а и тези на мечето, зайчето, прилепчето и дядото.

- Ах, дъще... моля ти се, бъди милостива! - извика тогава старецът. - Моят син единствен ми е- не му давай да си отиде! Сърцето ми бащино не може да понесе такава печал!

- Съжалявам, дядо... И моята тъга е голяма за тез смелчаци, които навлизат вътре, в клоните ми - затова винаги им говоря ли, говоря, когато се катерят по мен и започват да ядат от сълзите ми... Но никой не ме слуша - всички си мислят, че ще успеят да стигнат навреме до там, където трябва. Но не знаят, че и да стигнат, пак няма да успеят да постигнат нещо - защото там, най-вътре, е разбитото ми сърце. То може да е лек за болните само ако бъде излекувано от болката, причинена му от невярната любов - инак е не по-малко отровно.

- Как бихме могли да го излекуваме? - попита Невяна. - Повярвай ни, искаме да ти помогнем!

- Много хора са искали - никой не успя. Защото за мен помощ няма. Сал моят скъп някогашен възлюбен може да ми помогне - само неговата любов ще има силата да развали магията. Но той няма да се върне, защото не ме обича. Казах ви - искаше само зестрата ми.

Невяна, стареца, мечето, зайчето и прилепчето отделиха въздишки. Осъзнаха, че нямаше смисъл да спорят повече с огорчената жена, вградена в дървото - затова тръгнаха към селото.

- Ах, чедото ми... Синът ми... Клетият ми Иванчо... - започна да плаче мъжът.

- Успокой се, дядо... Ще намерим начин да ти помогнем... - опита се да му вдъхне увереност Невяна, дори сложи ръка на рамото му, но дори и тя самата не беше сигурна дали не го зальгваше.

Отидоха в къщата му и влязоха в нея. Там, на едното легло, със затворени очи лежеше млад, блед момък - не беше буден и решиха да не го събуждат. Само седнаха до него и го загледаха.

Гледаха го известно време, а накрая Невяна, неспособна да се примири, се изправи и рече тихо:

- Трябва да има начин... Трябва... Аз... ще отида да се поразходя, а вие ме чакайте тук...

Послушаха я - кимнаха с глави и я оставиха да излезе сама от къщата.

Невяна тръгна из селото. Загледа се с всякакви смрачени хора. Някои бяха потиснати заради болните си близки, други - заради цялостното положение със зловещите магии на Горана и нейния друг мъж Марсел.

Но девойката вярваше... Вярваше, че беше възможно отнейде да изникне надежда, която да сгрее сърцата на всички, а болните да излекува. И тази надежда вероятно се криеше в любовта...

Невяна реши да разпита насам-натам повече за историята на жената, вградена в дървото - може би някой щеше да ѝ помогне да открие нейния съпруг. Но никой тук не беше толкова стар, че да помни тази история.

Накрая Невяна стигна до една чешма в другия край на селото и отдели тежко въздихание. Понечи да се пресегне, за да изплакне ръцете си и да измие лицето си, да се освежи... но изведнъж водата секна. А това ѝ напомни и за случая с другата чешма в селото с дворниците.

Девойката се приведе при отвора на чешмата и извика:

- Хей... кой е вътре? Змей ли има или някой друг шега си прави?

- Не съм змей, не съм змей! - чу се глас, отекващ с някакво магическо ехо.

- А какво си?

- Затворник съм! Пленник съм на тази чешма! Някога живях тук, край това село - имах си и жена даже. Ала в деня след като се венчахме, дойдох тук, за да наляя от тая вода -

бяха ми казали, че тя е подпомагала плодородието и младите невесты трябвало да я пият, за да заченат здрави рожби! Исках да зарадвам моята жена, но когато дойдох тук, водата ме заговори. Каза ми, че ако съм отишъл да се изкъпя там, отзад, в извора, от който приижда тя, съм щял да получа несметно богатство! Ала излъга ме безпощадно - веднъж щом отидох и се потопих цял целеничък във водата, тя ме погълна! И до днес съм затворен тук, на това прокълнато място, но до днес никой не ме бе чувал! А толкова пъти се опитвах да привлека вниманието на минувачите като спирам водата на чешмата!

- Ех... и твоята съдба тъжна е... но аз ще помогна и на теб! Аз във вода съм родена, казвал ми е татко ми - водата мен може би ще послуша, ще ме пусне! - възкликна девойката и заобиколи чешмата, за да отиде нейде при зеленистите възвишения зад нея, където сред храстите се намираше изворчето.

Приведе се към него и рече с медения си гласец:

- Ех, водица вълшебна... Защо тъй си сторила с клетия момък? Той невинен е - пусни го ти да си върви, при жена си да се върне!

- Не съм го аз пленила, моме, не съм аз! - отвърна вода-та. - Из моите дълбини едно зло вълшебно чудовище живее - то с живота на другите се храни! Някога, преди много години, то престори се на мен и привика момъка да влезе вътре, в мен - тогава го повлече и го затвори там, при чешмата. Докато момъкът е вътре, чудовището ще е силно, а магията му въздух на пленения клетник ще дава. Но всеки един човек си има живот - този някогашен момък вече стар е, даже престарял - скоро живот в него няма да има и чудовището ще си примамва някой друг. Затуй бягай, моме - бягай надалеч и не се връщай, за да не повлече накрая тебе навътре към моите недра!

Невяна се разтрепера - историята беше покъртителна. Но желанието у нея да помогне не секна. Тя рече:

- Не ще оставя клетия старец да умре вътре, в дълбините ти! Каж ми - има ли как да му помогна?

- Има само един начин, но много опасен е - отвърна водата. - Това чудовище, зная, някога имало дъщеря. Ала таз дъщеря го оставила сам самичък в техния свиден дом - надалеч с млад принц избягала! И до днес живеят в другото царство дете е наблизно - ей там, отвъд хълмовете. Ако там отидеш и дъщеричката на чудовището върнеш, звяра може добър да стане и стареца да пощади, да го пусне най-накрая! Ала внимавай - онова царство е насред блатата, много е опасно. Зли изчадия там живеят- нападне ли те някое, може жива да не се измъкнеш!

Чу това момичето и се замисли. Но не мисли дълго - страх я беше, но пък знаеше, че да помогне беше речно. Изправи се.

- Ще отида там! Благослови ме, водиче! Благословията ти ще ми е нужна!

- По живо, по здраво, дъще! Благословена си! Върви, но внимавай - искам жива да се върнеш, че си тъй млада и краси-ва - нейде там някой момък късметлия те чака!

Невяна се усмихна срамежливо, изчервено. Най-напред в съзнанието ѝ се появи лика на Калоян - той сега бе далеч от нея, но тя нямаше как да не се сети за него след тези слова на водата.

Може би беше заради любовта - кой знае? А може би - заради сестринска привързаност към момъкът, който някога бе спасил нейния живот и с когото бяха израснали заедно.

По пътя си Невяна дълго щеше да мисли за това - по пътя си към опасното царство насред блатата, към което тя се запъти уверено, въпреки страховете и тревогите си. Смелостта ѝ я водеше.

9

Блата и тресавища

В двореца на цар Бранимир, той седеше на своя трон. Не беше спал цяла нощ- покрусата и тъмните мисли владееха душата му.

До него стоеше Горана - с тънка усмивка, все тъй доволна, че мрачните ѝ възгледи бяха успели да докоснат сърцето му. Но това бе само началото за злата магьосница - тя отдавна копнееше за много повече.

- Царю... съпруже... имам идея... - след като с часове бяха мислили над мащабното отмъщение за предполагаемата загуба на принцеса Невяна, по едно време Горана се престори, че такава идея най-накрая ѝ е дошла - Познавам аз една стара магьосница. Мога да я викна тук и тя да използва

вълшебството си над теб. Ще направи тъй, че където и да минеш - всичко да посърне, повехне. А ние с теб ще обикаляме много - ще излезем дори извън нашето царство. Ще разучим и земите отвъд него, а след себе си ще оставяме само тегоба. Нека во веки остане тази следа - всички да знаят колко дълго цар Бранимир е търсил змея, виновен за загубата на чедото му. А когато някой ден открием онова чудовище - ще го убием, а главата му ще окачиш пред портите на замъка ни, да я гледат всички и да знаят, че който ти се опълчи ще завърши така.

Потрепна цар Бранимир, поколеба се. Не му бе присъщо да сее мрак, но коварната му съпруга бе убедителна-затова и този път той се оплете в нейните паяжини.

- Добре, Горано, тъй да бъде... Повикай своята приятелка-магьосница!

Радостна от отговора му, жената се усмихна широко и излезе извън тронната зала. Преобрази се в старица с бухнали прошарени коси (различна от онази, на която се бе престорила по-рано). Върна се при Бранимир куцукайки и преструвайки се за пореден път на такава, каквата не е.

Той ѝ позволи да го омагьоса. А после, когато лъжливата баба си тръгна и в залата се върна Горана, царят заповяда на подчинените си да впрегнат останалите юнаци от армията, за да потеглят всички отново на път.

Неговите стражи, макар и ужасени от това, в което се превръщаше той, се подчиниха. Скоро всички тръгнаха на път, предвождани от своя владетел и неговата злокобна съпруга. И наистина - оттам насетне откъдето и да минеше Бранимир, всичко повяхваше и ставаше също толкова печално на вид като Сияйната гора и царството - или по-скоро царствата - из които понастоящем бродеше все още живата Невяна...

А по това време красивата девойка тъкмо бе стигнала до гористата местност с блатата.

Вървеше напред - някак плахо, но с нестихващ устрем. Искаше ѝ се да открие дъщерята на водното чудовище, но знаеше, че трябваше да бъде предпазлива - това място освен страховито криеше и реална опасност.

С първата такава Невяна се сблъска, когато изведнъж, докато преминаваше през едното блато по един паднал в него дънер, отстрани се появи голям крокодил с остри зъби. Момичето изкрещя с уплах и мигом се хвана за един стърчащ клон на съседно дърво.

- Я да видим, я да видим... каква закусчица си имаме тук... - рече доволно изгладнялото животно.

- Моля те, не ме изяждай! Дошла съм тук с добро!

- Ти си дошла тук с добро, но аз съм гладен. Трябва да ми предложиш нещо много хубаво в замяна, за да те пощадя.

- Какво искаш да сторя? - попита девойката.

- Като стигнеш до края на гората, там ще видиш един голям камък. Той е кух отвътре - потропай на него и ще се разтвори. От вътрешната страна ще се появи едно яйце - вземи го и ми го донеси.

- Тъй да бъде - Невяна се съгласи, а крокодилът я пусна да продължи напред.

Премина от другата страна на блатото и продължи да върви. По едно време навлезе в друго блато - още по-зловещо тресавище. Но момичето запази самообладание и тръгна да върви по издадените сред него камъни.

Ала ненадейно, на пътя ѝ от едно дърво се провеси огромна змия. Невяна пак изкрещя и отстъпи крачка назад - за малко да стъпи накриво и да се катурне право в блатото.

- Ссссс... - издаде съскащия си звук животното, сетне допълни: - Я да видим, я да видим... каква закусчица си имаме тук...

- Моля те, не ме изяждай! - рече и този път Невяна. - Дошла съм тук с добро!

- Ти си дошла тук с добро, но аз съм гладна. Трябва да ми предложиш нещо хубаво в замяна, за да те пощадя.

- Какво искаш да сторя? - попита момичето без да предполага колко познат щеше да бъде и отговора на змията:

- Като стигнеш до края на гората, там ще видиш един голям камък. Той е кух отвътре - потропай на него и ще се разтвори. От вътрешната страна ще се появи едно кълбо преж-да - вземи го и ми го донеси.

- Тъй да бъде - Невяна, макар и изненадана, че този път желанието предмет се различаваше от онзи на крокодила, се съгласи.

Змията я пусна да продължи напред и девойката го стори - премина от другата страна на блатото. Повървя още време, накрая стигна до едно дори още по-зловещо и трудно проходимо тресавище. Тук тя нямаше на какво да стъпи, за да премине - затова започна да използва ръцете си, за да се премията от един клон - на друг, от една висяща лиана - на друга.

Уви, и този път напред блатото я срещна диво създание - този път грозен, прегърбен таласъм. Той излезе директно от блатото и се облиза.

- Ммм... Я да видим, я да видим... каква закусчица си имаме тук...

- Моля те, не ме изяждай! - измоли се и на него висящата на един клон Невяна. - Дошла съм тук с добро!

- Ти си дошла тук с добро, но аз съм гладен. Трябва да ми предложиш нещо хубаво в замяна, за да те пощадя.

- Какво искаш да сторя? - девойката и този път не знаеше как по друг начин да се измъкне.

- Като стигнеш до края на гората, там ще видиш един голям камък. Той е кух отвътре - потропай на него и ще се разтвори. От вътрешната страна ще се появи едно мънисто - донеси ми го.

- Тъй да бъде.

Таласъмът пусна девойката да продължи, а щом ходилата ѝ отново стъпиха на брега, тя спря пътя си за кратко, за да си поеме въздух. Замисли се колко много отговорности бе поела, откакто бе въввлечена в това приключение - никога

досега не се бе захващала с толкова много дела наведнъж. Но нещо ѝ подсказваше, че така трябваше.

Вървя още малко Невяна, вървя и най-накрая стигна до камъка в края на блатистите гори. Натъжи се, че така и не бе успяла да открие дъщерята на водното чудовище, но не предполагаше каква изненада я чакаше.

Отиде до камъка и потропа на него. А когато той се разтвори пред нея, от вътрешната му страна се появи едно чудовище с крила и опашка. Имаше само едно око - и то не какво да е, а във вид на мънисто. Надолу пък, тялото му, макар и да наподобяваше такова на някоя ламя, вместо издут търбух имаше голямо кълбо прежда. Изглежда, че беше женско, защото в гнездото, което си бе оформило в камъка, имаше яйце.

- Що дириш тук, девойче? Не те ли е страх, че някой от гладните обитатели на тази гора може да те погълне цяла целеничка? - попита съществото.

- Страх ме е, но искам да помогна на един пленен клетник. Недалеч оттук, при едно село, има чешма. В извора зад нея зъл звяр живее - дъщеря му нявга го е напуснала. Затова той отвреме-навреме привлича случайни хора и ги кара да се изкъпят във водите - тогава ги повлича навътре и завинаги ги затваря при чешмата. Използва живинката им, за да живее то самото - но това е само до време, докато остаряят, после си намира друг.

- Ах... не е за вярване, не е за вярване... - започна да клати тъжно глава съществото от камъка. - Моя татко... моя татко в какво се е превърнал!

- О... - възкликна с нотка на надежда Невяна. - Ти си дъщеря му значи?

- Да, аз съм. Казвам се Боряна и с татко ми сме лами-странници, заради вида си. Нашия вид иначе е добър, благочестив, но след като ме е изгубил баща ми явно е изгубил правилния път. Ах, ама и аз много съжалявам, че някога напуснах родния дом, за да диря щастieto из тези блата. Не ме разбирай погрешно, моме - моя мъж свестен беше. Но много

му завиждаха, че е най-умния тук, а щом си доведе и хубава же-

на - съвсем привлече злите погледи. Затуй те започнаха да плануват как да го покосят - тези планове продължиха дълго, с години, десетилетия... Но накрая успяха. Събраха се три коварни същества - един крокодил, една змия и един таласъм. Примамиха моя мъж към мрака на техните блатата - заблудиха го, че там има човек, който потъва и не може да се измъкне. Ала клетият ми съпруг - накрая той се оказа потопен в блатото. Удавиха го онези зли изчадия - удавиха го и ме оставиха сама с чедото, което очаквахме! - тя посочи яйцето. - Аз се скрих от тях тук, в този камък и не смея да мръдна, та да не погубят те и мен и рожбата ми още преди да се е излюпила.

- Защо не вземеш яйцето си и не полетиш?

- Иска ми се, но отдавна забравих да летя - мъжа ми вършеше всичко откакто заживяхме тук. А през ония, крайните дървета, не мога да премина - те са много преплетени, а аз съм голяма.

- Ех... колко жалко... - за сетен път Невяна отдели въздихание за тежката съдба на някого. - Но за теб и твоето чедо още има надежда - ако успеем да заблудим таласъмът, змията и крокодилът.

- Ала как ще го сторим?

Девојката се загледа в една точка и се замисли. Накрая ѝ дойде идея.

- Ще се престорим, че им даваме това, което желаят. Те по пътя срещнаха ме и ме пощадиха само защото им обещах като дойда тук, при камъка, да им донеса от него яйце, кълбо прежда и мънисто.

- Ах, те искат мен и чедото ми да им занесеш - на парчета! - започна да се вайка клетата вдовица. - Туй ли ще сториш, дъще? Ще ме предадеш на злите изчадия?

- Не, не, не за това говоря... - размахна с ръце Невяна. - Както ти казах - ще ги заблудим. Но за тази цел ще трябва да ми дадеш окото си, гърбуха си и яйцето си. Довери ми се.

Почуди се ламята-странница дали да се довери на момичето, почуди се... пък накрая реши, че девойката изглеждаше добра и умна - може би наистина знаеше какво прави. Затова извади окото си и търбуха си и ѝ ги даде, а накрая ѝ поднесе и яйцето си със заръката:

- Моля те, дъще... Пази рожбата ми най-много от всичко! Без очи мога, без корем мога, но без детенцето си - не!

- Ще го пазя, обещавам - рече Невяна с усмивка, което Боряна вече не можеше да види, но можеше да усети топлината и добродушието ѝ. - Но сега ти трябва да направиш още нещо. Аз ще те закича цялата с листа и лиани от дърветата. Таласъмът, змията и крокодилът няма да те познаят без окото ти и търбухът ти, но за всеки случай ще те прикрием дори още по-добре. Сетне ще тръгнем заедно и ще стоиш прикрита недалеч зад мен. А когато стигнем до всяко едно от онези зловещи същества и аз се заговоря с него, ще чакаш да извикам едно - "Ах, жива съм, жива съм!". Тогава ще започнеш да викаш от скривалището си - "Ох! Ох! Помощ, страх ме е! Някой гладен звяр ще ме изяде!"

Съгласи се ламята-странница с нейния план - тръгнаха.

Щом стигнаха до блатото на таласъма, Боряна се прикри в храстите, а човешкото момиче отново тръгна да се премията от клон на клон, лиана на лиана. Щом таласъма я видя, ѝ извика нетърпеливо:

- Взе ли го? Носиш ли ми мънистото или ще трябва да те погубя?

- Нося го, нося го! - възкликна момичето и показа проблясващото око на Боряна пред изцъклените такива на злото същество. - Мъчно ми беше да победа ламята-странница, но трябваше - за да оцелея!

- Добре си сторила! - възкликна доволно таласъмът и взе мънистото. - Значи и онази нахална неканена гостенка в нашата гора най-накрая си получи заслуженото. И ти също ще си го получиш - оставям те да си вървиш. Но не се връщай никога повече!

- Добре... Достатъчно ми е да знам, че съм жива... - рече Невяна, след което умишлено повиши гласа си - Ах, жива съм, жива съм!

И ето, че откъм храстите мигом се чу друг вик:

- Ох, ох! Помощ, страх ме е! Някой гладен звяр ще ме изяде!

- Кой е там? - извъртя погледа си в тази посока таласъма и зорко се загледа в храстите.

Този бе удобния момент, в който Невяна хвана една лиана със свободната си ръка от страни и докато създаването не гледаше така я увъртя около него, че го завърза- да виси над блатото.

- Какво правиш бе!?! Нещастница! - изкрещя таласъмът и я изгледа гневно.

- Правя това, което е редно - отвърна Невяна, след това грабна мънистото от лапата му, върна се на онзи бряг, на който бе оставила ламята-странница и ѝ върна окото - така Боряна пак прогледна и вече можеше да прекоси блатото по начина, по който и девойката - премятайки се от клон на клон, от лиана на лиана.

Щом минаха покрай таласъма, той ги изгледа дори още по-ядосано.

- Няма да ви се размине! - извика им, но те не му обърнаха внимание, а продължиха напред.

Скоро стъпиха на другия бряг и като си поеа въздух продължиха напред - към блатото със змията. Боряна отново се скри в храсталаците, а Невяна тръгна да върви по камъните на сред тресавището. Съскащото коварно създаване не се забави - яви се на пътя ѝ само след секунди.

- Ссс... Взе ли го? Носиш ли ми кълбото прежда или ще трябва да те погубя?

- Нося го, нося го! - отвърна Невяна и ѝ подаде това, което змията искаше- търбуха на ламята-странница.

Още преди да е рекла каквото и да е друго, змията го грабна нетърпеливо и възкликна:

- Ама наистина е то! Значи си погубила онази ламя-странница?

- Да, уви - трябваше да я погубя, за да оцелея.

- Добре си сторила - сега поне ще останеш жива.

- Да... Ах, жива съм, жива съм!

И този път Боряна дочу очаквания сигнал от човешката девойка и извика от храстите:

- Ох, ох! Помощ, страх ме е! Някой гладен звяр ще ме изяде!

- Кой е там? - почуди се змията, а Невяна и този път се възползва от нейната разсеяност, за да я хване и с двете си ръце и мигом да завърже цялото ѝ тяло за един клон.

- Ама какво!? - изкряска змията и понечи да ухапе девойката с острите си зъби, но не успя. - Глупачка!

Невяна не ѝ обърна внимание - грабна кълбото и се върна при ламята-странница, за да ѝ върне търбуха. След като най-накрая отново беше цяла, Боряна тръгна да прекосява и това блато заедно с човешкото момиче, като и двете само изгледаха накриво змията, която им викаше ли, викаше:

- Тъпаци! Нещастници! Няма да ви се размине, измамници!

И така, Невяна и Боряна прекосиха и това блато, сетне стигнаха и до последното. Ламята-странница отново се скри в храстите, а принцесата тръгна по дънера. Гласът на крокодила не се забави:

- Взе ли го? Носиш ли ми яйцето или ще трябва да те погубя?

- Нося го, нося го! - отвърна Невяна и му поднесе най-ценното от досегашните неща, но преди крокодилът да го е сграбчил, девойката извика. - Голяма борба беше с онази ламя-странница, но ѝ взех рожбата и оцелях. Ах, жива съм! Жива съм!

Чула и този сигнал, Боряна за трети път се провикна жаловито от храстите:

- Ох, ох! Помощ, страх ме е! Някой гладен звяр ще ме изяде!

И крокодилът, също като таласъмът и змията, погледна натам и се разсея - тъкмо преди да е взел яйцето от ръцете на Невяна. А тя самата, забелязала това, действа на мига - веднага свали от едната си ръка гривната, която носеше и с нея затвори зейналата паст на коварното животно. Точно тогава и Боряна изскочи от скривалището си и двете с девойката мигом хукнаха да бягат заедно.

Осъзнал капана, в който го бяха вкарали, крокодилът започна да се мятта, но без да може да изругае, защото устата му беше запушена. Докато съумее да свали гривната, ламята-странница и човешкото момиче вече бяха избягали извън гората и сега тичаха по полята.

Бяха доста бързи - така трябваше ако искаха да се отърват. И все пак, по пътя Невяна върна на дружелюбното създание неговото яйце - а Боряна го притисна плътно към себе си.

Тичаха ли, тичаха - и накрая стигнаха до чешмата до селото. Застанаха на брега му и принцесата рече:

- Ето тук живее твоя татко! Провикни му се - призови го!

Боряна кимна. Загледа се във водата при извора и извиси глас:

- Ах, татко! Татко мой! Завърнах се! Щерка ти отново е при теб и ти носи и неродено внуче!

Отначало нищо не се случи, но след няколко мига, изведнъж водата се развълнува. Скоро от нея излезе, в целия си респектиращ вид, едно доста по-грубо създание от вида на Боряна. Изгледа сурово и нея, и Невяна, но скоро погледа му омекна.

- Настина си ти, Борянке... Мислех си, че някой ме залъгва, но наистина си ти! Върнала си се при мен и ми носиш първо внуче!

- Да, татко, да! - възкликна по-младата ламя и двамата с баща ѝ мигом отскочиха един към друг, за да се прегърнат.

Точно тогава яйцето помежду им се пропука, което развълнува и тях, и Невяна. Малкото чедо на Боряна се излюпи още преди всички да са се осъзнали...

- Ах, момченце си имам, татко! Мъжка рожба! А ти си имаш мъжки внук! - възкликна радостна дъщерята.

- По-щастлив никога не съм бил, да знаеш! - извика трепетно бащата и тогава погледна към човешкото момиче отстрани. - Зная, че ти си помогнала на щерка ми да се върне при мен, и то с още един наследник - чух разговора ти с реката по-рано. Затова ще освободя пленника при чешмата, в знак на благодарност.

Речено-сторено. Големият звяр погледна към реката и потоци магично ръцете си в нея. Скоро издърпа навън и вече престарелия някогашен момък - гол голеничък.

- Моме! Ти ме спаси! Благодаря ти! - възкликна той.

Мигом си направи дрехи от листата, които намери наоколо - старите му от едно време отдавна ги нямаше. Взеха си сбогом с ламите-странници и реката и тръгнаха към селото. Тъкмо като влизаха в него обаче, мъжът се загледа към нещо, издигащо се в другия край на селото - то го развълнува.

- Това е тя... Не е същата вече, но винаги мога да я позная! - възкликна той и пристъпи през полята - право към дървото с черешите.

Невяна се ококори. Мигом осъзна, че този човек всъщност бе някогашния възлюбен на превърналата се в дърво натъжена жена. Девоичката неволно бе помогнала и на тях да се съберат.

Щом застана при черешовото дърво, мъжът го прегърна и извика възторжено:

- Любима моя, тук съм! Ето ме - не съм те изоставил!

Чула го, видяла го и усетила го, жената в дървото се разчувства - така, че от клоните ѝ започнаха да падат ли, падат череша - нейните сълзи, този път от радост.

- Не си ме използвал заради зестрата значи? Не си ме изоставил след като си получил парите?

- Не, не съм. Едно чудовище ме затвори в чешмата на другия край на селото. Бях тъй близо до теб, но и тъй далеч!

- Ех, любими... сега поне си тук... - прошепна жената-дърво, от чието сърце теглото най-накрая бе паднало след толкова години.

Това, очаквано, промени и нейния вид. Короните ѝ се измениха в буйни побелели коси, а стволът ѝ - в тънка талия. Тя отново беше човек.

- Обичам те! - рече на мъжа си.

- И аз те обичам! - отвърна той на нея.

Прегърнаха се, целунаха се, пък после погледна и девойката, която щастлива наблюдаваше събирането им.

- Благодарим ти, дъще... Дължим ти толкова много! - възкликна жената.

- Само едно искам- да изцериш всички, които са се разболели от черешовите ти сълзи. Кажй сега - какво е това нещо вътре, в сърцевината на короната ти, което може да послужи като лек за отровата?

- То не е нещо, което може да се види, да се пипне. То беше скритата надежда в моето сърце - надеждата, че някой ден може би отново ще съм щастлива с любовта на живота си. А сега, когато моят мъж се върна и аз заплаках със сълзи на истинска радост... - тя приклепна при многото изпадали наоколо череша - ... тия сълзи за нужния лек!

Невяна се развълнува много от това разкритие. С двамата влюбени мигом отидоха в селото, при стареца, който тъкмо се канеше да оплаче почти безжизнения си син. Дадох му от черешите, момъкът се събуди и стана от леглото - здрав и прав. Скоро дариха с този цяр и останалите пострадали от отровните сълзи на дървото, а всички онези останали череша, които останаха, всички селяни си поделиха по братски - да си имат за дълго време.

Така благополучно завърши и тази история за любов - но пък на преден план за Невяна и нейните спътници Йони, Рони и Тони оставаха другите им важни мисии. Като след всичко случило ѝ се по време на това тъй вълнуващо

приключение из околността, красивата принцеса нямаше как отново да не се сети и за своя Калоян - все по-често се сещаше за него, когато някой ѝ споменеше думата 'любов'.

10

Из царските подземия

Денят се мина - дойде нова вечер.

За да не вървят по тъмно из неизвестното Невяна и нейните животински другарчета се съгласиха на предложението на добрия старец да прекарат нощта в дома на него и а сина му - и двамата бяха безкрайно признателни на девойката, че бе дала шанса на момчето да живее още дълго.

Затова и на принцесата ѝ бе дадена най-хубавата стая в къщата - на втория етаж, с просторен прозорец, от който се виждаше небето с луната и звездите. След като всички се нагостиха хубаво на долния етаж, Невяна се качи именно на това място с желанието да поспи и да се зареди с енергия за новия ден. Но дълго време не успя да заспи - само се въртя из постелята, но сън не намираше. Беше твърде развълнувана след всичко, което ѝ се бе случило, през съзнанието ѝ постоянно се преплитаха какви ли не спомени.

Накрая момичето реши да излезе да се поразходи малко из нощното селце. Опита се да е възможно най-тиха като излиза, за да не събуди някой - но все пак не остана незабелязана...

Тя самата го установи както си вървеше из тихите пътечки измежду къщите, а очите ѝ проблясваха докато съзерцаваха красивото нощно небе. Изведнъж, нейде иззад нея се чу звук - някой беше бутнал метална кофа.

- Кой е там? - попита Невяна, обръщайки се рязко.

- Ние сме, ние сме! Спокойно! - възкликна мечето Йони, подавайки се заедно с приятелчетата си Рони и Тони.

Невяна се усмихна и поклати глава.

- Вие наистина сте доста любопитни. Внимавайте това някой ден да не ви вкара в някой капан.

- Просто не можехме да заспим - също като теб - каза Рони.

- А аз не спирам да мисля за майчицата си - въздъхна Тони.

Невяна също отдели въздихание. Отиде до прилепчето, за да го помилва леко по главичката.

- Ще я намерим. Още утре призори тръгваме и...

Беше прекъсната от нов шум, който този път не се оказа безобиден. Нейде зад гърба на девойката се чу ръмжене, допълнено от разни гърлени звуци и съскане иззад гърбовете на мечето, зайчето и прилепчето.

Всъщност, това бяха не кои да е, а крокодилът, змията и таласъмът, които Невяна бе изиграла по-рано същия ден. След

като се бяха освободили от нейните капани, те се бяха събрали и бяха решили да я открият и да ѝ отмъстят - затова сега бяха се намираха тук, обградени нея и приятелчетата ѝ.

Младата принцеса се смути, пребледня. Не бе очаквала да ги види отново, но ето - те бяха тук.

- Я да видим, я да видим... какво си имаме тук... - изсъска злокобно змията, прокрадвайки се заплашително към нея в мрака. - Една голяма измамница!

- Моля ви, не ни правете нищо! Иначе ще викам и ще събудя селото! - предупреди ги Невяна и застана през Йони, Рони и Тони, за да се опита да ги защити.

- Ако сториш тъй - ние ще се върнем с още наши другари и ще изядем всички тук - каза таласъмът. - Затова по-добре чуйте за какво сме дошли и може и вие да отървете кожата.

Невяна се спогледа с трите малки животинчета до себе си - и четиримата разбраха, че нямаха голям избор. Изслушаха какво имаха да им казват крокодилът, змията и таласъмът.

- Дойдохме тук с желание за отмъщение, но по пътя ни дойде идея - рече първия от тях.

- Вие можете да ни помогнете да намерим най-ценното съкровище - изсъска влечугото. - Но за тая цел ще трябва да дойдете с нас до царския дворец.

- Там ще влезем в един тунел - каза таласъмът. - Ще ходим, ще ходим и накрая ще стигнем до едно подземие. Там царете държат богатствата си. Но за да отвори човек вратата за това място - трябва да е с благородническа кръв.

- А ти си принцеса, нали? Тая гривна е царска, не е друга - крокодилът показа на девойката накита, с който тя му бе затворила устата.

Невяна изглежда и трима им накриво, накрая рече:

- Да, принцеса съм. Но в друго царство, не в това - няма да мога да ви помогна, защото кръвта ми е друга.

- Няма значение - от царски род си - каза змията. - Това стига.

- За какво са ви тия съкровища? - почуди се Невяна. -
Вие живеете в блата, тресавища - там няма да са ви от полза.

- Ние си знаем за какво са ни - ти не приказвай много.

- Или ни помагате - или викаме другарите си и
изяждаме всички в селото.

Невяна пак се спогледа с приятелчетата си. Искат, не
искат - трябваше да се съгласят и този път.

Тръгнаха с таласъмът, змията и крокодилът из полята -
уви, дори не можаха да се сбогуват с добрия старец, сина му и
другите от селото. Вървяха, вървяха - дълго, много дълго.
Ходилата им се умориха, но трите злокобни животни не им
даваха да спират.

Така стигнаха до царския палат още преди да се е
съмнало. Ала вместо да отиват към портите му свиха надясно
и вървяха още известно време. Накрая се озоваха до каменно
струпване при едните стени на двореца.

- Ето тук е входа - само трябва да махнете тия камъни -
рече таласъма.

Принцесата и приятелчетата ѝ пак изгледаха него и
неговите другари намръщени. Не им опонираха и този път -
започнаха да отместват тежките камъни един по един, докато
накрая не разкриха прохода, прикрит зад тях. После всички
пристъпиха навътре.

Вървяха по тъмните, отдавна изоставени тунели докато
не стигнаха до една врата в края им. Тази врата на беше
обикновена - изглеждаше някак вълшебна, оцветена от какви
ли не преплитащи се ярки цветове. Невяна и другите
животинчета се досетиха, че това бе именно онази порта, за
която им бяха говорили таласъмът, крокодилът и змията -
онази, която можеше да се отвори само от благородник.

- Ами сега? - попита Невяна.

- Сега просто си слагаш ръката сред цветовете и
изричаш следното - "Вий, порти многоцветни, пред мен и моя
род се преклонете - отворете се!"

Принцесата въздъхна за сетен път, после ги послуша -
сложи си ръката върху вратата и изрече:

- Вий, порти многоцветни, пред мен и моя род се преклонете - отворете се!

И ето- вратата от раз се разтрепера, после се отвори навътре.

- Получи се! Най-накрая съкровището ще е наше! - извика доволно таласъмът и потърка ръце, при което той, змията и крокодилът първи влязоха навътре.

Разочароваха се. Защото вътре нямаше... нищо.

- Къде е!? - изсъска гневно пълзящото създание, оглеждайки се на всички страни. - Трябваше да е тук!

- Ти пак си ни измамила! - крокодилът изгледа с ярост принцесата и оголи остриите си зъби към нея, мечето, зайчето и прилепчето.

- Не, кълна се! Не съм! - започна да клати глава Невяна. - Вие самите ме доведохте до тук и ме накарахте да отворя вратата - какво бих могла да направя, за да ви измамя този път!?

- Не зная, все нещо си сторила! - извика отново крокодилът, при което и той, и двамата му зловещи другари се приближиха заплашително към момичето и трите малки животинчета.

Йони, Рони и Тони се уплашиха, разбираемо - деца бяха. Ала Невяна, макар и също смутена, запази самообладание и прояви смелост, за да защити и четирима им - точно когато злите същества се канеха да ги нападнат, тя забеляза, че над главите им се намираще вдигната стълбата за към горния етаж. Отскочи към нея и я спусна, засилвайки я по посока на таласъмът, крокодилът и змията. Пострада само таласъмът - той беше най-голям и изправен, затова стълбата го удари право в муцуната. Но това беше достатъчно, за да се стреснат и разсеят и неговите двама другари.

Забелязали това, Невяна, Йони, Рони и Тони хукнаха обратно към тунела. Но змията и крокодилът също бяха бързи и се изпречкаха на пътя им.

- Ссс... Май закуската ще е обилна! - промълви змията.

- Четири вида месо! - допълни крокодилът.

Отначало принцесата и животинчетата си помислиха, че са в капан, но изведнъж се досетиха, че всъщност може би още имаше надежда - за тази цел обаче трябваше да поемат голям риск. Рискът да се затичат към стълбата и да се качат по нея - право насред двореца, където можеше да попаднат на други опасности.

Отново не изглеждаше да имат голям избор - затова и сториха точно така. Извърнаха се на другата страна, където за радост заплаха сега нямаше (таласъмът лежеше на земята в несвят) и изтичаха при стълбата. Докато се катериха по нея обаче, змията се увъртя около крака на Невяна. Тя изкрещя, но за радост имаше кой да я спаси - мечето Йони, което също реши да прояви самоотверженост, скочи на същото стъпало и захапа със зъбките си влечугото - точно когато самото то се канеше да захапе самата принцеса. Това отпусна хватката му и тя успя да се измъкне.

Ала по същото време и зайчето Рони беше нападнато - от крокодила, който направо го повали на земята и надвисна над него с отворената си паст. Прилепчето Тони се засили натам, но тогава змията го спря, замахвайки към него с опашката си и запращайки го към близката стена.

Зайчето извика ужасено - а не по-малко ужасените му приятели отстрани осъзнаваха, че нямаше как да стигнат толкова бързо до него, за да го спасят. Тогаз обаче отнейде прелетя неочакван помощник - един по-голям прилеп, който се насочи директно към очите на крокодила и бръкна в тях. Съществото с острите зъби изрева от болка и се преви на земята, а Рони се възползва, за да се отскубне от лапите му.

Кой бе помощникът се разбра, когато малкото прилепче се свести и възкликна с проблясващи очички:

- Мамо! Майчице! Намерихме те!

Крилатото животинче мигом полетя натам и с другия прилеп се прегърнаха.

- Как разбра че съм тук, миличкото ми? Не биваше да идвате насам, опасно е... - рече тя.

- Трябваше да те намерим и спасим! - отвърна Тони.

- Ах... да ме спасите... - изрече майката, но преди да е казала каквото и да е друго, и тя и останалите забелязаха, че злата змия отново отскочи към крака на Невяна с широко отворена уста.

Този път девойката успя да реагира навреме и да отвърне на удара с удар - така и змията се озова на земята, заедно със зашеметените крокодил и таласъм.

- Трябва да бягаме! - извика тогава майката на Тони (чието име беше Нена) и всички заедно я послушаха - тръгнаха нагоре по стълбицата.

Трите зли създания обаче скоро се свестиха и не се поколебаха да ги последват. Ала не стигнаха навреме преди Невяна да затръшне капака над тях и да го заключи.

Всички герои си отдъхнаха за секунда, но тогава Рони се запита:

- А дали няма да намерят друг начин да влязат и да ни догонят?

- Не, няма да имат този късмет - рече майката на прилепчето. - Защото неволно се озоваха в капан. Тази тъмница, в която останаха затворени, няма друг изход освен шарената врата - а нея и на излизане трябва да я отвори някой с царска кръв. - погледна с блага усмивка към момичето. - Каквато си ти, принцесо Невяна...

- О... вие знаете коя съм?

- Да, знам.

- Но... аз никога не съм била в това царство. А и в моето никой не ме е виждал още от малка - не са много тези, които биха ме познали.

- Да, но има и някои други, които те знаят доста добре - отвърна големия прилеп и погледна настрани - към силуета, който изведнъж се появи затичан от страни, откъм отворената врата за по-светъл коридор.

И другите погледнаха натам. А принцесата ахна и сърцето ѝ се разтуптя бурно, когато завари там... един от най-ценните хора в живота си.

- Невяна... - прошепна той със своя трепетен глас, пристъпвайки към нея с много вълнение.

- Калояне... - щом можа да го обозре и отблизо, принцесата от раз отскочи в прегръдките му. - Това наистина си ти! Но... как?

- Не се отказах да те намеря, мила моя - рече той, прокарвайки нежно ръце през дългите ѝ коси. - Когато онези сенки те отвлякоха, аз не можах да ви настигна, но пък нашите скъпи дворници ми издадоха една тайна - че тяхното селце е дарено със специална сила да сближава всички хора, които живеят у него поне три лета. А ние с теб бяхме живели там много повече - затова без да знаем бяхме създали такава вълшебна връзка помежду си. С нея аз можех да усещам къде точно се намираш ти, когато съм някъде наблизко до теб - затова тръгнах из царствата, за да търся това... усещане. Намерих го на залез слънце преди сегашната нощ - точно когато бях в околията на двореца. Уви, наложи ми се да се отклоня от пътя си, защото изведнъж попаднах на армията на тукашния цар. Те търсеха всички млади момци в царството, за да ги отведат в двореца и да ги пременят за бала следващата вечер. Царя търсил жених на принцесата си, дочух - а тя била много разглезена и искала да има голям избор.

- О цар Марсел има дъщеря? - ококори се Невяна. - Тя дали е дъщеря и на Горана?

- Не, само негова е - Горана и на нея е мащеха - обясни Тони.

- Значи тази съпруга на царя, Горана, за която всички в замъка говорят... тя е същата онази жена на твоя баща? - попита Калоян. - Помислих си го като чух нейното име, но не бях сигурен.

- Да, тя се оказа много по-зла и коварна, отколкото си бях мислела - каза Невяна.

- Също като мъжа си - мнимия цар Марсел - каза Нена. - Именно той ме плени преди няколко дена, когато обикалях из гората, за да събирам храна. Принцесата, Янка, искала да си гледа някакво животно в клетка - затова баща ѝ наредил да се

заловят всякакви създания от царството. Аз, за радост, съм находчива - намерих как да се измъкна от моята клетка. Ала тъкмо когато тръгнах да бягам от двореца попаднах на една килия в друго подземие. Там бяха затворени истинския цар и неговите деца - Марсел ги бил затворил, да гният докато той заема трона им. Не можех да остана безразлична - нито към тях, нито към всички останали пленени животни, като мен. Трябваше да си потърся подкрепление, за да им помогна...

- А аз тъкмо си обикалях насам-натам, за да разучавам двореца - макар и също пленник на царя, не бях затворен в килия и имах свободата да се движа навсякъде освен в кулата, в която са покоите на него и на щерка му - каза Калоян. - Разбира се, не очаквах да успея току-така да се измъкна изпод носа на всички тези стражи - но имах надежда, че ще открия нещо, което да ми помогне. Така попаднах на Нена - тя беше притеснена, а когато ми обясни всичко, решихме да си помогнем един на друг. Точно тогава започнах да усещам и твоето присъствие, Невяна - нейде тук, под палата. Усетих и че си в опасност - също както Нена усети за детето си. Затова хукнахме насам - а тя пристигна първа при вас, защото може да лети.

- Тъкмо навреме, защото иначе щяхме да станем храна на злите крокодил, змия и таласъм! - извика Рони.

- Ах, Калояне... - възкликна Невяна и отново прегърна младия момък. - Не знаеш колко се радвам, че се намерих поне с теб, пък макар и да не сме на дружелюбно място...

- И аз се радвам, и аз...- прошепна с прехласната усмивка момъкът, гледайки я в очите.

Другите около тях се подсмихнаха - забелязаха чувствата им, но и това, че все още ги криеха един от друг.

Тогавя Невяна се спогледа с всички и рече колебливо:

- Ами сега? Какво ще правим? Не можем да се върнем в подземиято с шарената врата - рискуваме някак крокодилът, змията и таласъмът да ни надвият, тяхната ярост не е за подценяване. Не можем да излезем и през главната порта на замъка.

- Хм... мисля, че знам какво можем да сторим - каза замислена Нена. - Теб, Невяно, можем да те представим за стара позната на Калоян - дошла си уж в двореца, за да говориш с разглезената Янка на бала и да подкрепиш другаря си. А докато вие разсейвате царя и щерка му, ние другите, понеже сме малки животинки, ще намерим ключовете за килиите, в които са затворени истинското кралско семейство и останалите клетки създадени.

- Този план добър е, но трябва да се дообмисли хубаво - каза Калоян. - Затова елате с мен в стаята, която ми дадоха за нощта - тя не е голяма, но ще има място за всички. Да поговорим, да обсъдим и да вземем решение. Пък утре вечер ще сторим каквото трябва!

Невяна и животните бяха съгласни с него. Запристъпваха на пръсти, за да не ги види някой (а прилепите махаха по-тихо с крилата си) и отидоха в стаичката на Калоян.

11 Балът

Същия този нов ден вкара в ход и дълго обмисления план на други наши познати - Чудотворката, Ная и Златната жена.

Те, също като Бранимир и Горана, смятаха Невяна за мъртва - а това не можеше да доведе нищо освен печал в

душите им. Друго нещо обаче пораждаше и тревога у тях - смрачаването на инак доброто сърце на царя. Неговото сляпо доверие във вешерската му съпруга можеше да доведе до невиждани страдания - и трите жени знаеха, че трябваше да сторят нещо по въпроса.

Сега се намираха в кръчмата на една странноприемница, в която бяха прекарали времето си след напускането на разрушения Град на Ценностите. Пиеха сокове от бъз и си приказваха.

- Рекоха ми преди малко - много лошо става из земите на царството на Бранимир - каза мечката. - Посърнала природа, злокобна тъмнина - и този копнеж на Горана се реализира. Също както в нашата си горица.

- И като в моето царство... - въздъхна Златната жена. - Време е да се върнем на път. За Невяна во веки ще ни е мъчно - ще се сещаме и в дълбока старост за онова красиво и смело момиче, което познавахме - но сега сме длъжни да помислим за доброто на останалите царства.

Погледнаха към третата жена до себе си, която беше някак мълчалива и гледаше само в една точка.

- Чудотворке, ти защо не казваш нищо? - попита я Ная. - Някакъв план ли се върти из главицата ти на дух?

- И план, и други неща - отговори с въздихание жената. - Още не искам да повярвам, че цар Бранимир се отдаде на мрака на Горана... Тъжно ми е за него, много тъжно... Невяна, ако беше жива, щеше също да се натъжи.

- Ако успеем да ги спрем навреме може и да намерим начин да прочистим поне неговото сърце - то от скоро е засегнато от този мрак - предположи Златната жена.

- Не... не е от скоро, вижда се... Още откакто загуби своята Цветелина - още от тогава болката у неговата душа постепенно се е превръщала в мрак. А сега, когато съдбата му отне и щерката, Невяна, и то за втори път... не знам дали нещо ще може да го спаси - тук Чудотворката помълча още няколко секунди, накрая смени изражението си и си пое уверено въз-дух. - Но сте прави, приятелки мои. Трябва поне да се

опитаме да спасим и него, и царството му, и всичко останало, което е било засегнато от тъмното присъствие на Горана. Време е да тръгнем на път - към една планина далечна, с вулкан в нея. Там, във вулкана, има сила могъща - и ние трите ще я получим само ако аз даря лавата с една искрена сълза на дух.

- Знам го този вулкан - той в близко царство на моето е! - възкликна Златната жена. - И за тази сила чувала съм, но тя е древна легенда - мит, който е по-стар от всички смъртни и безсмъртни, които живеят по нашите земи.

- Аз зная за нея от своята майка, феята на феите - Телеандра. Тя е била там и ми е казвала... Виждала е как една капчица сълза те дарява с мощ. Да отидем и да видим и ние - само така ще можем да спрем Горана и оплетения в паяжините ѝ Бранимир.

Речено-сторено. Допиха соковете си, станаха и тръгнаха на път.

На Чудотворката, мечката и Златната жена им предстоеше да вървят дълго из ширините на царствата, за да достигнат до заветната си цел - също както самите Горана и Бранимир имаха още път из тяхното собствено царство и съседните такива.

Ала междуременно на тези пътешествия, все още живата Невяна и нейните приятели (сред които освен животните вече беше и безценният ѝ дългогодишен другар Калоян) се намираха само на едно единствено място - в замък, завладян от тъмната магьосница и понастоящем управляван от другият нейн мъж, Марсел. Девојката, момъкът, мечето, зайчето, прилепчето и неговата майка стояха цял ден в стаята на момчето и градяха своя план - до най-малкия детайл.

Неусетно дойдоха и вечерните часове, когато щеше да се проведе и очаквания бал в тронната зала на двореца. Тогава плана им влезе в действие.

Стражите потропаха на вратата - идваха, за да дадат на Калоян хубави одежди, които да облече. Чувайки това, животинките се скриха под леглото, а младежът отиде да отвори. Още щом видяха Невяна, която не се беше скрила, мъжете присвиха вежди.

- Ти коя си, каква си? - попита единия от тях.

- Това е моя стара семейна приятелка... Елица - такова фалшиво име бяха измислили на принцесата. - Тя дойде в палата по-рано днес, да ме подкрепи. Иска да говори с царската дъщеря и да я убеди да вземе мен за жених.

- Хм... трябва да питаме царя дали може така... Дотогава ти ще стоиш в стаята, моме, а ние ей сега ще ти донесем някаква хубава дреха и на теб - да я облечеш ако царят те приеме на бала.

Съгласиха се. Калоян тръгна с мъжете, а Невяна бе заключена в неговата стая. Скоро ѝ донесоха и подходящото облекло за тържественото събитие - изящна червена рокля. После дойдоха пак - с отговора на царя, който се бе съгласил и тя да присъства на бала.

И така, Невяна остави животинските си приятелчета в стаята на Калоян, да се подготвят за своята си част от плана. Насочи се към най-голямата зала от двореца. А там вече имаше доста хора от различни краища на царството - предимно мъже, доведени тук, за да си избере принцеса Янка един от тях.

Самата Янка - не много хубава, даже грозновата слабичка девойка с тъмни къдрави коси, сега седеше на едно почетно място и гледаше насам-натам с високомерно изражение. В скута си имаше малка лисичка, която галеше - явно това животно си бе избрала за домашен любимец.

Малко преди Невяна да е пристигнала в залата, Калоян първи влезе тук - и той пременен с новите благороднически одежди. Беше един от най-хубавите момци - затова още щом го видя Янка ахна в захлас.

Баща ѝ - Марсел, груб, слаб и кокалест мъж с прошарени коси - седеше на трона до нея. Тя мигом го погледна и рече:

- Как се казва онзи момък там, татко? Много е хубав, може избраник да ми е.

- Този мисля, че е Калоян - и една негова стара семейна приятелка даже е дошла тук, да те убеди да избереш него.

- Не се иска много убеждаване - отбеляза подсмехната Янка и се загледа с пърхащи мигли към момъкът.

Той самият като че забеляза това и потрепна. Усмихна се леко, но още преди той или някой от другите да е сторил нещо, изведнъж залата се озари от нова красота - тази на пременената в красивата червена рокля Невяна, която също идваше на бала.

Калоян загуби ума и дума- също като всички останали мъже в залата. Направи няколко крачки към нея и рече:

- Неотразима си, Невянке...

- Благодаря ти... И ти също... - отвърна девойката, после се пошегува - Гледай да не вземеш да грабнеш вниманието на принцесата.

- Късно е вече, мисля - рече засмян Калоян.

Тъкмо тогава в залата се притъмни и отнякъде започна да се носи песен, изпълнявана от няколко стари баби в акомпанимент на гайда и тъпани. Беше чудна - бавна, народна, на няколко гласа. Нямаше как момъкът и девойката да не се запленият от нея - така, както бяха заплениени и един от друг.

- Преди да продължим с плана може пък... да си подарим един танц? - предложи с трепет тогава Калоян на Невяна.

Тя кимна - бе съгласна. Хванаха ръцете си и започнаха да танцуват бавно, докато мелодичната песен изпълваше душите и сърцата им:

*Ой, либе, либе,
Где си, либе, ми тръгнало?
Немой да бъдеш, либе,*

Немой да бъдеш ти заспало!

*Че язе тука чакам
Тебе чакам - на дано дочакам
Твоя вярна дума, либе,
Твой заветен дар
На добра невеста
Да бъдеш като цар!*

*Аз и ти сме, либе,
Дъжд и вятър - като цяло!
Като огън силен
Като цвек - мило, бяло!*

*Знай, язе тука плакам
За тебе плакам - тебе аз оплакам
Рана йедна имам, либе,
Рана в душата
Сал задето тръгна
Остави ни нивята*

*Ах, нивята, либе,
На сърцата - нам навеки!
С класа ни житен
Житен клас с безред пътеки!*

Тази песен разтърси Невяна и Калоян - те се гледаха ли, гледаха в очите докато танцуваха, а чувствата им най-накрая излизаха наяве. Те повече бяха един за друг от просто приятели - и тъкмо щяха да си го покажат с целувка по устните...

... когато изведнъж ги прекъснаха.

- Ах, това е моя избраник! Това е! - принцеса Янка, силно развълнувана, а може би донякъде и ревнуваща, се изправи и мястото си, остави лисичката си там и пъргаво отиде до Калоян, за да го издърпа от Невяна и да го хване за

ръцете. - Тъй е снажен... и тъй галантен докато танцува...
Това е женихът за мен!

Изборът ѝ предизвика вълнение и из залата. Другите хора се заприказваха един друг, а царят се усмихна широко, доволно. Невяна пък потрепера, въпреки което също дари лицето си с усмивка като рече престорено на другата принцеса:

- Избор добър си направила- този момък незаменим е!

Янка я изгледа надменно, с някакво презрение.

- Ти въобще не беше нужна да идваш тук. Татко, защо си я пуснал в двореца?

- Някой от стражите ми я е пуснал без да ми каже - отвърна царят и се изправи, пристъпвайки към Невяна с намръщен поглед. - Но аз я пуснах да дойде на бала - уж щяла да те убеждава да избереш Калояна.

- Тя затова е тук, царю, уверявам ви - побърза да защити своята приятелка момъкът.- С нея се знаем от деца и сме си рекли, че някой ден ще си помогнем да си намерим либета!

- Абе тука и нещо друго има, виждам... - премери ги с поглед Марсел. - Вие повече сте от само другари. Но тъй не мо-же - ти ще ставаш царски зет, момко! А това момиче... него ще пратим в тъмницата! Стражи!

- Не! Недейте! - извика Калоян и отскочи да защити Невяна тъкмо когато двама от подчинените на царя я хванаха от двете страни да я отведат - но така само провокира други двама да хванат и него.

- Ти нямаш думата, юнако! Повелята на царската щерка реши твоята съдба - ти нейн съпруг ще бъдеш! По-добре не се бори, за да не бъдеш наказан!

Калоян изгледа с присвита вежда както царя, така и дъщеря му. После пак върна погледа си към другата принцеса, като за да установи нещо изненадващо - Невяна изглеждаше някак твърде спокойна, даже леко усмихната. Нужно бе тя и момчето да си разменят само този един бърз поглед, за да разбере и Калоян причината за нейното спокойствие, а

именно, че встрани, прикрити зад един ъгъл, стояха две от приятелчетата им животинки - прилепчето Тони и зайчето Рони, които тъкмо бяха успели да измъкнат тайно ключовете от тъмницата от увлечения по другите неща цар. Значи вече не беше важно дали и Невяна щеше да бъде хвърлена там - тъй или иначе скоро всички щяха задружно да избягат.

- Добре, царю - престори се Калоян, че се съгласява с волята на мнимия владетел. - Ще се примиря - за сватба ще се готвим! Ама ще те помоля за едно - позволи ми преди това поне да се върна в покоите си, за да се подготвя.

- Тъй да бъде - кимна Марсел и даде знак на същите стражи, които държаха момчето, да го съпровождат до стаята му - така и сториха.

Междувременно Невяна бе отведена в тъмницата - в една много неприятна килия, в която надали клетите затворници през годините бяха издържали повече от няколко години. За радост на девойката не ѝ се налагаше да стои тук толкова време - всъщност, тя щеше да бъде в тази килия само няколко минути.

Ала и това време се оказа достатъчно, за да се развълнува тя от нещо - в друго притъмнено помещение с решетки, точно срещу нейното, сега се намираха истинския царят и неговите три деца - две симпатични момченца и едно чаровно момиченце. Като останаха сами при Невяна, малките се загледаха със заинтригувани ококорени погледи към нея, а баща им се изправи и отиде до решетките.

- Ти не си тукашна... Не си от нашето царство, инак щях да знам, че из него има толкова красива девойка...

- Не, царю, не съм.

- Ала знаеш, че съм истинския цар - това ме радва - рече мъжът.

- Да, знам кой сте - едни прилепчета ми разказаха вашата история и че злият Марсел ви държи в тази тъмница. И вас, и чедата ви - погледна към малчуганите и им се усмихна. - Но край с вашето тегло - защото аз и моите приятели измислихме план, с който да освободим и вас, и всички онези

животни, които претенциозната принцеса Янка е пожелала да се заловят. Скоро тук ще дойде едното прилепче и ще го придружава ме-че - те ще носят ключовете за килиите.

- Ах, живи и здрави да сте! Ще ви обсия целите със златни накити ако помогнете правдата да възтържествува! - извика обнадежден царят.

- Не се нуждаем ние от богатства - по време на пътя си до сега разбрахме, че друго е по-важното.

Едвам рекла това, тя, царя и децата му чуха тихи стъпки отстрани. Беше Йони, което стъпваше на пръстите на лапичките си, за да не го чуе някой.

- Ето ме! - възкликна мечето и извади отнейде връзката с ключове, която със задружни усилия с прилепчето бяха откраднали от джоба на робата на мнимия цар. Йони погледна и към истинския такъв и го поздрави учтиво - Здравейте, Ваше царско височество! Нося ключа към вашето спасение!

Рече и пхна единия ключ в ключалката на вратата на неговата килия, сетне я отвори.

- Не знаете колко съм ви благодарен! - извика царят и излезе, а децата му, още щом се доближиха до мечето, го гушнаха весело. Момиченцето възкликна:

- Благодарим ти, сладко мече! - не можеше да казва 'р', с което звучеше дори още по-умилително, а това накара всички да се засмеят ведро.

Тогава Йони освободи и Невяна, която пък го попита:

- Ами Тони? Къде е?

- Някой трябваше да разсее стражите, които пазеха входа към тъмницата. Тя прелетя пред погледите им и те хукнаха да я гонят. Дано да е успяла да им избяга. Но ние да не губим време в много мисли - да отидем да освободим и животинките

Послушаха го - излязоха от тази част от тъмницата и отидоха в съседната, където се намираха всички онези пленени създания от околностите, които принцеса Янка бе отхвърлила. Отключиха и тях и всички задружно излязоха от това потискащо място.

Ала тъкмо тогава при входа се бяха върнали двамата стражи, след като се бяха отказали да преследват повече прилепчето. Видяха се в шок, когато изведнъж вратите на тъмницата се отвориха и от там пъргаво излязоха какви ли не животни, а и няколко човека. Но не успяха да ги спрат - напротив, създанията мигом ги повалиха не земята и ги пратиха в несвяст.

Всички, заедно с царя, децата му и Невяна отидоха при един голям прозорец в дъното на коридора - а там тъкмо се бяха появили Нена и нейната избавила се навреме дъщеричка Тони.

- Аз и зайчето успяхме - доведохме приятели от горите и пещерите! - рече големия прилеп и наистина - изведнъж иззад нея се появиха още сумати прилепи. Бяха стотици.

Планът продължи да върви като по вода - докато всички други бяха в голямата зала за бала никой не забеляза бегълците. Нена, Тони и другите прилепи хванаха едно по едно животните, които не можеха да летят и ги пренесоха извън пределите на двореца. Тези, които можеха пък, полетяха сами. После изведоха навън и царя и децата му - истинският владетел знаеше, че не можеше просто ей така да се появи пред Марсел и стражите, които вече му служеха на него, нужно беше да се изготви дори още по-мощен план.

Последна от това място беше изнесена Невяна. А веднъж щом ходилата на девойката стъпиха сред изсъхналите треви в това смрачено царство, тя погледна нагоре - към прозорчето на стаята на Калоян, където и той чакаше да дойдат да го спасят. Прилепите това и сториха - няколко от тях задружно хванаха и него и го понесоха из въздуха - право в прегръдките на Невяна.

- Ах, успяхме! Успяхме! - възкликна весело тя.

- Да, но да не стоим тук, че някой може да ни види! Да бягаме нанякъде! - отвърна момъкът.

- Нека се скрием в голямата гора недалеч оттук - предложи Нена и всички се съгласиха с охота.

Хукнаха натам- гората не беше далеч, но беше нужно да тичат/летят известно време.

За жалост не останаха незабелязани - тъкмо се бяха отдалечили малко от двореца, когато единия от стражите по горните етажи мина по коридора за към тъмницата. Завари повалените си приятели и се стресна - а после просто погледна през близкия прозорец и видя бегълците в далечината. Мигом отиде при Марсел, за да му съобщи, а той се разгневи много. Заповяда на хората си да подготвят най-бързите коне и яхна единия от тях, с който поведе останалите.

Бегълците забелязаха, че зад тях се задаваше армия, затова също забързаха крачката си. Скоро навлязоха из дебрите на гората...

12

Изпитанията на кикимората

И тази гора бе докосната от мрака на Горана и нейния съпруг - също като Сияйната. Но тук нямаше дори и китни къщички, изградени от нейните жители, които да вдъхнат някакво топло усещане - сякаш всичките животинки се бяха отказали от желанието да живеят тук и на това място бяха останали само прилепите, обитаващи изоставените хралупи на катерички.

Сега обаче дори тези летящи помощници не можеха да се приберат по домовете си - защото лъжливият цар и армията му ги преследваха. Всички бегълци трябваше да се скрият някъде, където да са на сигурно докато преследвачите им ги подминат. И единият от прилепите - може би най-древният от всичките, знаеше къде беше това място:

- Тук недалеч има голямо старо дърво - най-старото в гората, изсъхна още преди проклятието на Марсел и Горана. Издига се самичко на една полянка, обградена от други дървета. Сред корените му има проход към подземие с тунели, които се простират из какви ли не царства. Но този вход е охраняван от хитра кикимора. Нявга е била дворница, но е била пропъдена от селото си, защото е правила злини на всички - а там дворниците са били добри. Затуй се е скрила при този проход и пуска някого вътре само ако премине през три изпитания. Който не ги мине успешно - тя го взима да ѝ слугува докато е жив.

- Ах, чувала съм за тази кикимора - тя живяла е нявга в нашето село, от което идваме! - възкликна Невяна и погледна Калоян.

- Да, после има да разказваме за срещата си с нея като се върнем при другите дворници! - изрече обнадежден момъкът. - Ала сега трябва да побързаме - щом ще има изпитания, ще се забавим, а армията може да ни настигне.

Не се бавиха повече - старият прилеп ги поведе към голямото дърво. Скоро стигнаха до него и Калоян пръв подаде глава над дупката където беше входа за подземията.

- Кикиморо, тук ли си? - провикна се.

- Тук съм си, тук съм си! - извика кресливо тя и си подаде главата - на грозна проскубана старица с дълъг нос и голяма брадавица на него, а очите ѝ - зли, черни. - А вие като сте дошли тук, при старата кикимора, знаете ли с какво се захващате?

- Да, знаем - отвърна прилепът-водач. - И искаме да минем през изпитанията ти, за да ни пуснеш в тунела - иначе сме погубени.

- Хубаво, хубаво... - потърка доволно с ръце кикимора-та. - Ала знайте, че не ги ли минете и трите - младата девойка ще трябва да ми дадете, да ми прислугва!

Невяна потрепна. Спогледа се с другите.

- Не може ли мен да вземеш, кикиморо? - попита Калоян.

- Не, недей, не се жертвай ти за мен, Калояне... - възпря го Невяна и погледна към грозноватата бабичка. - Добре, ако не се справим - твоя робиня ще бъде.

- Чудесно, чудесно! - отново потърка ръце кикимора-та. - Тогава да ви дам бързичко първата задача. Някой от вас мигом да се качи на дървото - на най-високия клон. От там небесата близо са, а звездите - още по-близо. Който се качи - да се протегне, да ми вземе две звезди и да ми ги донесе - едната ще си я хапна, а с другата вие ще си осветявате пътя ако ви пусна в тунелите. Само не ме мамете - не искам *да прелетите* до звездите, а *да се покатерите* до върха на дървото. Ще разбере ако излъжете.

Послушаха я. Невяна първа поиска да се качи на върха на дървото, но Калоян, като най-висок и напет от всички тук, настоя да е той. Видя нощното небе отблизо - беше завладяващо, опияняващо. До такава степен се почувства омагьосан момъкът, че започна да се замайва. И чак сега разбра каква беше уловката на кикимората - тук да се изкатери някой бе лесно, но да не потъне във вълшебството на небето и да не се разсее от него беше трудно. Затова и ръцете и краката му се отпуснаха. Тъкмо щеше да падне, когато от раз стисна зъби и юмрук и се постара да се възпротиви на влиянието на

буквално магическата атмосфера. Трудно му бе да събере мислите си и да се върне към целите си, но го стори - пресегна се към звездите и взе няколко от тях. Пъхна ги в джоба си и слезе долу, при другите.

- Ето ти една звезда, кикиморо - рече той на бабичката и ѝ подаде едното от сияещите небесни тела. - А за нас е другата!

Доволни бяха другите от него - всички се усмигнаха. Само кикимората първо се намръщи, но и тя се подсмихна накрая - грабна звездата и я изяде наведнъж. Сетне каза:

- Ммм... нямам си още слугиня, да ми готви, но пък и без нея си хапнах хубавко! - преглътна още веднъж и продължи - А сега да ви пратя към второто изпитание. Недалеч оттук има бла-то - пълно с лилии и папури. Ала туй, дето ми трябва, е на дъното му - дълъг, диамантен папур. Той твърд и стабилен е - по стабилен от дърво, затуй ще го ползвам вместо точилка, за да си точа корите за баницата! Но чакайте, не тръгвайте още, защото и уловка има. Онуй бла-то е специално - не всеки може да го доближи, а само такъв дето носи царска корона.

Спогледаха се героите. Калоян, макар и да му се искаше и този път да иде вместо другите, нямаше избор. И Невяна и този път бе готова да се жертва, като една царска принцеса - ала пак не ѝ дадоха:

- Аз ще ида - рече царя. - Само аз тук съм с корона на цар и не мога да пусна младо момиче да ме замести, нито пък някое от скъпите ми чеда. Само ще ви помоля нещо - ако не се върна от блатото, който оцелее, нека открие жена ми някъде там и ѝ каже, че много съм я обичал! Нея лесно ще я познаете - тя е истинската царица, класата личи ѝ отдалеч. Освен това е и цялата златна - от горе до долу!

- О... значи ти си мъжа на Златната жена? - изненада се Невяна. - И това царство е нейното?

- Да. Вие познавате ли я?

- Аз я познавам- тя ми помогна много по пътя ми. И до ден днешен е някъде там - търси как да победи Горана и да върне теб и децата ви!

- Ах, това си е моята царица... - изрече с блага усмивка мъжът. - А нейната борба е още една причина да съм силен и да се справя и с моето изпитание!

Пое си дълбоко въздух, за сила, и тръгна към блатото.

То не беше далеч - измежду гъстите клони на близките дървета. Ала още щом се озова при него, царят потрепера - тук беше още по- мрачно, потискащо. Седна при брега и се почуди как да влезе в блатото без да потъне и да погине. Чуди се, чуди се, пък накрая въздъхна и се изправи. Накани се да влезе, но изведнъж чу женски глас:

- Недей влиза тук, юнако - жив няма да излезеш.

Беше една голяма крастава жаба - много грозна и противна на вид. Царят я погледна и отвърна:

- Нямам друг избор, нямам друг избор... Кикимората ще ни пусне в подземния проход само ако донеса ѝ диамантен папур от дъното на това блато.

- Аз ще се гмурна и ще ти донеса папура - ала и ти ще сториш нещо за мен. Аз диаманти не обичам, но за златото жи-вея - затуй пръстена от ръката си ще ми дадеш.

Загледа се царя в пръстена си, почуди се - той подарък от жена му беше, за сватбата им. Тъжно му бе да се раздели с него, но знаеше, че само тъй щеше да има шанс да спаси и нея, и много други. Затова го свали от пръста си и кимна с думите:

- Ето, госпожо жаба... ваш е - ала побързайте, донесете ми преди това диамантения папур!

Жабата беше доволна. Мигом се гмурна и заплува към дъното на блатото. Върна се още преди царя да се осъзнае. Носеше дългия диамантен папур - блестящ дори изпод мърсотията. Даде го на царя, а той пък ѝ даде златния пръстен, сетне се простиха и мъжът се върна при другите.

Всички бяха много радостни да го видят, че се връща жив и здрав с второто нещо, който кикимората искаше. Тя самата отново се намръщи, но после пак се усмихна и рече:

- Ти явно на оная крастава жаба си се навил на предложението и не си влизал в блатото - инак щеше мръсен да бъдеш целия. Но не съм ви казвала как да го извадите папура този път, затуй ще го приема - пресегна се и грабна диамантения предмет със сбръчканите си ръце. - Може и да нямам слугиня, която да ми прави сама баниците, но пък мога и сама да си ги правя - а с тоя диамант по-лесничко ще ми е, отколкото до сега!

Доволно прибра новата си точилка някъде, сетне потърка ръце, изгледа с присвит поглед всички и рече:

- Едно изпитание остана ви - и внимавайте какво ще кажете в него. Защото този път няма да ми носите нищо, а някой от вас на гатанката ми ще отговори. Само един опит имате - иначе девойката идва при мен в хралупата да ми слугува!

Героите срещу нея пак се спогледаха. Побиваха ги тръпки, а нейде иззад гърбовете им вече се чуваха и звуците от приближаващата армия. Все още нямаха друг избор, затова Калоян кимна и отвърна:

- Давай, кажи ни гатанката, а ние ще ти отговорим, пък дано да е правилно.

Кикимората кимна.

- Мисля си за едно нещо - познайте какво е! Главницата му - звезда. Тялото му - диамантен папур. Изглежда сякаш е самичко, но и то си своя кикимора има! Който пипне го по главницата - успокоява се. Ала пипне ли го по тялото - пари се. Що е то?

Потрепнаха отново героите - потрепнаха и пак се спогледаха колебливо. Не искаха да сбръкат, затова не отговориха веднага. Но пък знаеха, че и време много нямаха - Марсел и стражите му идеха.

Но точно когато другите започваха с тревога да осъзнават, че нищо не им идваше наум, Невяна премига развълнувано. Очите ѝ, проблясващи с надежда, се загледаха в злите такива на кикимората. Отвърна:

- Ах, дано права съм, но нямаме ние повече време да мислим тъй или иначе, затова ще отговоря от името на всички, пък дано познала съм. Туй дете описа ти - това е крайморския фар. Главницата му свети като звезда, за да предупреждава моряците. Тялото му - продълговато и стабилно е то, като диамантен папур. Издига се самичко нейде там, сред водите, но не е самичко, има си своя пазителка като кикимората, която пази дървото и прохода тук - човек, който живее в него, за да го наглежда и да запалва светлинката. Който плава с кораб и докосне главницата му - значи той е видял светлината му и ще оцелее, ще се успокои. Който докосне тялото му, той значи не е видял светлината и се е бутнал във фара, опарил се е. Това ли е, кикиморо? Познах ли?

Старата бабичка, с присвити вежди, гледа мълчаливо девойката с полупритворения си поглед. В очите ѝ проблесна някакъв яд, но си ѝ пролича и колко беше впечатлена.

- Ти умна девойка си - най-умната, която досега е идвала тук. Позна, моме, позна - за крайморския фар говорех. И първа си, дете го познаваш - всички други преди теб се проваляха и завършваха като мои слуги. Но ти и твоите другари справихте се и с трите изпитания - затуй ще ви пусна да минете. Давайте, побързайте, че вашите преследвачи близо са.

Отмести се настрани пред погледите на радостните герои. Те се усмигнаха широко и побързаха пъргаво да скокнат вътре - един по един. Ала бяха толкова много, че не се оказа съвсем лесно да влязат в тунела преди да бъдат видени. Единия от стражите на Марсел, тъкмо минаващ покрай дървото, видя опашчицата на сърничката, която последна скочи в тунела.

- Насам! Насам! Ето от тук бягат! - извика той на другите и мигом привлече вниманието им, включително и на царя.

Всички се приближиха към дървото. Кикимората им се яви и на тях. Уплаши ги с вида си - принцеса Янка даже се прикри зад баща си. Той пък рече на бабичката:

- Пусни ни да минем!

- Не е толкова лесно, не е толкова лесно... За да ви пусна - през три изпитания ще трябва да минете.

- Аз съм царя! Ти трябва да ми се подчиняваш, а не аз на теб! - извика гневно Марсел.

- Аз нямам цар и никога не съм имала - с туй няма да ме уплашиш. Нито пък със сабите, които с твоите стражи носите - аз в моята си хралупа съм на сигурно и като се скрия там, прохода просто се затваря и вие никога няма да можете да влезете вътре в него и да проследите другите. Затуй ще трябва изпитанията ми да минете - искате, не искате.

Царят се намръщи недоволено. Спогледа се със също недоволната си дъщеря, сетне изпуфтя и каза на кикимората:

- Тъй да бъде - казвай какво искаш.

- Ще кажа, ще кажа... Но преди това и другичко да ви кажа. Ако минете изпитанията ми - в прохода ще ви пусна. Ала знайте, че не ги ли минете и трите- младата девойка ще трябва да ми дадете, да ми прислугва!

- Не, тате! Не искам! - изкряска Янка.

Марсел я изгледа колебливо, после погледна и старицата.

- Ние ще победим тъй или иначе - аз съм царя, все пак! Съгласни сме, бабке! Айде стига си ни мотала повече, а казвай какви са ти изпитанията!

- Чудесно, чудесно... - потърка с ръце кикимората. - Тогава да ви дам бързичко първата задача. Някой от вас мигом да се качи на дървото - на най-високия клон. От там небесата близо са, а звездите - още по-близо. Който се качи - да се протегне, да ми вземе две звезди и да ми ги донесе - едната ще си я хапна, че още съм гладна, а с другата вие ще си осветявате пътя ако ви пусна в тунелите. Само не ме мамете - не искам да прелетите до звездите, а да се покатерите до върха на дървото. Ще разбере ако излъжете.

- Само това ли е? Ама че смахната жена! - извика троснато мнимия цар, после придърпа няколко от стражите настрана. - Виж сега - аз съм най-високия от всички ви тук, но

да се жертвам няма - вие трябва да се жертвате за мен. Един от вас ще се качи горе, на дървото, и ще вземе звездата.

Спогледаха се мъжете, пък накрая единия от тях реши да действа. Покатери се на върха на дървото и се загледа в звездите. С много усилия се пресегна и взе две от тях, но това само още повече го накара да се замае. А щом потъна в замайващото вълшебство на атмосферата - а то още бе тъй приятно, завладяващо - не успя навреме да се осъзнае и ръцете и краката му отмахляха съвсем. Той падна от дървото и се строполи мъртъв на земята.

Всички се стреснаха, а принцесата изкрещя, ужасена. Само кикимората се ухили широко и потърка ръцете си.

За радост на желаещите да минат през прохода, звездите още бяха в едната ръка на падналия стража. Царят ги взе и подаде едната на бабичката с думите:

- Ето! На ти я, дърта вещице! Казвай какво е второто изпитание!

Тя отвърна на намръщения му поглед със същия. Хапна звездата и без да говори странични работи направо рече - нямаше търпение тези неприятни хора да се разкарат от тук, по един или друг начин:

- Недалеч оттук има блато - пълно с лилии и папури. Ала туй, дето ми трябва, е на дъното му - дълъг, диамантен папур. Той твърд и стабилен е - по стабилен от дърво. Един вече си

имам - с него ще си точа корите на баниците. Ала още един ми трябва - да си подпирам масата, че клати се. Но чакайте, не тръгвайте още, защото и уловка има. Онуй блато е специално - не всеки може да го доближи, а само такъв дето носи царска корона. Туй значи, *царю*, - изрече подигравателно тя титлата на Марсел - че ще трябва ти да отидеш. Щерка ти тук я искам.

Мнимия владетел и дъщеря му се погледнаха. Макар и дошли на власт по нечестен начин, наистина само те отговаряха на това условие - на главата на мъжа сега дори *буквално* имаше корона.

- Не искам да те пушам, татко! Ако ти погинеш в блатото - какво ще правя аз сам самичка!?

- Недей мрънка, Янко... - тросна се баща ѝ - Няма да погина - на своя цар и блатото ще направи път!

Рече и тръгна към блатото. А Янка, много разтревожена за него, го последва - но само донякъде, за да може хем да вижда баща си измежду гъстите клони, хем кикимората да вижда самата нея.

Марсел застана на брега и се загледа в блатните води. Чуди се какво да направи, сетне се сети за една магия, на която жена му Горана го бе учила. Замахна натам с вълшебните си ръце и се опита да направи така, че блатото да пресъхне. Ала не успя - водите бяха твърде гъсти, непримирими, неподвластни на чуждо влияние.

Мнимият цар се ядоса. Постоя още известно време на брега, но накрая осъзна, че се губеше ценно време - иска или не, трябваше да влезе вътре и сам да извади папура. Тръгна натам, но тогава отстрани се чу глас:

- Недей влиза тук, юнако - жив няма да излезеш.

Беше същата онази крастава жаба. Марсел я изгледа надменно, с презрение и неприкрито отвращение.

- Ама че си гнусна! Дори не трябва да говориш на своя цар, камо ли да го заплашваш!

- Не те заплашвам, царю... предупреждавам ви. Това блато е коварно - никой, който е влязъл в него, не е оцелял. И вие ще сте така. Затова ме послушайте. Нека аз да се гмурна вместо вас и да ви донеса папура. А вие друго ще сторите за мен, в замяна. Аз диаманти не обичам, но за златото живея - затуй короната на главата си ще ми дадете!

Марсел първо се опули, после изцъкли яростно поглед. Взе един клон и замахна с него към жабата, за да я удари.

- Подиграваш се на мен ли, мръсна твар такава!? По-добре в блатото да вляза- короната си няма да дам!

Рече и гневно пристъпи сред мътните води. Жабата, макар и прокудена, седна на един дънер отстрани, за да гледа неговия погром - и го видя. Още преди да се е потопил

напълно, Марсел започна да усеща, че краката му потъваха - не можеше да ги задържи на едно място.

Той целия тръгна да потъва и чак сега с ужас разбра, че жабата бе права. Взе да маха безпомощно насам-натам с ръце, и да крещи:

- Помогни ми! Помогни ми!

Но жабата нищо не стори - този път тя го изгледа презрително. Но пък щом Марсел потъна завинаги в блатото, отскочи до плаващата на повърхността негова корона, и си я грабна доволно.

Видяла това отстрани, Янка се почувства сякаш ще припадне. Плувнала в сълзи тя се върна при стражите и кикимората и им рече:

- Моя татко удави се! Блатото го погълна! Погълна го!

- Трябва да отидем да го извадим! - извика единият от стражите, но бабичката побърза да го спре:

- Късно е вече, късно е... Царят ви е мъртъв, ако въобще ви е бил цар наистина. Ако скокнете след него в блатото - и вие ще последвате съдбата му.

Стражите я чуха и се притесниха. Спряха се.

- Ама вие на кой се подчинявате бе!? - изкрещя им Ян-ка. - На царя си или на някаква грозна бабка от гората!? - но след като така и не получи отклика, който искаше, се върна към това да се жалва - Ай, ай, татко! Татко! Защо остави ме сама на този свят! Какво ще правя сега!? Какво!?

- Ще ми чистиш и ще ми готвиш - и други неща ще вършиш в хралупата ми - обади се кикимората и чак сега Янка си спомни за какво говореше тя - затова изцъкли ужасено очи.

- Не, не! Няма да дойда при теб, в хралупата ти! Ще бягам, ще бягам- с всички сили - но от теб ще избягам!

- А аз ще те подгоня под земята - ще те гоня, ще те гоня, пък накрая ще ти изскоча отнякъде и пак ще те грабна! - отвърна кикимората и я ужаси още повече.

- Ах, не! Моля ти се, не ме взимай! - изплака Янка. - В предното изпитание баща ми провали се - не аз! Моля те, дай ми шанс! Каж ми какво е третото - ще го изпълня!

- Не вярвам, моме, не вярвам... Вие с татко ти много по-недостойни сте от предните герои дето минаха от тука. Той магьосник беше, усетих - но вместо да се качи и да вземе звездата, като най-висок и най-магически устойчив, той прати подчинения си - а така го прати и на почти сигурна смърт клетника. После, вместо да приеме предложението на жабата, както правят находчивите, които стигнат до това изпитание, той явно възгордял се и сам е влязъл в блатото - затова е видял и своя край. С какво ти ще си по-добра?

- Аз съм умна, и смела съм! - извика уверено Янка. - Моля те, кикиморо, моля те! Да ми още един шанс!

Прецени я с поглед бабичката - пък накрая се съгласи.

- Добре, да видим колко си умна. Защото третото изпитание всъщност гатанка е. Отговори ми на нея и те пуцам да си ходиш. Ама *ти* трябва да отговориш, а не някой от другите!

- Казвай, каква е!

- Мисля си за едно нещо - познай какво е! Главницата му - звезда. Тялото му - диамантен папур. Изглежда сякаш е самичко, но и то си своя кикимора има! Който пипне го по главницата - успокоява се. Ала пипне ли го по тялото - пари се. Що е то?

Запремигва Янка- запремигва и дълго време стоя и гледа в една точка. Накрая лицето ѝ грейна - тя възкликна:

- О... зная, кикиморо, зная що е туй!

- Хм... така ли? - усъмни се бабичката.

- Да - отвърна Янка и тъкмо когато всички бяха затаили дъх в очакване на отговора им, рече - Ти за *мен* говориш! Моята глава е като звезда - хубава, сияйна! Тялото ми - ценно като диамант (ама е малко обидно да го наричаш папур, макар и снагата ми тънка като него да е). Изглежда, че самичка съм в момента, след като татко ми си замина, но не съм - в двореца другарче си имам вече, лисичка! Който пипне ме по главата да ме погали - успокоявам го завчас с хубостта и нежността си! Ала някой посегне ли да ме пипне надолу, по рамената и снагата без да съм му дала - опарва се и с отсечена

глава завършва! Защото аз принцеса с чест съм - само бъдещия ми мъж, Калоян, по рамената и снагата ще може да ме пипа!

Всички останаха облещени при нейния отговор, дори кикимората. А Янка - тя просто си бе ухилила широко, уверена беше в отговора си.

“Ама че е глупаво туй самовлюбено момиче” - каза си наум тогава кикимората. - “Дано поне за слугиня да я бива!”

Каза си, пък после без дори да отговоря на Янка, направо я грабна със себе си в хралупата. Момичето започна да пици, но стражите скоро не чуваха тези писъци вече.

Проходът се затвори.

13 Вулканът

Златната жена, нейният мъж и трите им деца вече можеха да се върнат в своето царство и своя дом - узурпаторът на трона им бе разгромен. Но към този момент нито не, нито някой от техните приятели знаеше за това.

Горана обаче разбра - още на идната утрин, докато Бранимир и армията му си взимаха почивка след изморителния поход, магьосницата се събуди рано, за да си състави план откъде да минат през деня. Ала чувствата и кроежите ѝ се измениха, когато до нея по едно време долетяха някои от подчинените ѝ сенки. Тези обаче не ги беше виждала от известно време - защото те обикновено бродеха из различните царства, за да събират вести за нея.

Със същата тема се обърнаха към магьосницата:

- Горано, Горано! Лоши вести ти носим, Горано!

Злокобната жена потрепера. Погледна с присвит поглед към тях и попита:

- Какво е станало?

- Мъжа ти, Горано, мъжа ти - Марсел... Идваме от неговото царство - онова дете завзехте заедно. През неговия замък врагове са минали! Погубили са го, а принцеса Янка е била отвлечена от зла кикимора!

Очите на магьосницата проблеснаха яростно. Тя стисна юмрук и зъби.

- Този глупак Марсел... Лесно се е дал! Но по-добре е тъй - аз отдавна се чудех как да го разкарам! Ала тези дете покосили са го ме интересуват - какви са, от къде идват, как такъв магьосник са победили?

- Не са го победили те - само са го измамили по време на бала в двореца. После са побегнали - те, истинския цар и

децата му и какви ли не други животни - помощници. Тръгнаха са през тунелите дето ги пази онази кикимора - когато са се опитали да влязат след тях обаче, Марсел и Янка не са имали същия късмет.

- Още не ми казваш кои са тия 'те'. Момци, девойки ли са? Бабички, дядовци?

- Младо момче- хубав юнак - и младо момиче - чудно красива девойка. Не сме сигурни, Горано, но девойката... тя на доведената ти щерка е приличала много. На Невяна.

- Невяна... - процеди през зъби Горана, а погледа ѝ се смрачи още повече. - Значи може и да е оцеляла... Не е лесна тя, не е лесна... Но ще я победа - по един или друг начин.

Погледна нейде напред през прозореца, към хоризонта. Там, в далечината, се подаваше едно по-голямо планинско възвишение - като вулкан.

- Зная аз накъде водят онези тунели дето ги пази кикимората... Знаем... и натам ще отидем и всички ние! Тоя път Невяна жива няма да се измъкне - лично ще се погрижа!

Зарече се Горана и скоро тръгна натам, след като набързо събуди и убеди наивния Бранимир и хората му.

По време на техния поход в нова посока, и Невяна и нейните другари вървяха натам, но без да са запознати с този факт. Не знаеха нито на къде отиват, нито кого може да срещнат там - или кой може да се кани да ги пресрещне. Но пък знаеха, че вече бяха много уморени - подземните тунели много дълги бяха. Много дълги и плашещи - дори и светлинката от звездата, която носеха, не ги правеше по-приветливи.

Но не само тази звезда осветяваше пътя им- по едно време Калоян нарочно хвана Невяна за ръката и я накара да изостанат малко зад другите. Рече ѝ:

- Знаеш ли... искам да ти направя един подарък... Да го пазиш, да го носиш със себе си навсякъде и да ме помниш - дори когато се наложи да сме разделени, както бяхме до вчера.

Бръкна в джоба си и извади от там една звездица. Поднесе я към принцесата, която я пое в своята пазва и ахна.

- О... ти си взел още една... за мен?

Беше признателна.

- Да - кимна момъкът с блага, прехласната усмивка. - Ти значиш много за мен, Невянке. И искам да ти го показвам по много начини.

- И ти си важен за мен, Калояне... Безценен си... - прошепна девойката, при което лицата им с това на момчето се приближиха едно към друго, докато красивото сияние на звездицата ги озаряваше.

Пак бяха на крачка да докоснат устните си, но отново бяха прекъснати - този път от гласа на пъргавото мече Йони, което пък, за разлика от тях, беше избързало много пред другите:

- Светлина! Светлина! Стигнахме края на прохода! Стигнахме края на прохода!

Невяна прибра звездата някъде при пазвата си и двамата с Калоян пристъпиха натам. Загледаха се - и те, и другите. И наистина - видяха, че далеч в дъното на тунела имаше някаква светлинка. Това бе изхода.

Всички тръгнаха натам развълнувани. А щом излязоха на светлото, с радост се усмихнаха на слънцето. Но Невяна и Калоян... се ококориха изумени.

Намираха се в подножието на планина. Пред тях имаше гора, а в единия ѝ край - друго възвишение, голям вулкан. И всичко тук им бе доста познато - неведнъж го бяха посещавали и двамата.

- Това... това е нашият край! - възкликна девойката, оглеждайки се на всички страни. - Ей тук, в тази гора, съм се родила аз в езерцето с Живата вода! А отвъд нея, в котловината, се намира селцето на добрите дворници!

- Върнахте се значи у дома! - възкликна радостно Йони, после въздъхна. - Ех, колко радостна би била мама ако го знаеше... - погледна унило надолу, но сетне изведнъж главичката му се вдигна нагоре и очичките му засияха - Мамо!

Не можеше да повярва - и той, и всички които погледнаха в посоката, от която тъкмо се задаваха няколко други наши познати - мечката Ная, духът на Чудотворката и Златната жена.

Разбира се, Йони мигом отскочи там, в прегръдките на своята майка. Приятелчето му Рони стори същото - и то много я обичаше.

- Какво правите тук бе, деца? - изгледа ги опулена тя.

- Съжаляваме, бяхме много любопитни! Не ни наказ-вай! - измоли се чедото ѝ.

Тя го изгледа леко накриво, но бързо върна усмивката си - не можеше да му се сърди. Прегърна го, а за наказание щеше да мисли по-късно.

Междувременно отстрани се осъществи още едно вълнуващо събиране. Златната жена, като видя мъжа си и децата си, пристъпи към тях и ги гледа разтреперана, радостно развълнувана. И те бяха така.

- Мамо! Майчице! - извика и едното от нейните деца - момиченцето - и заедно с братчетата си скочиха да я прегърнат.

Царят също се приближи до тях. Гледа към жена си, и тя гледа него, а накрая се прегърнаха чувствено и се целунаха.

Чудотворката пък пристъпи към Невяна с широка усмивка. Ликуваше.

- Ах, Невянке... Ти си жива значи! Жива си!

- Да! Паднах в пропастта, но оцелях - и си намерих дори нови приятели! - възкликна не по-малко радостната Невяна, поглеждайки към всички други животинки отстрани. - Ах, събрахме се всички значи! Колко хубаво! Сега можем да отидем към замъка на моя татко и да го предупредим за Горана! Знаете ли, мисля че чух гласа му докато падах с онази ракла в пропастта - той загрижен за мен беше!

Чудотворката, Златната жена и Ная се загледаха с тъга - не знаеха как да ѝ кажат какво се бе случило.

- Станало ли е нещо? О, не, татко ми добре ли е? - загрижи се Невяна като им видя израженията.

- Да, добре е, добре е... - отвърна Чудотворката. - Но душата му беше завладяна от мрак, когато той те видя да падаш в пропастта и си помисли, че умираш, също както помислихме и ние... А Горана се възползва на мига - тя му внуши, че той само със зло трябва да живее след като съдбата бе му отнела и теб... и първата му царица...

- О... не! - заклати глава Невяна и се просълзи. - Моя татко... той е добър, не е такъв!

- Има начин да прочистим душата му- като те заведем при него и му покажем, че си жива - каза Ная.

- Не знам дали сърцето му ще се размекне - Горана много мрак създаде у него - рече Чудотворката. - Добре е да изпълним все пак и плана си, за повече сигурност.

- Какъв план? - попита Невяна.

- Ние до кратера на вулкана сме се запътили- при лава-та - рече Ная. - Там магия има - много могъща. Ако се сдобием с нея - ще ни е по-лесно сърцето на цар Бранимир да докоснем.

- Значи и аз ще дойда с вас! - отсече Невяна. - Ала преди това нека през селцето ни да минем - да видим приятелите си дворници, да ги успокоим, че сме добре с Калоян, моят пръв приятел - погледна момчето до себе си като така го представи на трите жени. - Може и децата при тях да оставим - да са на сигурно докато ние катерим вулкана! Тъкмо знам и един пряк път до върха му!

Другите се съгласиха. Всички тръгнаха през гората, към селото. По пътя на повечето животинки много им хареса тук и решиха да заживеят из този лес - а Златната жена и нейния мъж им казаха, че по всяко време са добре дошли да се завърнат и в тяхното царство.

И така, не след дълго останалите герои - Невяна, Калоян, Ная, Йони, Рони, Тони, Нена, Чудотворката, Златната

жена, мъжа ѝ и трите им деца - стигнаха и до селото на дворниците. Още на влизане бяха приветствани от всички, сред които и дядо Стамен, баба Дамянка и чичо Вельо. Щастливи бяха дворниците, че младата принцеса се бе върнала тук жива и здрава, а и момъка също. И се притесниха като чуха, че те отново ще тръгват на път, към върха на вулкана - но все пак се съгласиха да гледат децата (и децата този път се съгласиха да кротуват и да не бягат).

Беше ранния следобед на същия ден, когато хубаво нагостените от дворниците Невяна, Калоян, Ная, Нена, Чудотворката, Златната жена и нейния цар се отправиха към кратера. Прекият път, който девойката знаеше, действително скъси времето, в което да отидат до там - но по пътя се натъкнаха на други пречки и вълнения.

Породени бяха от Горана, разбира се - тя тъкмо по това време се намираще от другата страна на вулкана. Цар Бранимир се беше спрял заедно с армията си и всички гледаха към възвишението.

- Нагоре ли ще ходим, Горано? - попита той съпругата си.

- Не, вие ще останете тук - скрийте се в онази пещера и кротувайте - отговори магьосницата и им посочи един тъмен процеп сред скалите. - Не излизайте докато аз не се върна да ви кажа.

Хитра беше - знаеше, че изхода от тунела на кикимората беше от другата страна на вулкана и не можеше да позволи Бранимир да се изкатери до горе и да види Невяна. Затова го бе подтикнала да дойдат дотук заедно с армията, а сега временно щеше да се отдели от тях, за да отиде да довърши принцесата.

Царят я изгледа колебливо. Тя видя това и се намръщи.

- Не ми ли вярваш, Бранимире? - попита го троснато. - Казах ти вече по пътя - само жена-царица може да се покатери до кратера на този вулкан. Всички други - дори царете - лавата ги поглъща. Дори и да не сте се качили сами горе, щом аз се кача, вулкана ще ви види и ще ви погълне - затова трябва да се

скриете. А аз ще се кача там - нужно е, за да продължим. Горе, във вулкана- там голяма вълшебна мощ има. Ще я взема и ще се върна, а после ще можем да продължим да обикаляме из царството и ще сме дори още по-силни от преди.

Добре съчинената лъжа успя и този път да заблуди тези, за които беше предназначена. Бранимир, който наред заблудата си все пак имаше и някакви колебания, въздъхна и рече:

- Добре, тъй да бъде. Качи се сама горе, а ние ще се скрием в пещерата. Но внимавай, Горано. Ако не се върнеш до залез - ще дойда да те търся.

Жената кимна. Проследи с тънка усмивка и лукав поглед как царя и хората му се скриват в тъмната пещера, сетне си пое въздух и тръгна по една пътека.

Вървя, вървя, пък по едно време призова тъмните си сенки. Заръча им:

- Отидете тайно горе, до кратера. Огледайте се и вижте дали Невяна е някъде наоколо. После се върнете и ми кажете всичко, за да съм подготвена.

Рече им тя и те мигом я послушаха - полетяха във висините и започнаха да кръжат над огнената лава във вулкана. Огледаха хубаво района и ето - видяха Невяна и нейната дружина да се катерят към върха. Веднага се върнаха сенките при Горана и ѝ казаха това, а тя се ухили широко, със смрачен поглед.

- Така, така... Да видим какво да измисля сега... - потърка с ръце, сетне ѝ дойде идея. - Хм... да... измислих...

Направи едно галантно завъртане и потъна в тъмен дим.

По същото това време, Невяна и другите смели мъже и жени с нея бяха близо до върха на вулкана, когато решиха да седнат да си починат малко при един голям камък, обграден с дървета. Единствено Чудотворката реши да продължи - тя беше дух и не се уморяваше. Затова и не попадна в капана, в който неволно се озоваха останалите.

Скоро по същата пътека откъм върха се зададе едно малко момиченце. Плачеше с пълно гърло.

- Ей, ей... Чедото ми... Какво има? - загрижи се за него Златната жена.

- Изгубих се! - извика детенцето. - А мама и татко паднаха в лавата!

- О, не...- промълви натъжена Невяна и също се приближи към детето, за да приклекне пред него и да го помилва по главичката. - Успокой се, ние ще ти помогнем. Вие с майка ти и татко ти какво сте правили горе?

- Търсихме вълшебната сила - но мама се наведе твърде много докато гледаше за нея. Полетя надолу, а татко се опита да я хване, но и той се повлече. Не можах да сторя нищо, за да ги спася.

- Ах, чедо, родителите ти не знаеха ли, че не трябва да търсят силата?- въздъхна Златната жена. - Една искрена сълза на призрак е нужна - нищо друго.

- Ех, де да знаехме... Но сега мама и татко вече са призраци, нали? Може да кръжат някъде там, горе, около кратера, и да ме търсят. Ще им кажем какво да сторят и като се сдобият със силата може би ще останат с мен, на земята!

Мъжете и жените срещу детето се спогледаха - не знаеха какво да му отговорят, а не искаха да му дават напразни надежди. Тайнството на въпросната сила бе непознато на всички им - само Чудотворката знаеше повече за него, а сега тя не беше тук.

Затова се решиха да изпратят детето до горе, до върха, за да проверят заедно с него поне дали духовете на родителите му кръжаха там. Дори не предполагаха, че се бяха оставили да ги заблудят - защото нито родители имаше, нито детето беше дете - това всъщност бе Горана, преобразена за пореден път. И тя всъщност не ги водеше към кратера на вулкана, а към капан.

Разбраха го героите твърде късно - чак когато по едно време всички стигнаха до една полянка, а детето изтича малко напред по пътеката към възвишението. После се обърна и ги изгледа злокобно.

- Успях да ви заблудя... Успях и сега всичките сте мои! - изрече то със зловещия глас на Горана, който някои от тях мигом разпознаха.

Ала още преди принцесата или някой от другите да е съумял да стори каквото и да било, земята под краката им се раздвижи. Оказа се, че бяха стъпили върху трева, из която имаше прикрита мрежа. А също прикритите сенки-помощници на Горана отведнъж се надигнаха, държейки същата мрежа от всичките страни - така, че изведнъж добрите герои се оказаха хванати в нея и провесени във въздуха.

Тогава Горана прие страховития си истински вид и се възвиси към тях, за да ги загледа победоносно - най-вече Невяна.

- Принцесо... дъще... - прошепна тя с подигравателен тон. - След толкова години най-накрая отново се срещаме очи в очи!

- Пусни ни! Остави ни на мира! - започна да се бунтува девойката в мрежата. - Какво искаш да постигнеш!? Сърцето на баща ми може да си помрачила, но някъде там, у него добро винаги ще има - и някой ден той ще отвори очите си за теб!

- Дори и този ден да дойде... тогава вече ще съм станала толкова могъща, че дори и глупавия ти старец няма да може да ми опонира! - извика Горана, след което погледна към слугите си-сенките. - Този път взехте, че се справихте добре - да не повярва човек. А сега отведете всички тези нещастници при морето и ги удавете в дълбокото! Но за да съм сигурна, че този път ще си свършите работата като хората - ще прелетя натам с вас.

Нейната заповед, както винаги, беше закон за сенките - те мигом понесоха препълнената с герои мрежа към морската шир, която се намираше недалеч оттук. Злата магьосница пък ги последва.

Междувременно, ни най-малко предполагащата какво се случваше Чудотворката достигна до върха на вулкана. Спря се там и се загледа в кипящата лава. Вдиша от топлия въздух и

се почуди дали другите щяха да дойдат наскоро. Ала още преди да е имала време да се огледа, за да ги потърси с поглед, тя чу женски глас, който я развълнува:

- Колко много време мина, дъще...

Чудотворката погледна натам и с трепет видя една величествена жена, озарена в светлина. Беше висока, слаба и много красива. Със сини очи и изящни дълги тъмни коси, веещи се магично зад гърба ѝ.

- Майко... - прошепна Чудотворката и с небивала радост пристъпи към жената, която действително не бе виждала от много дълго време. - Наистина ли си ти... или лъжат ме очите?

- Да, аз съм... Но не, не съм наистина тук... както и ти не си... - прошепна феята - Телеандра. - Аз заспала съм и в момента съм дошла тук в съня си - а като се разбудя ще съм пак на другото място, далеч, далеч - в кралства не по-малко чудни. Но се радвам, че си запомнила... запомнила си кое е едно от местата, на които сме си говорили, че винаги ще можем да се срещнем, независимо къде ни е отвел пътя на живота...

- Това бе една от причините да дойда, да. Но и друга причина има - тези царства наоколо са в голяма опасност. Онази зла магьосница, Горана, заради която аз изчезнах преди години и ти така и не можа да ме намериш... тя носи мрак навсякъде, където премине... - Чудотворката се огледа и с натежал поглед видя онези местности, за които и от тук се виждаше, че са посърнали. После добави още един тъжен фа-кт - И не е сама, уви. Заблудила е един цар - инак добър, но завладян от печал и податлив на нейното злощастно влияние. Бранимир. Цар Бранимир.

Щом чу това име, Телеандра потрепера. В погледа ѝ засвяткаха проблясъци. Тя прошепна:

- Опасявах се, че може да се стигне дотук. Да, Бранимир добър човек е, но живота му отне твърде много. Нищо не е същото за него откакто той загуби своята скъпа Цветелина...

Рече това и се пресегна с ръка, за да помилва дъщеря си, с думите:

- И двете знаем какво е необходимо, за да се върне светлинката в дните му.

Чудотворката въздъхна, а очите ѝ се насълзиха. Едната от капките потече по бузите ѝ и капна в лавата на вулкана - без тя да го бе планирала. От раз от там се въздигна едно преплитащо се сияние от красиви пламъци - то обгърна духът на красивата по-млада жена и го дари с могъща сила.

Пое си въздух променената жена, а нейната майка я погледна благо.

- Върви. Нуждаят се от теб - рече Телеандра и отнесе погледа си настрани, а така и нейната щерка най-накрая се извърна, за да види с ужас, че Горана и злите сенки-поданици отвличаха нейната дружина.

Тогаз майката на Чудотворката изчезна и тя остана сама със силата и с волята си. Полетя високо в небесата - право по посока на морето.

Точно по това време цар Бранимир не издържа да стои повече там, в тъмната пещера - нещо го подтикна да пристъпи леко навън и да се загледа в небесата. Щом видя летящата Чудотворка, той потрепера - развълнува се силно. Забрави за всички заръки на Горана и направо хукна след реещата се из висините жена - право през гората.

Магическият дух почти бе стигнал до морето, когато Горана усети се, че някой ги следеше. Извърна се към Чудотворката и я погледна гневно. Мигом изомагьоса невидима стена измежду морето и брега. А добрата летяща жена се удари в нея, макар и да нямаше тяло - това вълшебство бе.

Почуди се какво ли да прави Чудотворката - а докато се чудеше се сниши надолу и стъпи сред пясъците на брега. Гледаше към отдалечаващите се злодеи и техните пленници - гледаше и насъбираше всичките си сили, за да разбие някак невидимата стена и да ги последва.

Но точно тогава зад нея се приближи Бранимир - беше успял да я настигне. А сега, когато бе тъй близо до нея, можеше и да бъде напълно сигурен в това, което бе преминало през ума му още докато бе преследвал тази летяща жена.

Тя усети неговото присъствие. Обърна се и потрепера, с много чувство. Очите ѝ проблеснаха - също както и неговите когато я видя и прошепна:

- Ах... ах, не знам да вярвам ли на очите си... Не знам, но моля се... Моля се - нека това не е просто привидение на един изстрадал клетник! Нека това наистина си ти, царице моя... Моя скъпа Цветелина...

14

При брега и морето

- Аз съм, Бранимире, да... Аз съм...

Шепнещият глас на Чудотворката завладя душата на царя. Да го чуе за първи път от толкова години го накара да се почувства окрилен...

- Ах... съдбата те върна при мен значи... Върна се при своя цар! - възкликна радостно Бранимир, но тъкмо когато пристъпи към жената, тя отстъпи крачка назад. Поклати глава и рече:

- Не. Не съм се върнала още при теб. Но ето - съдбата наистина ни среща без да сме го планивали...

- Не разбирам.

- Ех, да... не разбираш... Наистина не разбираш - та как би могъл... Та ти мъртва ме видя. Но не знаеше, че това беше просто преструвка- аз бях дошла в сегашния си вид, като дух. Трябваше да те залъжа, че съм мъртва, за да не ме чакаш, да не ме търсиш с напразна надежда докато аз съм на място, от което не бих могла да се измъкна...

- Но... но ти... ти значи не си умирала наистина? - изумен беше царят.

- Не. Затворена бях в гора далечна - и тялото ми още е там, а сега духа ми виждаш. Няма как да избягам от онова проклятие, което наложи ми магьосница зла. Магьосница, която и твоя ум е запленила - и с която ти заменил си ме...

Бранимир изцъкли очи.

- Горана... Аз... не разбирам... Ти твърдиш, че тя е зла? Не, това звучи абсурдно - тя винаги тъй вярна ми е била - и на мен, и на царството!

- Туй заблуда винаги е било, Бранимире, заблуда... Ала ти така и не го разбра - и все още ти е трудно да го разбереш щом даже се опитваш да я защитаваш... - Чудотворката въздъхна. - Но сега време да говорим много за тия неща нямаме. Защото точно твоята втора съпруга сега лети там - ето я, онази точка в далечината. Не можеш да я видиш добре, но пък можеш да видиш вързопа с добри и смели герои, които нейните зли духове-сенки се канят да удавят. А сред тези хора и твоята дъщеря е - хубавата и благородна Невяна...

- Невяна? - развълнува се наново царят. Поклати глава и промълви - Ах, знаех си, че всичко туй само съм е... И ти, Цветелино, и Невяна... и двете да сте живи? Та в кой свят мечтите се сбъдват толкова лесно?

- В нашия, Бранимире - в истинския. Уви, ще трябва да ти се докаже, че всичко това истина е и че Горана не е такава, за каквато се представя. Но преди това ще трябва плана ѝ да възпра и щерка ти и останалите отвлечени да спася - остави ме, трябва да се съсредоточа.

Рече това и погледна към невидимата стена. Положи ръцете си на нея и пред изумения поглед на своя съпруг започна да влага от новата си вълшебна мощ, за да я пропука.

Нужно ѝ бе доста време - Горана, сенките и отвлечените от тях герои почти не се виждаха вече в далечината. Но накрая успя - стената разпадна се, а Чудотворката, без дори да поглежда Бранимир отново, полетя над морето. Царят остана на брега - сам и все така разтреперан, разтърсен от какви ли не силни чувства...

Той не видя отблизо сблъсъка на своята Цветелина със силите на злото - не видя дори дали тя успя да ги настигне. Но тя успя - тъкмо когато сенките пуснаха всички във водата и се наканиха да ги избутат към дъното, летящата Чудотворка се появи и изпрати към тях сноп светлина. Те издадоха яростен рев и се разпръснаха на различни страни, а щом видя това Горана изгледа гневно към новопоявилата се.

- Твърде много добри геройчета взеха да ми лаят по нервите! - изкряска тя и с ръцете си запрати по Чудотворката огнена магия, но тя я избегна и директно замери злата вълшебница с още едно свое светлинно кълбо.

Тя хвана Горана неподготвена и я зашемети - злата магьосница се просна из водите. А този миг бе идеалния за добрата жена, за да помогне на плуващите други герои да се съберат отново в мрежата и с нея да ги издигне отново нагоре към небесата, пак с вълшебство. Понесе ги към брега и ги положи на него - недалеч от Бранимир, който се затича насам.

Щом видя дъщеричката си Невяна той мигом я позна - тя вече беше голяма, но си беше неговото чедо.

- Мила моя! Безценна рожба! Наистина си жива! - извика той и мигом скокна да я прегърне.

- Татко! - и принцесата беше радостна да го види, макар и да се натъжи като се сети за смраченото му сърце.

- Ах, какъв ден прекрасен! Най-хубавия в моя живот! - извика с широка усмивка Бранимир. - Денят, в който си върнах скъпото чедо... и любовта на живота!

Погледна към Чудотворката при последните си думи. И накара всички други присъстващи да се ококорят.

Самата първа негова царица въздъхна. Загледа се с другарите си и им обясни:

- Да, вярно е това. Аз съм Цветелина - първата жена на Бранимир. Това е тайна, която пазих толкова много години...

- О, значи ти си царица! - възкликна изумената мечка Ная. - Жива да не бях! Чудотворке, винаги можеш да ме изненадаш!

- Съжالياвам, че не ти казах, мила, съжالياвам... Но не исках да натоварвам никой с историите от миналото си - аз бях просто жената, която в един случаен ден бе дошла да защити Сияйната гора от злата Горана, жертвайки своята собствена свобода...

Да чуе повторно за тази история накара царят да потрепери наново. Той погледна към Невяна и попита:

- Истината ли ми казва тя, дъще? Горана тъй зла ли е била през цялото време, а аз да не съм го видял?

- Да, татко - уви, зла е. Тя мрачна магьосница е - винаги е била. Всъщност, онези нейни сенки ме отвлякоха и се опитаха да ме погубят, когато бях малка - но този смел момък, Калоян, ме спаси - тя погледна към своя безценен приятел в захлас.

- Не, не мога да повярвам... Горана толкова години е до мен, в царството... И толкова ми е помагала в търсенето и на двете ви...

- Знаех си, че можеш да не ни повярваш, Бранимире, знаех си... - въздъхна Чудотворката и пристъпи бавно към не-го - Затова и не ти се разкрих още щом те видях сред руините на онзи подземен град, когато ти си помисли, че си загубил Невяна и в мъката си отново позволи на онази зла вещица да те манипулира. По тази причина исках да стигна до вълшебството от кратера на вулкана - чрез него сега мога да ти дам послание, на което вече да повярваш... Спомен, който да съзреш и повече никога да не се съмняваш...

Застана пред своя любим и положи ръцете си на двете му бузи - а тези нейни ръце на призрак не преминаха през него. Напротив - дариха го с реална топлина, която обаче само в началото му бе приятна (да се докосва отново със своята Цветелина беше незаменимо). После този допир даде на заблудения цар видение - спомен от миналото на Чудотворката, видян като през нейните очи. Спомен от денят, в който злата, мрачна Горана, надвиснала над все още Сияйната гората, налагаше своето проклятие над нея и над нейните обитатели. Бранимир видя и мигът, в който неговата

Цветелина, със своите собствени вълшебни сили, се възпротиви на това проклятие - тъкмо когато Горана си тръгваше и затова така и не я срещна. Със сетни сили царицата жертва свободата си, за да остане поне гората жива - а с това си заслужи и всичките признателни горски жители да я наричат Чудотворката.

Сетне видението премина, а Бранимир истината вече знаеше.

- Ах, колко сляп съм бил... Колко заблуден... - изрече натъжен мъжът. - Дори и когато вие двете - най-ценните жени в моя живот - ми го казвахте, пак не знаех дали да вярвам... Толкова инатлив бях, че не исках да повярвам, че съм позволил на една зла вещица да ме заблуди... Ах, а аз дори станах нейн съюзник - с Горана заедно мрак сеехме из земите! Не знам дали някога ще ми бъде простено за тия мои грехове!

Настъпи мълчание, в което царят хвана главата си и падна на колене наред с пясъците. Зарида с истинско разкаяние.

Невяна и Цветелина се спогледаха и отделиха тежки въздихания. Приведоха се към него и го помилваха.

- Сега не е време за сълзи, Бранимире - рече Чудотворка-та. - Времето ще покаже дали ще ти е простено или не. А сега трябва всички да се съюзим - ние с теб и с армията ти. Тежка битка ни чака - Горана ще се завърне по-разлютена от всякога. Но ние трябва да я спрем - и да е веднъж завинаги!

Вдигна сведения си поглед царя към своята любима - вдигна го и съчета очите си с тъй обичаните от него нейни такива. Сетне погледна и скъпата си дъщеря и кимна.

- Тъй да бъде. Хайде, да отидем заедно да викнем хората ми - те още в пещерата се крият. Да тръгнем с тях и да разгромим Горана!

Речено-сторено. Щом Бранимир се изправи всички тръгнаха по брега, а после из гората - право по посока на пещерата, в която се криеше армията му.

Ала доста бяха подценили Горана. Защото тя, веднъж повалена из водите, бързо се бе изправила. Бе видяла, че Чудотворката връща героите на брега и бе тръгнала след тях - само че невидима. Силната сцена между всички тях и Бранимир бе видяла, и истината за Цветелина бе разбрала. А накрая бе чула и плана на съюзилите се мъже и жени да я победят - а веднъж щом те си бяха тръгнали от тук просто се бе изсмяла и бе извикала:

- Нека, нека... Пробвайте да разгромите Горана, пробвайте... Но знайте, че мощ такава никога досега не сте срещали!

По времето, по което нейните врагове вече вървяха из дърветата, злата магьосница призова своите мрачни сенки и им заповяда:

- Побързайте да отидете в пещерата където се крие армията на Бранимир. И за миг не се замислете - съборете скалите върху им и ги погубете всичките!

Сенките кимнаха заедно и тръгнаха натам - за да изпълнят и тази нейна заповед. Влязоха тайно в пещерата и докато мъжете там се осъзнаят, върху им целия пещерен таван пропадна. Уби ги наведнъж.

Техния господар и другите герои с него чуха силния шум отдалеч - затичаха се, но уви, не успяха да спасят никого.

- Ах, това дело на Горана ще да е! - извика яростно Бранимир.

- Ами сега? Какво ще правим без армия!? - започна да се вайка Ная.

- Да отидем в селото при дворниците - те може и да знаят какъв съвет да ни дадат, как да ни помогнат! - предложи Невяна.

Съгласни бяха другите с нея - всички заедно тръгнаха натам.

15

Истинският змей

- Я да ми дойде таз харпия... хубавко ще я подреда!

Дядо Стамен беше уверен. Но повечето други дворници в селото бяха много притеснени.

- Такова зло не ни е нападало от години... - рече баба Дамянка, със загрижено изражение.

- Значи някога ви е нападало? - почуди се Калоян. -
Защо не сте ни казвали на нас с Невяна?

- Защото вие израснахте весели, почти безгрижни - не искахме да ви натоварваме. Но всъщност, селото ни е построено върху друго старо такова, което нявга бе дори още по-голямо. Малцина го помним - само най-старите дете сме тука.

- Какво е станало със предното село? - попита Невяна.

- Изгорено беше - отговори дядо Стамен. - От зъл змей. Затуи и до днес за всичко дето се случи тук са ни все виновни змейовете. А някои не са никак лоши, даже са много добри. Един от тях дори дойде да ни помогне да си построим селото наново - той даже брат беше на лошия, но не беше като него, честен и благороден си бе.

- Знаете ли къде е днес? Може да го викнем да ни помогне срещу Горана, щом е толкова добър - каза Калоян.

- Ех, де да знаехме... де да знаехме... - въздъхна баба Дамянка. - Ала уви- не се е вясвал вече осемдесет години. Може злия му брат да го е погубил като е разбрал, че ни помага...

- Ще трябва значи да измислим нещо друго - каза Калоян.

- Моите сили ще помогнат - те много големи са - рече Чудотворката. - Но тези на Горана са по-отдавна в нея, по-добре ги владее - не мога да се справя сама срещу тъй огромна мощ.

- В такъв случай може да измислим някакъв план, в който да примамим Горана и да използваме твоите сили и някои наши умения ефективно спрямо нея. - каза Калоян и заедно с другите започнаха да обсъждат идеи.

По едно време цар Бранимир се отдръпна за малко от всички. Те бяха насядали около дълга маса в двора на единия от домовете, а той отиде от другата страна на същата къща. Там се намираше коня му - все още жив и здрав въпреки погрома на хората в армията.

От прикачените при седлото му десаги царят взе две не-ща - венец от жълтурчета и малка сфера с красиво цвете у нея. Занесе ги при другите и рече:

- Тези дарове ценни са. Невяна, туй цвете нявга откъснах в деня, в който те открих в езерото с Живата вода. Цветелино, този венец - него ти сигурно го помниш.

- Да, помня го... - прошепна Чудотворката и разчувствана пое красивата плетеница от жълтурчета. - Бранимире, ти пазиш го и до днес...

- Исках да ти го дам в деня, в който се върнеш при мен, любима моя... Не съм очаквал, че когато това се случи ще те моля за прошка - прости ми заедно бях толкова заслепен и повярвах на Горана. Прости ми и заедно те замених с нея в нашия дворец - но трябва да знаеш, че никога не съм бил с нея по любов, просто исках дъщеря ми да си има майка в живота. Единствената жена, която нявга съм обичал - това си ти, Чудотворке моя...

Не можеше да се отрече, че Цветелина бе разчувствана от словата му. Двата се загледаха, сетне Бранимир продължи:

- Трябва да знаете още нещо за тези цветя - те вълшебни са - рече и поднесе сферата с невена на щерка си. - През годините бяха докоснати от моите чувства на обич, а наскоро в една вълшебна книга четох, че така съм ги дарил със силата да вършат чудеса - но само ако са притежание на някоя царица или принцеса, каквито сте вие... Вземете ги и ги използвайте ако някой ден ви се наложи да...

Дори не се доизказа, защото изведнъж цялото село бе разтърсено от мощен тътен. Миг след това героите с ужас усетиха как небесата се смрачиха - ала не само защото идеше дъжд, а и защото над селото вече бяха надвиснали злата Горана и всички нейни сенки-слуги, които тя бе насъбрала измежду царствата.

- Ах, мечти, копнежи... Просто... брътвежи! - извика подигравателно мрачната дама във висините, а ехото от гласа ѝ отекна плашещо навсякъде. - Някоя сила няма да ви помогне да се избавите от мен, клети души такива!

Някои я гледаха уплашени, други - ядосани. А Брани-мир - той се намръщи и стисна юмрук и зъби. За първи път виждаше очи в очи втората си жена в истинската ѝ светлина (или по-скоро - тъмнина) и нямаше как да остане равнодушен. Мигом се изкатери по една стълбица на покрива на близка къща - така, че да я гледа по-отблизо и тя да гледа него. Изрече през зъби:

- Ти толкоз години лъга ме, Горано... Толкова време сееше мрак, а аз не го виждах... Но сега, когато двете най-важни жени в моя живот - скъпата ми Цветелина и безценната ми Невяна - ми отвориха очите... знай, че ще сторя всичко, за да те спра!

Мрачната магьосница се изсмя.

- Глупак си, Бранимире - всички сте глупаци... Ама и аз си губя времето с вас като само повтарям едни и същи неща! Време е с действие да ви покажа що за сила владее и с какво всъщност си имате работа!

Действието не се забави - само с едно размахване на ръце злата царица стори така, че навсякъде да зафучат силни ветрове. Всички в селото започнаха да се хващат за разни неща, за да не отлетят нанякъде, а Бранимир - той се хвана за комина на къщата, на чийто покрив се беше покатерил.

Ала по едно време и този комин започна да се разрушава - толкова силен бе вятъра, призован от Горана. Осъзнаващ с ужас, че вероятно не му оставаше много време, царят реши да стори нещо, с което поне да защити останалите. Извади меча си и изчака момента, в който насоката на вятъра сочеше към Горана. Тогава се пусна и полетя към нея - така я наръга с меча право в корема.

Вещицата изкрещя от болка, но въпреки това сграбчи здраво с ръката си царя за гърлото - така, че започна да го души. Изцъкли погледа си към него и се ухили.

- Толкова лесно ли си мислеше, че ще е!? - извика му, след което го запрати с всичка сила по посоката, на която от раз се отнесе вятъра - право към гората с езерцето с Живата вода. Царят изчезна нейде там, из короните.

- Татко! - извика Невяна, а сърцето ѝ затуптя в тона на новия ужас, който изпита.

Тогава тя и останалите видяха, че раната, която Бранимир бе направил в корема на магьосницата, зарасна от само себе си. Тя самата се изкикоти зловещо и рече:

- А сега вече... сега вече осъзнавате ли каква мощ...

Ала ненадейно бе прекъсната - от нещо по-голямо от нея, което изведнъж се появи нейде отстрани и разпръсна всичките ѝ сенки на различни посоки, а нея избута толкова силно, че я оттласна отстрани - право в една купчина сено. Ветровете спряха.

Шокирани, героите видяха, че неочакваният им спасител бе не кой да е, а Ърнест Хетфийлд, яхнал една голяма и метална сива птица с обширни крила.

- Обещах ви да използваме някое от изобретенията ми! - рече усмихнат той.

- Ърнест... но ти... как знаеше къде сме ние? - попита изумена Невяна.

- Аз му изпратих послание с мислите си - каза Чудотворката. - Хубави са тези нови сили, които имам, хубави са - и е време пак да ги използвам!

Рече това и се засили нагоре, към небесата - към тъмните сенки на Горана, с които започна да се разправя. Ърнест и неговата машина сториха същото, а и останалите взеха да им помагат - по земята, по покривите на къщи, от високите клони на близки дървета... Настана голяма и запомняща се борба между доброто и злото.

А през това време, недалеч оттук цар Бранимир отвори очите си. Намираше се на брега на езерото с Живата вода. Загледа се с трепет в него, но бързо погледа му бе привлечен от още нещо - друго, което лежеше сред плиткото на същия бряг. Това беше неговото собствено тяло - паднало безжизнено там. А очите, с които в момента той самия гледаше себе си - това бяха очите на един дух.

- Аз... аз мъртъв ли съм? - прошепна той с тежест на гърлото, споглеждайки ръцете си.

Пробва да докосне едно от близките дървета, но не можа - ръката му премина през него. А това бе потвърждението - царят вече беше призрак.

- Ех, ех... А толкова много ми се искаше да сторя

още... - прошепна мъжът и сведе унило глава, но после изведнъж я вдигна. - Ала почакай... Има причина духът ми още тук да е...

Отиде до езерцето и се загледа в отражението си там - то се виждаше въпреки, че царят беше призрак. Усмихна се и... усети. Сетне промълви:

- Тази Жива вода... Тя отново ми даде шанс за нов живот, макар и без да живея наистина... Нейното вълшебство... то ме поддържа дух, за да мога... да променя всичко...

Рече и се изправи. Тръгна из гората и, макар и леко натъжен, запя песен, която извираше от сърцето му:

*Повярвал бях, като някой замаян княз
Че живота ми без край е - бях наивен аз!
Навеки търсих туй що мислех, че е там...
Отвъд живота - и всичко бях готов да дам...*

*Но тя пък беше другаде - далечно никъде
Прикована, но раздадена навсякъде
Героиня тъй смела, тъй прославена,
На всичко де що живне там - отдадена!*

*А аз, глупака, толкоз търсих я навред,
С тежки рани, болки - друмове безчет!
Навеки търсих туй що мислех, че е там...
А в живота предадох се без сам да знам...*

*Ах, повярвах в лъжа - и себе си виня!
Мрак в сърцето породил у мен оназ змия!
Щерка имах тъй нежна - кат коприна
Но не стигаше ми тя - нито Цветелина!*

*Повярвал бях, като някой замаян княз
Че живота ми без край е - бях наивен аз!
Но ето, стигнах там гдето пак ще бъда сам*

Отвѣд живота - но всичко съм готов да дам!

Да, след като веднъж бе дал живота си, сега Бранимир беше готов да даде и всичко останало, за да поправи щетите. Затова бързо се върна в селото, тъкмо когато и Горана се бе свестила и вече се надигаше.

- Нещастни душици такива! - извика гневно тя като пак се възвиси над всички останали, а вида ѝ стана дори още по-страховит - с изцъклени, кървясали очи и впита в кокалите ко-
жа. - Сега вече събудихте най-големия кошмар!

Разпери ръцете си на двете страни. Даде всичката си сила - за нещо по-страховито от всичко досега. Докато героите осъзнаят, злата магьосница бе призовала морските вълни да се надигнат - дотолкова, че да надвиснат над селото. И с всеки следващ миг призоваваше още и още - канеше се явно да изсипе цялото море над главите на добрите и да ги издави до един.

Ужасени, всички герои се загледаха към пагубните води, които скоро, когато станеха дори още повече, щяха да ги залееят безмилостно - и тях, и цялата околност. Ала точно когато изгледите за доброто не бяха добри, отстрани се появи и призракът на самия цар Бранимир. Развълнува много всички, най-вече любимите си Невяна и Цветелина, но още повече вълнение донесе, когато се възползва, че Горана не го виждаше, за да влезе мигом в тялото ѝ и да го обладае като дух.

Злата магьосница започна да поклаща и да се върти неадекватно на всички страни - същото се случи и с контролираните от нея сенки. Назря борба за надмощие над нейното магическо тяло, което бе и удобният момент за един от останалите - смелата Невяна - мигом да се качи на върха на високо дърво и от там да метне същата онази мрежа върху своята Машеха. Тъй я улови и я повали на земята.

Ала всичко това до такава степен разконцентрира Горана от магията, която тя правеше, че магьосницата и сама

не можа да удържи насъбраната към този момент вода във висините. Вълните се изляха върху цялото село, включително и върху всичките ни добри герои...

Но потопът тук доведе и до друго изумително нещо - силните вълни така се забиха в чешмата в единия край на селото, че я разбиха, а от нея изведнъж величествено излезе... огромен змей. Докато героите се опитваха да се задържат живи и здрави над водата, той мигом ги спаси като изсмука цялата вода с огромната си паст, а после с един мощен рев я превърна в огън, с който изпепели от раз Горана и всичките ѝ злокобни сенки - до един.

Магьосницата издаде един жалостив писък и... изчезна.

Но чуждият дух у нея не се изпепели. Бранимир, още цял целеничък, пристъпи сред мокрите треви на селото и с тревога се огледа за скъпите си Цветелина и Невяна. Първо намери царицата си - тя също бе призрак и затова водата така и не ѝ бе повлияла особено. По тази причина сега жената обикаляше навсякъде и помагаше на всички, които бяха засегнати от вълната - а нейният любим ѝ помогна.

За радост, дворниците също не бяха пострадали - и те бяха духове. А Ная, Йони, Рони, Тони, Нена, Златната жена, мъжа ѝ и техните три деца, макар и още свестяващи се, също бяха добре.

И Калоян бързо съумя да се разбуди след моментното безсъзнание, да изплюе всичката вода, която го давеше и да се огледа за Невяна. И ето, че накрая я завари - след като девойката смело бе хванала разконцентрираната си мащеха в мрежата, силната вълна я бе запратила далеч, далеч сред полята. Ала сега лежеше безжизнена там и изглеждаше бездиханна. В ръката ѝ се намираще малкото стъклено кълбо с невена в него - тя се бе пропукала и цветенцето се беше унищожило. Сила в този растение вече нямаше - също както нямаше и у носещата името му принцеса.

- Невяна! Не, любима моя! - за пръв път Калоян се обърна към нея така, хуквайки сред полята.

Зад тях, Бранимир и Цветелина също ги последваха, а и всички останали. Царицата, до този момент във вида си на дух, изведнъж бе възвърнала и истинското си тяло - което значеше само едно.

- О... Чудотворке... - прошепна ѝ Ная. - Ти си извън гората, но тялото ти се върна... Значи... значи...

- Значи всички проклетия на Горана най-накрая са отменени - потвърди Цветелина, опитваща се да е радостна, но уви - неспособна да бъде такава докато гледаше с тревога към Невяна. - За жалост, не всички последствия от нейните злодеяния са поправими...

Всички видяха как Калоян падна на колене пред принцесата и я пое в обятията си. Започна да ѝ шепне:

- Моля те, Невянке, приятелко моя... съдба моя... Ти си най-ценното за мен - за мен и за толкова много други! Не ни напускай - остани с нас! Остани с мен - твоят Калоян!

Всички наоколо можеха да се закълнат, че изведнъж из цялата околност зазвуча въздействаща мелодия - сякаш изпълнена от хора на какви ли не дървета, треви и дребни живи същества из тях. Мелодия, която нашепваше позната на някои песен:

*Ой, либе, либе,
Где си, либе, ми тръгнало?
Немой да бъдеш, либе,
Немой да бъдеш ти заспало!*

И на просълзения Калоян му идеше да запее тази песен - идеше му, но нямаше сили, защото душата му бе свита. Притискаше той Невяна към себе си - притискаше я, а сърцето му туптеше точно при нейното. И ето - тази енергия, тази мощна и велика сила на истинската обич изведнъж бе предадена на девойката по магичен начин, със сияние. Сърцето на Невяна от раз затуптя силно като това на момчето, а тя отвори очите си.

- Калояне... - прошепна девойката и се загледа с много обич в момъка. - Ти ли ме спаси... отново?

- Ами... аз бях като че, да... - не можеше да повярва той, но въпреки това се усмихна. - Ах, любима моя Невяна! Ти наистина се върна при мен!

- Върнах се... и повече не искам да си тръгвам! Никога! - отвърна девойката и този път вече не издържа само да гледа момъкът в хубавите му сини очи - от раз придърпа лицето му към своето и го целуна.

Най-накрая признаваха чувствата си един към друг - красиво и явно. А това много се хареса на дядо Стамен, който потърка доволно ръце отстрани и отбеляза:

- За сватба ще се готвим, за сватба ще се готвим!

Калоян и Невяна го погледнаха усмихнати, при което се изправиха. Изведнъж обаче девойката усети, че пак ѝ прималява.

- Какво има? - извика притеснен момъкът.

Никой не знаеше какво да отговори. Никой освен величественият змей, който още се носеше из висините:

- Невяна я мъчи Водния Мор. Когато някой е бил изпълнен целия с вода и е изгубвал и сетния си дъх заради нея, а после някак се е върнал към живота - този мор го хваща. Знам го аз това, защото докато бях затворен там, в чешмата, редовно ми се налагаше да пия от водата ѝ, за да оцелея - и много пъти загубвах сетния си дъх, но после се връщах заради магическата си същност.

- Туй е онзи змей, за който ви говорихме - добрия! - обясни развълнувана баба Дамянка.

- Значи през цялото време си бил затворен в чешмата и не си искал, а ти се е налагало да пиеш от водата ни? - попита чичо Вельо.

- Да. Моят зъл брат ме затвори там преди много години, тайно. Искаше ми се някак да изляза, но трябваше някой да разбие чешмата, за да стане тази работа.

- Поне едно хубаво нещо да е излязло от злите намерения на онази... - Бранимир рече, но не се доизказа,

защото изведнъж Невяна се закашля тежко отстриани - а от устата ѝ излезе много вода. - Дъще!

Отиде при нея и, макар и да не можеше да я докосне, защото бе дух, се надяваше тя да можеше да усети поне подкрепата му.

- Какво я чака ако не се излекува от този Воден Мор? - попита Чудотворката, която застана от другата страна на принцесата и момъкът.

- Ще живее още време, ще живее... Но бързо ще угасне - този път завинаги... - отвърна с тъга змеят.

И всички други се натъжиха. Обградили бяха Невяна, а тя ги гледаше ли, гледаше - пък накрая им се усмихна и рече:

- Нека не сме тъжни... Животът ни е един едничък и трябва да го живеем какъвто и да е... Аз съм щастлива, че можах да имам тъй хубави моменти - да се запозная с Калоян и да израсна с него, да се влюбим... Да върна усмивката на лицето на татко си и да залича мрака от сърцето му... Да изживея това тъй вълнуващо приключение, през което преминахме...

- Но, дъще... ти си тъй млада... - прошепна Бранимир.
- Трябва да живееш още дълго - ти и твоя избраник да се ожените, да си имате деца...

- Ах, татко... а може би е било писано да си дойда при теб, в света на духовете... - с натежал поглед и въздихание го погледна Невяна.

- Не. Не е това писано - каза изведнъж Цветелина и извади отнейде венеца, който Бранимир ѝ бе подарил - мокър, но още цял - Защото тук още има сила чудотворна... Тя изпълнява немислими желания, нали? Ще може да помогне на момичето.

Даде венеца на Невяна. А Бранимир, като се загледа в него, после погледна и към жена си и дъщеря си - пък се усмихна с проблясъци в очите.

- Тъй красива и тъй умна си ми била винаги, скъпа ми Цветелино... Да, вълшебството на венецът навярно може да изпълни желанието на Невяна да я излекува. То е създадено за

теб, като царица - но тази царица може и да не си ти, а друга такава...

Погледна към дъщеря си и рече:

- Аз вече няма да мога да се върна в нашето царство и да го управлявам. Но ти, дъще моя... ти трябва да отидеш там и да бъдеш царицата, от която всички се нуждаят.

- Не, татко... - прошепна Невяна със сълзи на очите. - Този венец и ти можеш да си го сложиш - нищо, че не си жена, царкиня... Той е с твоята магия зареден и може би и на теб ще ти помогне - да се върнеш, да се съживиш... Да управляваш царството си...

- Аз управлявах вече достатъчно - а и в нашето царство вече никога няма да гледат на мен по добрия начин след всичко дето сторих заради влиянието на Горана. Но ти, дъще... ти си онзи лъч светлина, който е нужен на всяко едно царство, за да е най-доброто и сияйното... И го заслужаваш повече от мен - човекът, който позволи на тъмни мисли да го завладеят... Който почерни толкова много градове и села, толкова много гори и поля, защото не беше достатъчно силен... Царят, който в копнежа си да си върне нещо загубено за миг се поколеба дали да не удави невинно новородено - това всъщност винаги е било най-големия ми грях, още преди дори да се запозная с Горана.

- Простен ти е този грях, татко, простен ти е... - рече през сълзи Невяна. - Защото ти ме поживи и ме отгледа - избра мен пред това да върнеш най-ценната жена в живота си. И беше тъй добър баща... и още си... Заслужаваш и ти да живееш не повече от мен... Аз... аз се нуждая от теб, татко... искам да си те имам в живота...

- И ще ме имаш... Аз ще бъда тук, в това селце и тази гора, с които ти също си свързана. Ще живея тук и ще бъда и аз дворник - като милите добри старци, които са те отгледали вместо мен. Моля те, дъще, сложи си венеца на тъй красивата главица... сложи си го и живеј дълго и честито, за да направиш баща си истински щастлив...

Невяна бе много тъжна - сълзите ѝ вече няколко минути не спираха. Ала щом осъзна, че баща ѝ беше прав и че истинското щастие дори и за него щеше да бъде възможно само ако тя оцелее, нямаше как да спори с него повече. Сложи венеца на главата си и пожела да се излекува от Водния Мор. И ето - хубавите жълти цветчета я излекуваха завчас.

Всички около нея възтържествуваха. Бранимир, широко усмихнат, помилва своето пораснало чедо по бузата - а Невяна сякаш този път усети това докосване като лек полъх на нежен ветрец.

- Благодаря ти, дъще... Благодаря ти за всичката радост, с която изпълни живота ми... - прошепна ѝ, сетне допълни с цялото си чувство: - Благодаря ти и че изпълни пророчеството на онази стара баба, която нявга ме прати по пътя към връщането на моята скъпа Цветелина...

Погледна с обич и към съпругата си, която сега го гледаше по същия начин, макар и натъжена. Този път отиде до нея и ѝ заръча:

- Бъди до нея, Цветелинке моя... Бъди до нея и ѝ давай насоки как да бъде добра царица - поне наполовина колкото теб... И не тъжи - моля те, не тъжи, че аз и ти не ще бъдем заедно завинаги... Моята тъга виждаш до какъв мрак доведе ме... Не тъжи, а живеј живота си волно и щастливо, както ти е отредено като една жертвоготовна Чудотворка... Пък когато затыжиш се за мен - ела и ти тук, в това село, в тази горица... Ела и знай, че твоят цар винаги ще е тук за теб...

Цветелина се усмихна повече. Приблжи лицето си към неговото и прошепна:

- И аз ти благодаря, Бранимире... Благодаря ти, че толкова години не се отказа да ме намериш... Аз и ти може и разделени да сме пак, но душите ни, знаеш, винаги ще са заед-но - и тук, и отвъд...

Изрече тези слова и приблжи устните си към неговите, за да го целуне. И ето, че изведнъж и той, и тя засияха, също като Невяна и Калоян преди малко - с магия

силна, вечна. Ала тази магия не върна царя към живота - не бе това писано за тоз човек, който грехове имаше да изплаща.

Но те бяха щастливи. Бранимир и Цветелина най-накрая бяха щастливи.

И тъй, всичко из царствата най-накрая си дойде по местата. Мракът на Горана и нейните съюзници изчезна, а жителите на какви ли не до този момент посърнали кътчета от света се озоваха наред приказна свежест. Някои от техните обитатели, спомогнали този развой на събитията - Ная, Йони и Рони - си отидоха в своя си дом, Сияйната гора. Други пък - Нена и Тони - доволни се прибраха в пещерата си. И Златната жена, нейният мъж и трите им деца също се върнаха в своя си дворец, където започнаха нов път в управлението си. А Ърнест заживя при тях - те го поканиха, тъй като бяха възхитени от уменията му, които можеха да бъдат от полза на царството.

Бранимир наистина остана да живее с дворниците в тяхното село, като един от тях - и по време на престоя си тук с тези мъдри стари хора разбра много неща, взе си още много поуки, които му бяха убягвали дори в годините му на владетел. А Невяна, Калоян и Цветелина - те заживяха в големия му дворец, но никога не забравиха за него и често идваха да го навестяват. И него, и дворниците, и добрия змей.

Именно там, в това село, Невяна и Калоян най-накрая се ожениха - пред погледите на всичките си близки и приятели от това вълнуващо приключение. Кума им бе Чудотворката Цветелина, а кум, разбира се, дядо Стамен.

След сватбата, младоженците и всичките им гости отидоха и в горичката - при езерцето с Живата вода. Дариха го с венец от невени, който самата булка бе изплела - в знак на благодарност за всичко, което това езеро даваше на живите. Сетне започнаха да танцуват весело около него - а оттук насетне целия този ритуал щеше да се превърне в традиция и щеше да се повтаря ли, повтаря всяка година на същия ден...

Денят, в който момичето с име на цвете и безстрашния юнак най-накрая се бяха венчали. Същите те, които и сега се гледаха влюбено в очите и танцуваха нежно под звуците на мелодията на гората, на природата, която още пееше онази тъй магична позната песен:

*Аз и ти сме, либе,
Дъжд и вятър - като цяло!
Като огън силен
Като цвете - мило, бяло!*

Епилог

Ах, нека запомним ний тоз миг безценен

в който Невяна и Калояна гледаха се влюбено -
защото тъй се гледаха и после, когато из полята
женихът водеше своята хубава невеста
на коня си - бял, снажен, от цар Бранимир им оставен 5
Гледаха се - ала Калоянчо беше някак тъжен
а Невяна видя туй и със сладкия си гласец го попита:
“Съпруже мили, що те мъчи, ти кажи ми?
Нали не е тъга по нещо дете не сме сторили в пътя си?
Защото време ний имаме за всичко - до края на света!” 10
Калоян въздъхна - тежко, но с усмивка - и рече:
“В миналото ни, скъпа ми Невяно - нищо изпуснато няма.
Дни прекрасни - детство чудно, зрялост нежна.
Ала нещо има в бъдещето наше - то друго ще е,
няма да е такова дете го планувахме до мига настоящ. 15
Виж, Невянке, любима моя - аз твой Калоян съм,
жив и здрав съм, цял съм, истински съм
ала и не съм - туй ти до сега не го знаеше, мила моя,
а аз да го крия трябваше от тебе, защото не знаех -
не знаех как ще се почувстваш ако разбереш, 20
че аз не съм наистина тука, любема –
че тялото ми другаде било е винаги.
В съня си идвам аз, Невянке, в съня си идвам от години
в този свят приказен, в това царство чудно, при теб.

Живея кат човек истински, кат човек ползотворен. 25

Ала такъв не съм - не и трайно, мила моя невесто.

Защото времето ми мина - да се събуждам карат ме,

Аз не искам, знай- но пък чувствам, че трябва, нужно е,

защото в моя свят, другия свят, аз имам и мисии други,

дела друг и- важни, неотложни, за доброто на всички 30

и колкото и да обичам те, Невяно - трябва да си тръгна.”

“Не, Калояне, недей ме напуща тъй спонтанно”,

изплака младата Невяна, а сълзите нейни из нивята се озоваха

и там цветя поникнаха - невени чисти, чудни.

“Аз без тебе не зная да живея - нито зная да царувам. 35

Ти спътник мой си верен - още откак спаси ме нявга

и ще бъдеш - искам го, знам го- писано ни е!”

“Туй, Невянке моя, вярно е - нам писано е

да бъдем заедно - да се борим с всичко заедно.

Но не ни е писано да е тук - уви, вече зная. 40

На друго място ще се срещнем ний отново -

някой ден, по друг начин, но с магия не по-малко чудна.

Дали ще се помним ли? Туй не зная аз,

но пък зная, че любовта ни отново ще разцъфти

като цветче невенче, ще скокне как малко еленче 45

и нашият свят ще озари - както бе досега.

До тогава - ти силна бъди, и аз силен ще бъда.

Живота живеј си, но и търси ме - знај, ще ме намериш.

Аз съм там където и ти ще бъдеш някой ден -

в онзи наш път неспирен, споделен навеки.” 50

Рече Калояна, целуна на ридаещата си невеста ръчицата,

пък изчезна - остави я сама на коня, сред полята.

Плака дълго Невяна - плака ли, плака,

но накрая сила у себе си усети - с нея напреде тръгна.

Таз сила е могъща - тя да живее може у всеки. 55

Но не всеки владее я - само най-добрите.

Те са тия дето заживяват щастливо и честито.

Допълнителни материали

Предците на Невяна

Невяна се роди в езерцето с Живата вода, но всъщност не бе създадена в него. Тя си имаше и кръвни родители и бе наследница на забележителен род, на който сега ще отделим повече време.

Династията Промянов започва, когато Афлумина, красивата дъщеря на краля на елфите и на кралицата на Светлите самодиви, се влюбва в млад принц-лодкар от български произход. След като принцесата се жертва, за да спаси неговото кралство от владичеството на зла Тъмна самодива-магьосница, той самият спасява нея, принцесата, като я връща към живота чрез целувката на истинската любов. Двамата се женят и основават рода Промянов – наречен на същото това кралство, в което често всичко се променя по магичен начин.¹

Раждат им се две деца – момче и момиче, Павел и Неона. Когато става голям мъж, вместо да поеме трона, принц Павел решава да тръгне на пътешествие из далечни земи, из които не е известно да съществуват магически промени от този вид. Там той се влюбва в очарователна дъщеря на мелничар, за която се венчава. Имат само едно дете – дъщеря Лудовика.

Същата тя, вече като красива, пораснала девойка, се омъжва за принцът на местността и така връща този клон на рода Промянов към владетелската му същност. Тя и принцът скоро стават крал и кралица и имат две дъщери – Палея и Норита - и един син, Норбът.

Когато порастват двете принцеси биват омъжени за благородници, а първородната от тях, Палея, сяда на трона. Междувременно малкият им брат Норбът решава да тръгне на

¹ Повече за историята на принцеса Афлумина и лодкаря-принц можете да разберете като сканирате някой от QR кодовете на стр.135

път из кралствата – така един ден стига до кула, в която живее забележителна девойка с дълга, руса коса. Тя е затворена в кулата от зла вещица, но благодарение на любовта им с принц Норбърт накрая бива освободена и двамата заживяват щастливо.

Имат двама сина – Ивилор и Роан – втория и по-малкия от които един ден решава да продължи традицията на мъжете от рода си и да тръгне на път – но никой и до днес не знае какво се случва с него в последствие. Големият син, принц Ивилор, също тръгва на поход, но заедно с армията на кралството – с желанието задружно да унищожат зла хала, която измъчва хората по земите на югоизток. По време на това приключение младият кралски наследник спасява Катрина, княгинята в този край, отвлечена от коварната хала. След като задружно побеждават злото двамата се женят и съединяват владенията си в едно.

Раждат им се син и дъщеря – синът наричат на бащата на Ивилор – Норбърт II, а дъщерята – Илирика. Въпросната принцеса, заради буйния си нрав, скоро е наречена Илирика Неукротима – и го доказва като един ден тръгва на път със свита, която сама е сформирала, с цел да победят злата магьосница Горана, избягала от тъмницата на царството им и зарекла се, че ще посее злото навсякъде из света. Със своята борбеност принцеса Илирика съумява да се пребори с всички препятствия, които Горана изпраща на пътя ѝ – докато един ден любовта не я отклонява временно от мисията ѝ. Княгинята се запознава с Чавдар, селският ковач, и зачева дете от него. Ала коварната Горана превръща Чавдар в статуя, а Илирика изпраща на дъното на близкото езерце с намерение да я удави – без да предполага, че въпросното езеро е с Жива вода. Това запазва княгинята жива, но в безсъзнание, поне докато нейното чедо не се ражда – тогава принцеса Илирика изчезва завинаги сред дълбините, а новороденото ѝ момиченце

изплува към повърхността, готово за един зашеметяващ живот
като достойна наследница на смелия род Промянов...

Легенда за езерцето с Живата вода

Имало нявга един мит за извор с Жива вода, който се намирал в омагьосан замък. До нейните вълшебни сили малко успявали да се докоснат, защото тя била пазена от диви зверове - ала през годините млади момци, красиви птици и мили духове успявали да си вземат по малко от нея, за да изцерят и спасят себе си или някой другиго.

С времето обаче замъкът бил изоставен и забравен, както понякога се случва дори и с най-величествените дворци и монументи. Смехът на царкините и на техните момци не се чувал вече, нито се чувал рева на зверовете-пазители.

Една вечер в изоставения замък влязъл беден, но хубав и благороден младеж. Дълго се бил скитал той бездомен и ето - Съдбата цял палат му изпращала, макар и мрачен и буренясал. Намерил си местенце да поспи момъкът и спал дълго - цяло денонощие. Като се събудил била дошла вече нощта на следващия ден. Тогава беднякът решил да се разходи повече из замъка и да го проучи. Така открил извора с Живата вода - тя все още ромоляла там, сред обраслите с бръшлян стени. Някога добре оформената тук чешма сега се била разпаднала, затова водата била заформила малко езерце в пода.

Тъй като от няколко дена не се бил къпал, момъкът се съблякъл и се потопил да се умие във водата без да предполага каква сила имала тя. Ала щом излязъл от нея бързо осъзнал - отведнъж всички рани и стари белези по тялото му били зараснали. Изумен, младежът постоял край изворчето още известно време, а накрая решил, че светът трябвало да знае за това място - затова бързо изтичал в близкото село и разказал всичко на хората там. Те обаче му се присмели - никой не вярвал в тези митове за Живата вода. Само трима от тях решили да го придружат като се връщали обратно в замъка - и

ахнали щом разбрали, че беднякът не си бил измислял. Набързо и те се изкърпали в малкото езерце и всичките им болежки отминали.

Тези трима селяни обаче били алчни - затова щом се уверили, че Живата вода наистина съществувала, решили да я използват за своя изгода. Колко ли пари щели да изкарат ако я продавали на какви ли не отчаяни клетници!

Но бедния младеж не бил съгласен с тях - той вярвал, че всички хора имали право да използват тази вода без да плащат за нея. Опитал да защити извора, когато тримата селяни решили да го разграбят, но не съумял да се справи и с трима им едновременно - а за да не им пречи на плановете те дори го потопили насила в малкото езерце и го удавили. Сетне си сипали колкото можело повече от Живата вода и си тръгнали обратно към селото.

Не знаели обаче, че всъщност водата, която носили натам, вече не била Жива. Защото, удавяйки благородния момък в нея, те изменили същността на целия извор - възшебството му мигом се пренесло в тялото на бедняка, за да го запази жив. Така малко по-късно той се събудил и излязъл от малкото езерце жив и здрав, а тялото му вече изглеждало магически прозрачно - като вода.

Тръгнал да се скита момъкът из широките земи - в друга посока от онази на селото, тъй като не можел да се върне там, при алчните хора, които се опитали да го погубят. От където и да минел обаче той всявал смут и дори страх - никой от живите досега не бе виждал човек с тяло прозрачно като вода. Затова добрият герой не се застоявал никъде за дълго - писано му било явно да си остане скитник навеки.

Но един ден момъкът срещнал красива девойка, в която се влюбил. Не знаел, че това била царската дъщеря - и се страхувал да ѝ се покаже отблизо, защото тя вероятно щяла също да се уплаши. Затова решил да стори нещо друго, за да я

накара да го забележи - легнал на едно любимо нейно местенце в гората, в която тя обичала да ходи да си бере невени, и се превърнал в езерце. Един ден, когато девойката се разхождала наоколо, тя с изненада видяла всичката тази вода, която до преди това не била тук. Привела се над нея и съзряла отражението си - но изведнъж вместо нейното отражение, там се появило това на момъка.

- Не се плаши от мен, красавице - рекъл ѝ той. - Аз съм човек истински, но не смеех в човешкия си вид да ти се пока-жа - защото съм прозрачен, като водата. Затова реших в езеро да се превърна, та да се доближиш повече до мен и да не избягаш веднага.

- Аз не се плаша толкова лесно - отвърнала принцесата. – Моля те, яви ми се в човешкия си вид.

Послушал я момъкът и понечил да стане отново човек - ала не успял. Клетият той не знаел, че веднъж щом Живата вода отново се превърнала в езерце или извор, си оставала така завинаги.

Натъжил се момъкът - заради страхът да разкрие истинската си същност пред хората, сега той бил обречен навеки да остане прикован тук, в тази гора. Приискало му се да заплаче, но не можел - езерото сълзи нямало. Но пък хубавата девойка, която също вече се била влюбила в него, заплакала щом разбрала, че двамата никога нямало да могат да бъдат заедно. Ридала, ридала тя, а сълзите ѝ в езерото падали и се сливали с тъгата на принца. С тъгата му и с неговата обич към нея... Така, с тяхната любов, Живата вода придобила дори още повече вълшебни свойства - като това да позволява на хората да се потапят напълно вътре в нея и да живеят там завинаги.

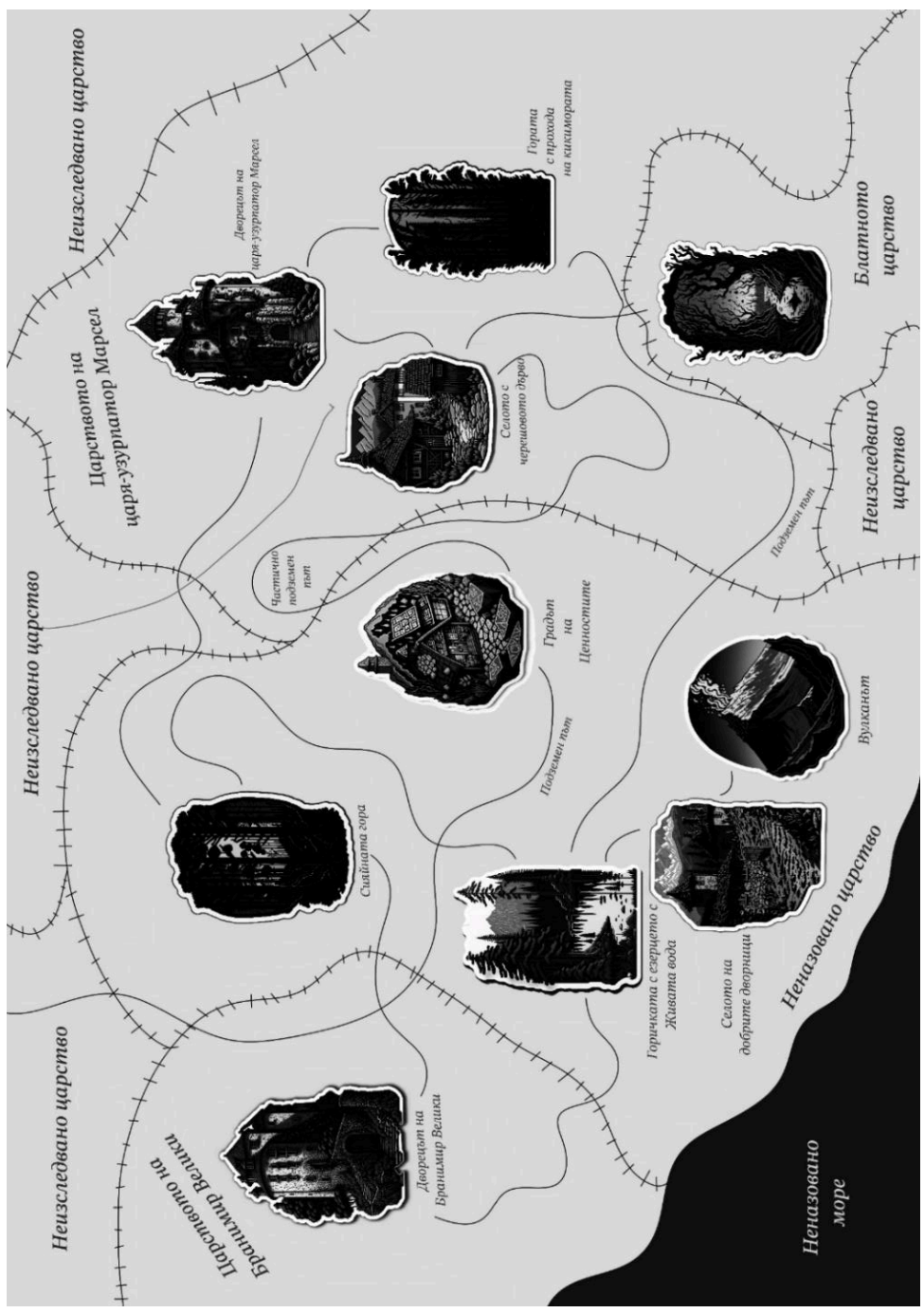
За това момъкът и принцесата разбрали след много години, в които тя не спирала всеки ден да идва тук, на това място, за да бъде със своя любим. Макар и вече да била

сбръчкана старица, нейната красота, смелост и доброта си оставали все тъй силни - затова тя решила за първи път да навлезе чак до дълбините на езерото, с надеждата там да се докосне до своя любим по-силно от всякога. Нито тя, нито той очаквали, че колкото по-надолу навлизала бабата, толкова повече тя се подмладявала - а щом стигнала до дъното на езерото, тя, отново във вида на хубава, млада жена, видяла и все още хубавия млад мъж, чиято човешка форма можела да се явява под формата на призрак тук.

Легнали двамата влюбени на езерното дъно, прегърнали се и се целунали - безкрайно щастливи, че най-накрая можели да бъдат заедно. Така принцесата също се сляла с водата, а и душите им с момъка станали едно цяло. Загубени в омайната прелест на тази споделена любов, той и тя изчезнали и никой повече не видял човешките им образи.

Но езерцето си останало там - в горичката, сред полянката с невените. Вълшебно и могъщо, даващо сила и на най-нуждаещите се. Магична вода, вече изпълнена не само с Живот, а и с Любов.

Карта на царствата

Неизследвано царство

Царството на цари-зурпатор Марсел

Дворецът на цари-зурпатор Марсел

Гората с прохода на каскимората

Селото с черешовото дърво

Блатното царство

Неизследвано царство

Неизследвано царство

Подземен път

Подземен път

Градът на Целностите

Вулканът

Свободната гора

Подземен път

Горичката с езерцето с Живата вода

Селото на добрите дворци

Неизследвано море

Неизследвано царство

Царството на Бронимир Велики

Дворецът на Бронимир Велики

Неизследвано море

